

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES
PATTERSON
& MAXINE PAETRO

20TH
VICTIM

A woman's silhouette is shown running towards the right, positioned in front of the word "VICTIM". The background is a solid red color with wisps of black smoke or smoke-like patterns swirling around the large numbers "20" and the word "VICTIM".

A WOMEN'S MURDER CLUB THRILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

6. [KADIN CİNAYET KULÜBÜ İLE TANIŞIN](#)
7. [HARİTA](#)
8. [BÖLÜM 1](#)
9. [BÖLÜM 2](#)
10. [BÖLÜM 3](#)
11. [BÖLÜM 4](#)
12. [BÖLÜM 5](#)
13. [BÖLÜM 6](#)
14. [BÖLÜM 7](#)
15. [BÖLÜM 8](#)
16. [BÖLÜM 9](#)
17. [BÖLÜM 10](#)
18. [BÖLÜM 11](#)
19. [BÖLÜM 12](#)
20. [BÖLÜM 13](#)
21. [BÖLÜM 14](#)
22. [BÖLÜM 15](#)
23. [BÖLÜM 16](#)
24. [BÖLÜM 17](#)

25. [BÖLÜM 18](#)
26. [BÖLÜM 19](#)
27. [BÖLÜM 20](#)
28. [BÖLÜM 21](#)
29. [BÖLÜM 22](#)
30. [BÖLÜM 23](#)
31. [BÖLÜM 24](#)
32. [BÖLÜM 25](#)
33. [BÖLÜM 26](#)
34. [BÖLÜM 27](#)
35. [BÖLÜM 28](#)
36. [BÖLÜM 29](#)
37. [BÖLÜM 30](#)
38. [BÖLÜM 31](#)
39. [BÖLÜM 32](#)
40. [BÖLÜM 33](#)
41. [BÖLÜM 34](#)
42. [BÖLÜM 35](#)
43. [BÖLÜM 36](#)
44. [37. BÖLÜM](#)
45. [BÖLÜM 38](#)

46. [BÖLÜM 39](#)
47. [BÖLÜM 40](#)
48. [BÖLÜM 41](#)
49. [BÖLÜM 42](#)
50. [BÖLÜM 43](#)
51. [BÖLÜM 44](#)
52. [BÖLÜM 45](#)
53. [BÖLÜM 46](#)
54. [BÖLÜM 47](#)
55. [BÖLÜM 48](#)
56. [BÖLÜM 49](#)
57. [BÖLÜM 50](#)
58. [BÖLÜM 51](#)
59. [BÖLÜM 52](#)
60. [BÖLÜM 53](#)
61. [BÖLÜM 54](#)
62. [BÖLÜM 55](#)
63. [BÖLÜM 56](#)
64. [BÖLÜM 57](#)
65. [BÖLÜM 58](#)
66. [BÖLÜM 59](#)

67. [BÖLÜM 60](#)
68. [BÖLÜM 61](#)
69. [BÖLÜM 62](#)
70. [BÖLÜM 63](#)
71. [BÖLÜM 64](#)
72. [BÖLÜM 65](#)
73. [BÖLÜM 66](#)
74. [BÖLÜM 67](#)
75. [BÖLÜM 68](#)
76. [BÖLÜM 69](#)
77. [BÖLÜM 70](#)
78. [BÖLÜM 71](#)
79. [BÖLÜM 72](#)
80. [BÖLÜM 73](#)
81. [BÖLÜM 74](#)
82. [BÖLÜM 75](#)
83. [BÖLÜM 76](#)
84. [BÖLÜM 77](#)
85. [BÖLÜM 78](#)
86. [BÖLÜM 79](#)
87. [BÖLÜM 80](#)

88. [BÖLÜM 81](#)
89. [BÖLÜM 82](#)
90. [BÖLÜM 83](#)
91. [BÖLÜM 84](#)
92. [BÖLÜM 85](#)
93. [BÖLÜM 86](#)
94. [BÖLÜM 87](#)
95. [BÖLÜM 88](#)
96. [BÖLÜM 89](#)
97. [BÖLÜM 90](#)
98. [BÖLÜM 91](#)
99. [BÖLÜM 92](#)
100. [BÖLÜM 93](#)
101. [BÖLÜM 94](#)
102. [BÖLÜM 95](#)
103. [BÖLÜM 96](#)
104. [BÖLÜM 97](#)
105. [BÖLÜM 98](#)
106. [BÖLÜM 99](#)
107. [BÖLÜM 100](#)
108. [BÖLÜM 101](#)

109. [BÖLÜM 102](#)
110. [BÖLÜM 103](#)
111. [BÖLÜM 104](#)
112. [BÖLÜM 105](#)
113. [BÖLÜM 106](#)
114. [BÖLÜM 107](#)
115. [BÖLÜM 108](#)
116. [BÖLÜM 109](#)
117. [BÖLÜM 110](#)
118. [BÖLÜM 111](#)
119. [BÖLÜM 112](#)
120. [BÖLÜM 113](#)
121. [BÖLÜM 114](#)
122. [BÖLÜM 115](#)
123. [BÖLÜM 116](#)
124. [BÖLÜM 117](#)
125. [BÖLÜM 118](#)
126. [BÖLÜM 119](#)
127. [BÖLÜM 120](#)
128. [BÖLÜM 121](#)
129. [BÖLÜM 122](#)

130. [BÖLÜM 123](#)

131. [TEŞEKKÜRLER](#)

OceanofPDF.com

Yazarlar Hakkında

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Kitapları dünya çapında 385 milyondan fazla satmıştır. Alex Cross, Women's Murder Club, Detective Michael Bennett ve Private romanları gibi son yirmi yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır ve aşk romanları ve tek başına gerilim romanları da dahil olmak üzere çok satan birçok başka kitap yazmıştır.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okur olan kendi oğlundan esinlenerek genç okurlar için Ortaokul, Ben Komik, Hazine Avcıları, Köpek Günlükleri ve Max Einstein serileri de dahil olmak üzere bir dizi kitap yazmaktadır. James bağımsız kitapçılara milyonlarca bağışta bulunmuş ve son on iki yıldır İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yetişkin kurgu yazarı olmuştur. Eşi ve oğluyla birlikte Florida'da yaşamaktadır.

MAXINE PAETRO, James Patterson ile çok satan Women's Murder Club, Private ve Confessions serileri; *Woman of God* ve diğer bağımsız romanlarda işbirliği yapmış bir yazardır. Kocasını John ile birlikte New York'ta yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

**Ayrıca James Patterson ALEX
CROSS ROMANLARI**

Along Came a Spider - Kiss the Girls - Jack and Jill - Cat and Mouse - Pop Goes the Weasel - Roses are Red - Violets are Blue - Four Blind Mice - The Big Bad Wolf - London Bridges - Mary, Mary - Cross - Double Cross - Cross Country - Alex Cross's Trial (*Richard DiLallo* ile) - I, Alex Cross - Cross Fire - Kill Alex Cross - Merry Christmas, Alex Cross - Alex Cross, Run - Cross My Heart - Hope to Die - Cross Justice - Cross the Line - The People vs: Alex Cross - Criss Cross

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge* ile) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge* ile) - Worst Case (*Michael Ledwidge* ile) - Tick Tock (*Michael Ledwidge* ile)

Michael Ledwidge ile) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge* ile) - Gone (*Michael Ledwidge* ile) - Burn (*Michael Ledwidge* ile) - Alert (*Michael Ledwidge* ile) - Bullseye (*Michael Ledwidge* ile) - Haunted (*James O. Born* ile) - Ambush (*James O. Born* ile) - Blindside (*James O. Born* ile)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro* ile) - Private London (*Mark Pearson* ile) - Private Games (*Mark Sullivan* ile) - Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro* ile) - Private Berlin (*Mark Sullivan* ile) - Private Down Under (*Michael White* ile) - Private L.A. (*Mark Sullivan* ile) - Private India (*Ashwin Sanghi* ile) - Private Vegas (*Maxine Paetro* ile) - Private Sydney (*Kathryn Fox* ile) - Private Paris (*Mark Sullivan* ile) - The Games (*Mark Sullivan* ile) - Private Delhi (*Ashwin Sanghi* ile) - Private Princess (*Rees Jones* ile)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp* ile) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp* ile) - NYPD Red 3 (*Marshall Karp* ile) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp* ile) - NYPD Red 5 (*Marshall Karp* ile)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox* ile) - Fifty Fifty (*Candice Fox* ile) - Liar Liar (*Candice Fox* ile) - Hush Hush (*Candice Fox* ile)

İÇGÜDÜ SERİSİ

Instinct (*Howard Roughan* ile birlikte, daha önce Murder Games adıyla yayımlanmıştır) - Killer Instinct (*Howard Roughan* ile birlikte)

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Hide and Seek - Black Market - The Midnight Club - Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge*) - Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - The Black Book (*David Ellis ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - Texas Ranger (*Andrew Bourelle ile*) - The President is Missing (*Bill Clinton ile*) - Revenge (*Andrew Holmes ile*) - Juror No. 3 (*Nancy Allen ile*) - The First Lady (*Brendan DuBois ile*) - The Chef (*Max DiLallo ile*) - Out of Sight (*Brendan DuBois ile*) - Unsolved (*David Ellis ile*) - The Inn (*Candice Fox ile*) - Lost (*James O. Born ile*)

FİKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile*) - The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile*) - All-American Murder (*Alex Abramovich ve Mike Harvkey ile*)

CİNAYET SONSUZA DEK GERÇEK SUÇTUR

Murder, Interrupted (*Alex Abramovich ve Christopher Charles ile birlikte*) - Home Sweet Murder (*Andrew Bourelle ve Scott Slaven ile birlikte*) - Murder Beyond the Grave (*Andrew Bourelle ve Christopher Charles ile birlikte*) **KOLEKSİYONLAR**

Triple Threat (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Kill or Be Killed (*Maxine Paetro, Rees Jones, Shan Serafin ve Emily Raymond ile*) - The Moores are Missing (*Loren D. Estleman, Sam Hawken ve Ed Chatterton ile*) - The Family Lawyer (*Robert Rotstein, Christopher Charles ve Rachel Howzell Hall ile*) - Murder in Paradise (*Doug Allyn, Connor Hyde ve Duane Swierczynski ile*) - The House Next Door (*Susan DiLallo, Max DiLallo ve Brendan DuBois ile*) - 13-Minute Murder (13-Minute Murder *Shan Serafin, Christopher Farnsworth ve Scott Slaven*) - Nehir Cinayetleri (*James O. Born ile birlikte*)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz

www.penguin.co.uk

OceanofPDF.com

ABD genelinde bizleri korumak için kendilerini tehlikeye atan kolluk kuvvetlerine adanmıştır

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

CINDY THOMAS, Cuma sabahı *San Francisco Chronicle*'daki işine giderken polis telsizini dinliyordu.

Son on beş dakikadır merkez ve devriye arabaları arasında gidip gelen rutin aramalardan başka bir şey olmamıştı. Sonra bir şey oldu.

Whistler TRX-1 tarayıcısı parazit ve çapraz konuşma yüzünden çılgına döndü. Sanki bir ana şalter sonuna kadar açılmış gibiydi. Dört yüzlü kodlar kanalı tıkamıştı. Hepsini biliyordu: 406, memurun acil yardıma ihtiyacı var; 408, ambulans gönder; 410, yardım talebi yanıtlanıyor.

Cindy araştırmacı bir gazeteciydi, suç dünyasının en iyisiydi. Kendisinden kesinlikle yardım istenmemişti ama yine de cevap veriyordu. İhbarlar tarayıcıdan gelenlerden daha sıcak olmazdı.

Vurulma olayının gerçekleştiği yer Duboce Caddesi üzerindeki bir Taco King'di. Cindy, Otis Caddesi'nden sağa döndü ve San Francisco'nun merkezine yakın, Mission, Castro ve Lower Haight arasındaki Duboce Üçgeni'ne doğru ilerledi.

İlerideki devriye arabalarının sirenleri ve arkadan gelen ambulansın korna sesleri arasında sokak numarasına ihtiyacı olmadığı kesindi. Yolun kenarına çekti ve acil sağlık otobüsü onu geçtikten sonra, hız sınırını umursamadan pedala basarak arkasından gitti.

Ambulans Duboce Caddesi ile Guerrero Sokağı'nın kesiştiği noktada, Taco King'in girişinde fren yaptı. Kruvazörler dört şeritli caddenin üç şeridini kapatmıştı ve üniformalı polisler çoktan trafiğin yönünü değiştirmişti. İnsanlar dehşet içinde çılgılık atarak olay yerinden kaçıyordu.

Cindy Honda'sını kaldırıma bırakıp yarım blok koştu ve Taco King'e ulaştığında iki sağlık görevlisinin otobüsün arkasına bir sedye yüklediğini gördü. İçlerinden birinin dikkatini çekmeye çalıştı ama adam onu dirsekleyerek yolundan çekti.

"Kenara çekilin bayan."

Cindy açık arka kapılardan izledi. Sağlık görevlisi kurbanın gömleğini yırtıp açtı, "Temiz" diye bağırdı ve tamponları uyguladı. Ceset sıçradı, ardından kapılar çarpıldı ve ambulans Guerrero'dan güneye, Metro Hastanesi'ne doğru yola çıktı.

Dört şeridin üçüne çekilen polis şeridi, çevredekilerin otoparka ve restorana girmesini engelliyordu. Şeritte

Cindy'nin birlikte yaşadığı sevgilisi cinayet masası müfettişi Rich Conklin'in arkadaşı olan üniformalı polis Al Sawyer duruyordu.

Elinde defteriyle Sawyer'a doğru yürüdü, onu selamladı ve "Al, burada neler oldu böyle?" dedi.

"Oh, hey, Cindy. Biraz daha dayanırsan biri çıkıp basına bir duyuru yapacak."

Ona hırladı. O da güldü.

"Pitbull olduğunu duymuştum ama hiç de öyle görünmüyorsun." Sarı bukleleri vardı, onları disipline etmek için elmas taşlı bir klips takmıştı ve iri mavi gözlerinde kararlılık vardı. Böyle görünüyordu, manipülasyon amaçlı değildi. Yine de.

"Al. Bak. Ben sadece Taco King'in içindeki ve dışındaki herkesin gördüklerini ve duyduklarını soruyorum. Kırk tane tanık olmalı, değil mi? Sadece bunu teyit et ve bana bir iki detay ver, tamam mı? Ben de 'Anonim polis kaynağı bu muhabire söyledi' diye yazarım. İşte böyle."

"Size şu kadarını söyleyeyim," dedi Sawyer. "Şuradaki cipin ön camından bir adam vuruldu."

Sawyer gümüş renkli son model bir Porsche Cayenne'i işaret etti.

"Karısı onun yanında oturuyordu. Hamile olduğunu duydum. Vurulmamış ve ateş eden görmemiş. Bu doğrulanmadı, Cindy. Karısı şuradaki otoparktan çıkan ekip arabasının içinde. Ve şimdi bana borçlusun. Hem de çok. Bana düşünmem için bir dakika ver, böylece üç dileğimi boşa çıkarmamış olurum."

Cindy ona bir dakika vermedi, bunun yerine "Kurbanın adı?" diye sordu. Ateş eden gören oldu mu?"

"Zorluyorsun, Cindy."

"Şey. Pit-bull itibarım tehlikede."

Ona sırtıttı ve sonra "Cipi görebiliyor musun?" dedi.

"Görüyorum."

"Cipin arka camının fotoğrafını çek." "Tamam

Al, çekeceğim."

Sawyer, "İşte haberin: Kurban neredeyse ünlü. Eğer ölürse, bu büyük bir haber olacak."

BÖLÜM 2

SAWYER parmağını Cindy'ye salladı, dostça bir uyarı.

Cindy, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve kovalanmadan önce bandı eğdi, cipin arka camına elli adım kadar yaklaştı ve fotoğrafı çekti. Jeb McGowan kalabalığın arasından belirip ona doğru yaklaştığında çizginin gerisine dönmüş, fotoğrafı patlatıyordu. McGowan geriye taranmış saçları ve iki tonlu çerçeveli havalı gözlükleriyle genç bir dahi gibi görünüyordu. *LA Sun Times*'daki son işinde suç üzerine çalışmış olan seçkin bir gazeteci rolünü oynuyordu. Onun gibi günlük bir köşesi vardı ve iki yıl önce Marina Slasher hakkında yaptığı haberden sonra kablolu haberlerde bazı röportajlar yapmıştı.

O zamanlar McGowan San Francisco'nun küçük ve taşralı olduğunu ima etmişti.

"Neden buradasın?" diye sormuştu.

"Bayan arkadaşımın Frisco'da bir ailesi var. Onları daha çok görmeye ihtiyacı var. Peki ne yapacaksın?"

Cindy, *yeni başlayanlar için Frisco dememeyi düşünmüştü.*

Şimdi McGowan yüzüne bakıyordu. "Cindy. Hey."

Bu da başka bir şeydi. McGowan saldırgandı. Tamam, aynı şey onun için de söylenmişti. Ama Cindy'ye göre McSmarty takım oyuncusu değildi ve onu hızla giden bir otobüsün altına itip en üst sırayı kapmaya bayılırdı. Ya da belki de ayakkabısının altındaki sakız gibi etrafta dolanır ve onu ölesiye kızdırırdı.

"Selam, Jeb."

Telefonunun ekranını sabah güneşinden koruyormuş gibi arkasını döndü ama adam konuşmaya devam etti.

"Kaçmadan önce bir müşteriyle birkaç kelime konuştum. Elimde adı ve vurulma olayından sonraki kargaşa hakkında güzel sözler var. İşte sana bir fikir, Cindy. Bu hikayeyi birlikte yazmalıyız."

"Kurbanın adını aldınız mı?"

"Alacağım."

"Ben zaten kendi açımı buldum," dedi. "Görüşürüz, Jeb."

Cindy McGowan'dan uzaklaştı ve onu geride bıraktığında Porsche'nin arka camının görüntüsünü büyüttü. Tozun üzerine parmakla bir kelime yazılmıştı.

Prova mıydı?

Nefesini içine çekti ve *Prova* netleşene kadar çekimi hızlandırdı. Ön sayfa için iyi bir görüntüydü ve değişiklik olsun diye SFPD'deki hiçbir arkadaşı "Bu kayıt dışı" demiyordu.

Arabasına doğru yürürken Cindy merak etti, *neyin provası*? Bu bir teaser mıydı? Tetikçinin kurbanı vurma nedeni ne olursa olsun, başka bir vurma olayının daha olacağının sinyalini veriyordu.

Cindy, *Chronicle*'ın yayıncısı ve genel yayın yönetmeni Henry Tyler'ı aradı ve ona isimsiz kaynağının bir polis olduğunu ve hâlâ kurbanın kimliğini araştırdığını belirten bir mesaj bıraktı.

Arabasına döndüğünde polis telsizini dinleyerek kurbanın adını öğrenmeyi umdu. Ve Rich'i arayıp az önce gördüklerini anlattı.

Kurbanın adını zaten biliyor olabilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

YUKI CASTELLANO çantasını masasının çekmecesine kilitledi, ofisinden çıktı ve asansöre yöneldi.

San Francisco bölge savcı yardımcısı olan Yuki, kimliği belirsiz bir uyuşturucu satıcısının şoförlüğünü yapmak gibi kötü bir şansa sahip olan on sekiz yaşındaki lise terk bir genç hakkında dava açıyordu.

İki ay önce rutin bir trafik çevirmesi olmuştu.

Söz konusu aracın sinyal lambası kırılmış ve plakası çalınmıştı. Aracı kenara çeken polis yaya olarak yaklaşırken, yolcu suç işleyen araçtan inerek polisi vurdu.

Polisin ortağı ateşe karşılık verdi, ıskaladı ve Güney 1. Otoyol'a çıkan araca ateş etti. Polis yardım çağırmış ve ölmek üzere olan adamın yanında kalmıştır.

Birkaç mil ve birkaç dakika sonra takipteki ekip arabaları kaçan aracı en sağ şeritten çıkmaya zorladı ve yolu kesti. Polis, yolcunun arabayı terk ettiğini, genç sürücü Clay Warren'ı ve büyükçe bir fentanil paketini arabanın içinde bıraktığını tespit etti.

Vurulan devriye görevlisi olay yerinde öldü.

Clay Warren bir dizi suçlamayla gözaltına alındı. Uyuşturucuya olduğu gibi bir milyon değer biçildi ve el konuldu. Warren ve araç, ölen polisin ortağı tarafından teşhis edildi ve Adli Tıp araçta yüzlerce eski ve yeni parmak izi buldu, ancak hiçbirisi bilinen bir suçluyla eşleşmedi.

Piç herif ya eldiven takmıştı ya da gösterge paneline hiç dokunmamıştı ya da bu onun ilk işiydi ve sisteme dahil değildi.

Yuki bundan şüpheliydi.

Böylece katil satıcı yerine, çantayı elinde tutan tekerlekçi kaldı.

Savcı Clay Warren'ı çalıntı bir arabada uyuşturucu satmak ve bir polis memurunun öldürülmesine suç ortaklığı yapmaktan, ama daha çok kurban olmaktan yargılıyordu. Yuki, Warren'ın kayıp satıcıyı ele vereceğini ummuştu ama Warren bunu yapmamıştı ve yapacağına dair bir işaret de vermemişti.

Paslanmaz çelik asansör kapısının içini ayna olarak kullanarak rujunu sürdü ve saçını düzeltti, ardından yedinci kattan çıktı ve masadaki Çavuş Bubbleen Waters'a yaklaştı.

"Merhaba B. Mahkûm Clay Warren ve avukatıyla bir görüşmem var."

"Seni bekliyorlar, Yuki. Bir saniye bekle."

Masa telefonunu aldı, bir tuşa bastı ve "Randall.

Kapı, lütfen."

Bir muhafız belirdi, metal kapılar tıngırdayarak açıldı ve arkalarından kilitler kapandı. Gardiyan Yuki'ye bir masa ve sandalyelerin bulunduğu küçük bir odaya kadar eşlik etti, sandalyelerden ikisi zaten doluydu. Clay Warren klasik turuncu bir hapisane tulumu giymiş ve gümüş kelepçeler takmıştı. Avukatı Zac Jordan uzun saçlıydı ve pembe bir polo tişört, haki bir blazer ceket, kot pantolon ve sol kulağında altın bir küpe vardı.

Zac Yuki'ye sıcak bir gülümseme verdi ve iki elini birden sıkmak için ayağa kalktı.

"Seni gördüğüme sevindim, Yuki. Söylediğim için üzgünüm ama hiçbir yere hızlı gidemiyorum.

Belki Clay seni dinler."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

ZAC JORDAN, yoksulları ve umutsuzları temsil eden bir grup olan Savunma Ligi için karşılıksız çalışan bir savunma avukatıydı.

Savcılıktaki işine verdiği kısa bir ara sırasında Yuki, Zac Jordan için çalışmıştı ve onun iyi adamlardan biri olduğunu ve müşterisinin ona sahip olduğu için şanslı olduğunu söyleyebilirdi.

Bu davada, müvekkili yanlış zamanda yanlış arabada olduğu için büyük bir hapis cezasıyla karşı karşıyaydı.

Yuki oturdu ve "Nasıl gidiyor Clay?" diye sordu.

"Harika." dedi.

Clay Warren yaşından daha genç görünüyordu. Ufak tefek, sarı saçlı ve düğme burunlu bir adamdı ama başını kaldırdığında gri gözleri sertti. Yuki'yi hızlıca değerlendirdikten sonra bakışlarını masanın ortasındaki metal halkaya bağlı kelepçeli ellerine indirdi. Boyun eğmiş görünüyordu.

"Clay," dedi, "daha önce de konuştuğumuz gibi, bir polis memuru öldü. Onu kimin vurduğunu biliyorsun. Senden bunu kimin yaptığını söyleyerek bize yardım etmeni tekrar rica ediyorum. Aksi takdirde sana yardım edemem ve cinayete suç ortağı olmakla ve kasıtlı olarak uyuşturucu bulundurmakla suçlanıp yetişkin olarak yargılanacaksın. Müebbet hapis cezasıyla karşı karşıyasın."

"Arabayı sürmek için," dedi.

"Beni anlıyor musun?" Yuki sordu. "Sen bir *polis* cinayetinin suç ortağısın. Tetikçiyi yakalamamıza yardım edersen, savcı sana yardım edebilir. Suçlamalar önemli ölçüde düşürülebilir Clay."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Araba kullanıyordum. Sireni duydum. Kenara çektim ve tüm bu saçmalıklarla suçlandım. Bu yanlış. Hepsi yanlış. Hız yapıyordum. Nokta."

"Peki ya arabanın içindeki uyuşturucu? Bir milyon dolar değerindeki fentanili nereden buldunuz?"

Yuki torbacının kimliğinin kesin olmadığını biliyordu. Ortağının sokakta ölmesini izleyen polis, büyük uyuşturucu satıcıları olan muhtemel şüphelilerin fotoğraflarını incelemiş ve ateş edenin Antoine Castro olabileceğini düşünmüştü ama tam olarak emin değildi.

Yuki, "Neden Antoine Castro gibi bir pisliğin ağırlığını üstleniyorsun?" dedi.

Çocuk başını hayır anlamında salladı.

Castro FBI'nın en çok arananlar listesindeydi. Yuki şimdiye kadar ülkeyi terk etmiş ve yeni bir kimlik edinmiş olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Zac dedi ki, "Yalan söylemenin sana faydası yok evlat. ADA Castellano'yu tanıyorum. Senin için pazarlık yapacağım."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Warren. *"Beni rahat bırakın."*

Yuki, eğer katil satıcı Castro ise, çocuğa haber verdiğini hayal etti. Onu uyarmıştır.

Konuşursun. Ölürsün.

Clay Warren konuşmayacaktı. Yuki ayağa kalktı.

"Özür dilerim, Zac."

"Denedin," dedi.

Kapıya gitti ve gardiyan kapıyı onun için açtı. Zac Jordan'ı müvekkiliyle yalnız bıraktı, hapishanede ölecek olan korkmuş bir çocuktu, sadece ne zaman öleceği önemliydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

CUMA SABAHİ saat 9'da, aşağı yukarı birkaç dakika sonra, cinayet masası komiseri ve polis şefi vekili Jackson Brady nezarethanenin orta koridorunda ilerledi.

Gece vardiyası çıkış yapıyordu, gündüz vardiyası ise "Hey, patron", "Yo, Brady" diye sesleniyordu. Chi, Lemke, Samuels ve Wang'a başıyla selam verip yoluna devam etti.

Odanın ön tarafında, yüz yüze gelecek şekilde yan yana dizilmiş iki masa vardı. Boxer ve Conklin'in emlak işleri. Brady SFPD'ye ilk geldiğinde her ikisiyle de ortak çalışmıştı. Onlarla birden fazla kez mermiler havada uçuşurken birlikte durmuştu. Onlara güveniyordu. Onlar için her şeyi yapardı.

Brady, Boxer'ın masa sandalyesine kaydı. Lindsay'in küçük kişisel alan çöplüğünün üzerinden Conklin'e baktı, deveboynu lambanın başını yana salladı, dirseklerine yer açmak için bir yığın dosyayı ve bir kupayı taşıdı.

Conklin başını kaldırıp, "İyi misin, Lieu?" diye sordu.

Brady bok gibi görüldüğünü biliyordu. Burada çok fazla saat geçirdi. Çok fazla abur cubur. Çok az uyku. Günde on sekiz saat endişeliydi. Yakası sıkıydı. Kravatını gevşetti. Gömleğinin üst düğmesini açtı.

"Anladığım kadarıyla," dedi Brady, "Boxer'ın dün öğleden sonra bir doktor randevusu vardı. Bir kontrol. Arayıp 'Ben iyiyim patron. Doktor kendime zaman ayırmaya başlamam gerektiğini söyledi.'"

Conklin, "O da bana aynısını söyledi." dedi.

Brady, Boxer'ın çok hasta olduğu zamanları düşündü. Birkaç ay izin almış ve geri dönmüş. Mükemmel hissettiğini söylemişti. Peki şimdi ne diyordu?

"Sence o iyi mi?" dedi Brady.

Conklin dedi ki, "O iyi. Doktor ona kendini bu kadar yıpratmaması gerektiğini söyledi. Böylece kız kardeşi vahşi çocuğu aldı ve Lindsay ile Joe hafta sonu için bilinmeyen yerlere gittiler, belki bir ya da iki gün daha. Biliyorsun, Brady. Çoğu insan hafta sonları izin yapar."

"Oh, gerçekten mi? Pek tanımıyorum."

Brady gevşek kalemleri ve kurşun kalemleri topladı ve seramik bir kupanın içine koydu.

Conklin dedi ki, "Beni endişelendiren *senin* nasıl görüldüğün." "Yüzüme vurma."

Brady, Şef Warren Jacobi emekliye ayrıldığından beri iki işte birden çalışıyordu. Hem Jacobi'nin beşinci kattaki eski koltuğunu doldurmak hem de Cinayet Masası'nı yönetmek, kafasını bir arabanın kapısına sıkıştırmak gibi geliyordu.

Belediye başkanı ona baskı yapıyordu; bir işi ya da diğerini seç, ama karar ver.

Brady bu konuyu Yuki'yle konuşmuş, o da ölçülü bir eş tavsiyesinde bulunmuş, ne itmiş ne de çekmiş, sadece bir avukatın yapacağı gibi her şeyi ortaya koymuştu.

"Günde daha az saat çalışarak daha fazla sorumluluk almanızı sağlayabilirim. Ayrıca Cinayet Masası'nın neden senin güçlü olduğun alan olduğunu da anlatabilirim. Ve bunu seviyorsun. Ama bir karar vermek zorundasın PDQ, yoksa belediye başkanı senin yerine karar verecek."

Conklin "Boxer dönene kadar Chi ve McNeil ile çalışabilirim" diyordu.

"Evet. Bunu yap."

Brady, Conklin'i ve yedek kulübesini terk edip yangın merdivenlerinden beşinci kata çıktı. Ofisine vardığında asistanı, "Lieu, ben de tam seni aramak üzereydim. Şuna bir bak."

Masanın arkasına oturdu. Katie omzunun üzerinden eğildi ve *Chronicle*'ı internetten açtı, ön sayfada durdu ve "Roger Jennings Taco King'de Vuruldu" manşetini okuduktan sonra "Durumu kritik" diye ekledi.

Jennings bir beyzbol oyuncusuydu, profesyonel kariyerinin sonuna yaklaşan bir yakalayıcıydı.

Neden biri onu öldürmek istesin ki?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Doktorumun muayenehanesinden çıkar çıkmaz JOE'YU ARADIM ve Doktor Arpino'nun söylediklerini ona anlattım: "Lindsay. Biraz yaşa. Birkaç günlüğüne şehir dışına çık. Bir kaplıcaya git."

Sevgili kocam, "Bunu bana bırak." demişti.

Brady ve Conklin'e haber bırakmıştım: "Görevde değilim." Bu etkiye sahip kelimeler.

Şimdi, telefonlarımız bagajda kilitli, Joe ve ben kuzeye doğru gidiyorduk, Golden Gate Köprüsü'nden geçiyorduk, altımızda pırıl pırıl körfezde yelkenliler uçuyordu.

Joe direksiyondaydı ve ben de yanında oturmuş, "Ben yapmadım" diyordum. "Sen de yaptın. Havaalanına geldin. "Seni istiyorum." dedin. Ve seni istiyorum.

jet."

Yüksek sesle güldüm. "Sen delisin."

"Şirket uçağını hatırlıyor musun?"

"Ah. Evet."

"Daha yüksek sesle, canım."

"Oh, EVET."

İkimiz de güldük.

Joe ve ben, ölümcül bir zehirle silahlanmış ve San Francisco'daki G8 toplantısının üyelerini öldürmeyi planlayan bir teröristi etkisiz hale getirmekle görevli bir polis ve DHS ortak görev gücünün başları olarak iş başında tanışmıştık. Biz o piçi yakalayıp etkisiz hale getirmeden önce, aralarında bana çok yakın birinin de bulunduğu pek çok kişiyi öldürmüştü.

Tüm bunlar hakkındaki düşüncelerimi engelledim ve "Portland'daki soruşturma için G8 davasından ayrıldığımız zamanı hatırlıyor musun?" dedim.

"Hem de hiç," dedi Joe. "O konferans odasında bir düzine insan ulusal güvenlik cinayeti üzerinde çalışıyor ve sen 'Bana böyle bakmaya devam ederseniz, Müdür Yardımcısı Molinari, çalışamam' diyorsun."

Güldüm ve dedim ki, "Bunu sana daha sonra söyledim. Bunu yüksek sesle söylemedim."

Haklı olduğumdan emindim ama Joe ile bu kadar adrenalize korku ve baskı altında çalışmanın aramızda inanılmaz bir sihir yarattığı da doğrudu. Portland'dan San Francisco'ya gitmeden önce birbirimize aşık olmuştuk. Hem de çok.

O andan itibaren her şey mükemmel miydi?

Tabii ki hayır. Ülkenin zıt taraflarında yaşıyorduk ve bu yüzden bir süre uzun mesafeli ilişki hız trenine bindik, yalnızlığı tedavi ettik ve

Joe işini bırakıp City by the Bay'e taşınana kadar ayda birkaç gün maceralarla hasret giderdi.

Düğünümüzden yaklaşık bir yıl sonra, karanlık ve fırtınalı bir gecede evde yalnızken Julie Anne Molinari'yi doğurdum. Ben nefes nefese kalıp itişip çığlık atarken, etrafım itfaiyecilerle çevriliyken, Joe otuz beş bin fit yukarıda, habersizdi.

Sonunda eve ulaştığında benimle ve küçük kızımızla barışmıştı. Joe Molinari, istihbarat teşkilatı danışmanı ve Bay Anne.

Şimdi sordu, "Neredesin, Lindsay?"

"Buradayım."

Eğildim, ona bir öpücük verdim ve "Hatırlıyordum. Nerede Sen, Joe?"

Elini bacağıma koydu.

"Buradayım sarışın, senin ne kadar iyi bir anne olduğunu ve seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum."

Ben de ona "Ben de seni seviyorum" dedim.

Bu hafta sonu Julie, Cat teyzesi, iki kuzeni ve dünyadaki en iyi köpeğimiz Martha ile sahilde kalırken, Joe ve ben aşık iki kırklı yaşlardaki çocuk olduk.

Joe radyoyu açtı ve mükemmel istasyonu buldu.

Seyir halindeydik. Hava güneşliydi, yelkenliler vardı ve biz eski şarkılara eşlik ediyorduk: "Her zaman istediğimi yapmakta özgürüm."

İlk varış noktamıza ulaştığımızda Joe ve ben balayı havasına girmiştik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

JOE arabayı yavaşlattı ve bizi yeşilliklerle çevrili, nehir taşları ve kerestelerden yapılmış, mütevazı görünümlü iki katlı bir binanın önüne park etti.

Napa Vadisi'nde gidilecek yerlerin fotoğraflarından tanıdım. Burası son yirmi yıldır olduğu gibi dünyanın en iyi restoranlarından biri olarak gösteriliyordu.

Evet, *dünyanın* en iyisi.

"Fransız Çamaşırhanesi mi?" diye bağırdım. Ciddi misin?"

Michelin'in en yüksek derecesi olan üç yıldızın sahibi olan ve her yerde yemek meraklıları tarafından saygı gören bu yere girmenin ne kadar zor olduğunu okumuştum. Bir öğle yemeği rezervasyonu için iki aylık bekleme süresi *tipik* bir durumdu.

"Bunu bir gecede başaramadın."

"Bir bağlantım var," dedi Joe bana pırıltılı bir sırıtışla.

Vay canına. İşe girdikten sonraki hamburger ve kahve diyetinden sonra, kaliteli yemeklerin değerini bilip bilmediğimi merak ediyordum. Ama şimdi Joe'nun neden bir elbise giymemi söylediğini biliyordum ve sürpriz, sürpriz, üzerimde bir elbise vardı. Lacivert-beyaz desenliydi ve mavi kaşmir bir hırkayla eşleştirmiştin. Kum sarısı atkuyruğumdan bandı çektim, siperliği indirdim ve aynada kendime baktım.

Saçlarımı biraz kabarttım ve yanaklarımı sıktım.

Güzel görünüyordum.

Restoranın çiftlik bahçesi caddenin karşısındaydı ve ziyaretçilere açıktı, Cuma gezintisi için hoş bir yerdi. Joe'ya fotoğraf çekebilmek için telefonuma ihtiyacım olacağını söyledim. Arabadan indi ve bagaj kapağı açıldı.

Tam o sırada bir panelvan arabanın arkasına yanaştı ve yolcu tarafındaki camını indirdi. Şoförü göremedim ama "Joeey" diye bağırdığını duydum.

Joe geri seslendi, "Dave, seni deli herif."

Minibüse gidişini, kapıyı açışını, içeri eğilişini ve şoföre sarılışını izledim. Sonra bana döndü ve "Sonunda Dave'le tanışacaksın." dedi.

Joe David Channing'den bahsederken hep sevgi ve üzüntüyle bahsederdi. Dave, Joe'nun Bronx'un doğusundaki Fordham'da üniversiteden oda arkadaşıydı. Sahada çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. Dave oyun kurucuydu, Joe ise kanatlarda oynuyordu. Bana takımın resimlerini göstermişti, zafer sarhoşluğu içindeydiler, Joe ve Dave uzun boylu, kaslı, yakışıklı ve çok gençtiler.

Joe bana Holy Cross'a karşı kazanılan böyle bir günün ardından ani bir soğuk hava dalgası ve batıdan gelen bir kar fırtınası olduğunu söylemişti. Dave kız arkadaşı Rebecca'yı Croton-on-Hudson'a, Taconic'in yaklaşık kırk beş dakika yukarısına, park benzeri bir orta şeridi ve güzel manzaraları olan hoş bir virajlı yola götürüyordu.

Ancak, Joe'nun bana söylediği gibi, o akşamüstü kar erimiş ve yolda siyah bir buz tabakası oluşmuştu. Dave, kayalık bir çıkıntının, kontrolden çıkarak her iki şeritte de duran bir aracı görmesini engellediği bir virajı almıştı. Dave fren yaparak engelli arabaya çarpmış, bu sırada hızla gelen başka bir araba da ona arkadan çarpmıştı.

Her şey bitmeden önce, otuz iki araba korkunç bir yığılmayla çarpışmıştı. Rebecca ölmüştü. Dave'in omurgası kırılmış ve NFL takımları tarafından izlenen genç adamın belden aşağısı felç olmuştu.

Ailesi Ray ve Nancy, Dave'i Napa'nın hemen dışındaki küçük şaraphanelerine getirmişlerdi ve yıllar süren acı dolu bir rehabilitasyon süreci yaşanmıştı. Joe, bu yıllar boyunca Dave'in kendini arkadaşlarından ve hemen hemen tüm dünyadan soyutladığını söylemişti. Son zamanlarda şirket defterlerini tutuyor, felçliler için bir destek grubu yönetiyor ve annesinin lenfomadan ölümünün yasını tutuyordu. Joe'nun bildiği tek şey buydu.

Joe kapımı açtı, bana elini uzattı ve dışarı çıkmama yardım ederek, "Bunu uzun zamandır bekliyordum, Linds. Gel ve Dave'le tanış."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

DAVID CHANNING gösterişli tekerlek hareketleri yaptı, sandalyesinin tekerleklerini geriye doğru itti ve Joe'ya uzun gitmesini söyledi.

Hayali bir futbol topu fırlattı ve Joe büyük bir gösteriyle topu havadan kaptı, görünmez bir gol çizgisini koşarak geçti ve topu gol alanına attı.

Joe zafer dansı yaparken Dave güldü. Sonra utangaç bir şekilde sırtıttı ve benimkini sıkamak için elini uzattı, ben de onu kucakladım.

"Klişe ama doğru," dedi. "Joe bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Sen de öyle Dave. O da senin hakkında çok şey söyleyebilir."

Joe arkadaşının omzunu sıktı, "Gidelim mi?" dedi.

Dave, "Sana katılmayı çok isterdim Joe, ama buraya Lindsay ile nihayet tanışmaya geldim ve şimdi geri dönmem gerekiyor" dedi.

Joe dedi ki, "Tabii ki hayır. Seni üç yıldır görmedim. Birlikte öğle yemeği yiyeceğiz. Hep birlikte. Benden."

Dave itiraz etti. Bunun bizim hafta sonumuz olduğunu, öğle yemeğinin bizim için hazır olduğunu, üçüncü bir tekerlek olmak istemediğini ama Joe'ya karşı hiç şansı olmadığını söyledi.

Joe bizi restorana doğru yönlendirip parlak mavi boyalı kapıyı açarak içeri sokarken "Hâlâ güçlüsün ihtiyar" diye mırıldandığını duydum. Dave'e "Davy" diye hitap eden şef garson tarafından karşılandık ve bir masaya oturtulduk, ben Dave ile Joe'nun arasına oturdum, Dave "Bunlar bizim müşterilerimiz" dedi.

Joe, "Sanırım Channing Şaraphanesi Cab'i alacağız." dedi.

Bana iyi geldi.

En iyi arkadaşım Claire Washburn, geçen yıl yıldönümü için buraya gelmişti ve bana "French Laundry'de bir yemek hayatınızı değiştirir" diyerek CliffsNotes'u vermişti.

Arkadaşımdan şüphe etmedim. Aslında, herhangi bir konuda yanıldığı bir zamanı hatırlamıyordum. Ama tek bir yemeğin hayatımı bir günlüğüne bile olsa değiştirebileceğinden emin değildim. Joe'nun lazanyası yüksek bir çıtaydı ve muhtemelen *dünyada* en sevdiğim yemektir.

Etrafıma bakındım ve restorana hemen ısındım; ana oda rahat ve ev gibiydi; kum rengi duvarlar, bir düzine yuvarlak masa, alçak tavan ve kanatlı pencereler arasında aplikler vardı.

Menülerimiz geldi ve Dave dedi ki, "Tadım menüsünü tavsiye ederim. Bugünkü versiyon bir daha asla aynı şekilde servis edilmeyecek."

Sunucumuz Lisette de aynı fikirdeydi. Menüye hızlıca göz attığımızda, klasik Fransız mutfağının üç yıldızlı bir yorumla sunulduğu dokuz küçük kurstan oluşan bir yolculukla karşılaştık. Ve yol boyunca tadılacak şaraplar da olacaktı.

Matematik dehası değilim ama üç kişilik öğle yemeğinin bin dolardan fazla tutacağını görmek kolaydı.

Muhtemelen binden *fazla*.

Joe kolunu sandalyemin arkasına doladı ve beni kendine doğru çekti.

Dave düğünümüze gelemediği için özür diledi, ben de onu yine de orada hissedeceğimizi söyledim.

"Düğün hediyeni sevdim Dave."

Güldü ve "Herkes antika bir silah kasasını sevmez" dedi. Joe ve ben birlikte söyledik.

"Var!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

İLK yemek gelmeden önce, iki eski arkadaş kimin evlendiğini, kimin siyasete atıldığını, kimin vefat ettiğini konuşmaya başladı.

Somon tartar küçük bir kulahta servis edildi. Çok güzeldi. Damak tadım maksimuma ulaştı ancak Lisette'in French Laundry'in imza yemeklerinden biri olduğunu söylediği şeyi tatmak için zamanında toparlandım: küçük beyaz bir kasede servis edilen inci tapyoka ve Regiis Ova havyarı ile yarım kabuklu iki istiridye. Bir çatalı istiridye kabuğuna batırdım ve kremi, tereyağlı, tuzlu afrodizyak yiyecekleri ağızıma götürdüm.

İyi idi. Hem de çok iyi idi. Bir sonraki güzel tabaklanmış lezzetler alayı geldiğinde hala alışılmadık dokuları ve tatları düşünüyordum.

Kremalı İngiliz bezelyesi ve domuz etini, marine edilmiş nektarinleri, porselenden yapılmış gibi görünen kabuğun içindeki yumuşak haşlanmış kırmızı tavuk yumurtasını tam olarak anlayamadım. Ama masamdaki ve çevremdekilerin kendinden geçmiş ifadelerinden, French Laundry'nin sofistike zevke sahip insanlar için neden altın standart olduğunu anladım.

Üç saat sonra, kahvelerimizi yudumlarırken ve harika tatlı çeşitlerinin tadına bakarken Dave'i kendisinden bahsetmeye ikna ettik.

"Joey bunu biliyor Lindsay, ama annem siz evlenmeden hemen önce vefat etti. Babam ve ben her zaman yakındık. Ama birlikte çalışmak bize gerçekten -buna başka ne denir bilmiyorum- derin bir dostluk kazandırdı."

Dave iç çekti.

Joe elini Dave'in koluna koydu ve ona neyin yanlış olduğunu sordu.

Dave, "Babam hasta, hastanede ve ben çok endişeliyim," dedi.

"Neden? Ne oldu?" Joe sordu.

"Yüksek tansiyonun yol açtığı bir torasik aort anevrizması var. Ameliyat gerektirecek kadar büyümüş. Doktoru ona beta-bloker reçete etti ama yaşa bağlı sistem bozukluğu olduğunu söylüyor. Ama ben buna inanmıyorum. Yetmiş iki yaşında. Daha önce hiç hasta olmamıştı."

Joe, "Bunu duyduğuma üzıldüm Dave," dedi.

"Eğer vaktin olursa Joe, seni görmek isteyeceğini biliyorum. O bizim en büyük hayranımızdı."

Joe masaya baktı. O kolej futbolu yıllarına, tribünlerden bağırarak ailelerine dönüp baktığından eminim.

Joe gözlerini kaldırdı, arkadaşına baktı ve "Onu görmek için ne zaman uygun olur?" diye sordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Otoparktan çıkarken Joe'ya dedim ki, "O harika Joe. Onun için üzülüyorum."

"Onu görmek güzeldi. Hey, sorun olmadığına emin misin?" "Elbette. Sen babasını görmeye git, ben de kaplıcaya gideyim." Joe başını salladı, "Akşam yemeği için zamanında dönerim." dedi.

"Mükemmel," dedim. Masaj yaptırmayı düşünüyordum, bir tür egzotik sargı. Manikür yaptırarak iş yerindeki adamları korkutmak. Brady'nin "Sana ne oldu, Boxer?" dediğini duyar gibiydim.

Sırıttım ama şakamı Joe'yla paylaşmak için döndüğümde derin düşüncelere dalmıştı.

Göz ucuyla beni gördü ve "O kötü yol ayrımı olmasaydı hayatının nasıl olabileceğini düşünmeden edemiyorum" dedi. Ve sonra, "Profesyonel futbol oynayan pek çok kişinin hayatının kırık dökük olduğunu düşünüyorum. Sadece fiziksel olarak değil, şöhret, para ve hayal kırıklıkları, bunların hepsi. Tanıdığım Dave olduğu için mutluyum."

Başımla onayladım.

"Ya sen tatlım? Öğle yemeğin nasıldı?" dedi.

"Muhteşemdi, yediğim en güzel yemektir, neden biliyor musun? Çünkü bunu sen düşündün, Joe. Bir saniye içinde harika bir plan yaptın. Dave'i aradın ve işi hallettin. Öğle yemeği için bir sürü para harcadın."

"Peki ya yemek? Yemekten hiç bahsetmedin."

"Dürüst olabilir miyim? Deli olduğuma eminim ve çiftlik kuzusunu, biftek şeyini, yeşil bezelye püresini ve her neyse onu sevmeliydim ama en çok neyi sevdim biliyor musunuz?"

"Dur tahmin edeyim," dedi Joe. "Şu sondaki küçük sırlı çörek. Mini bir Krispy Kreme gibi."

"Hadi ama. Nereden biliyorsun?"

"Bir, sen bir polissin. Ve ikincisi, çok seksi sesler çıkarıyordun." "Huh. Belki de seni düşünüyordum."

"Değildin."

"Spa'ya gittiğime göre, döndüğünüzde çok rahatlamış, rüya görmüş ve çiçek gibi kokuyor olmalıyım."

Joe, "Bu düşünceni unutma," dedi.

BÖLÜM 11

MILLIKEN CREEK Inn, Napa Nehri manzaralı teraslı bir yamaçta yer almaktadır.

Spa'dan nehir manzaralı balkonu, şöminesi ve kocaman yatağıyla odamıza yeni bir duyguyla döndüm. Hiçbir stres hissetmedim. Acelem yoktu. Acele yok. Endişelenme. Gidecek hiçbir yer ve yapacak hiçbir şey yok
-Ama dinlen.

Beyaz bir bornoz ve bir çift çorap giydim, sonra kuştüyü yorgan ve muhteşem yatak başlığıyla California King'e tırmandım. Joe'nun adımı seslenmesiyle uyandım ve kararan odanın ışıklarını yaktım.

"Üzgünüm, Linds. Seni uyandırmak istememiştim." "Saat kaç?"

"Yedi bir şey. Yedi yirmi. Ray'i görmekten döndüğümüzde Dave'le bir yığın yıllık ve fotoğraf albümüne girdik ve tabii ki Julie'nin doğduğundan beri söylediği ve yaptığı her şeyi ona anlattım."

Dedim ki, "Oh, adamım. Şimdi her şey tamam mı?"

Joe gülerek, "Akşam yemeği için restorana gitmek ister misin?" diye sordu. Başımı hayır anlamında salladım. Çok rahattım.

"Ben de öyle. Temizlenip yatağa girmek istiyorum. Ama bekle," dedi.

Yatağın kenarına oturup oda servisini aradı, iki kişilik peynir ve meyve, ekmek sepeti, bir şişe Channing Winery Sauvignon Blanc sipariş etti ve sözlerini şöyle bitirdi: "Mumunuz var mı? İyi olur. Yirmi dakika harika olur."

Telefonu kapattı, ceketini çıkardı, yatağa geri geldi ve beni öptü.

"Tanrım," dedi. "Çiçek gibi kokuyorsun."

Ona yeni cilalanmış el ve ayak parmaklarımı gösterdim ve beni tekrar öptü, saçlarımın birkaç telini gözlerimden uzaklaştırdı.

"Geri geleceğim," dedi.

Yastığımı kabarttım, sürgülü kapılardan balkona baktım ve gökyüzündeki ışıltı kaybolurken Joe'nun duşta eski bir rock-and-roll şarkısı söylemesini dinledim. Arabayla gittiğimiz o eski şarkılar istasyonu kafasına takılmış olmalıydı.

""Beni *seviyor* musun? Beni *seviyor* musun?""

Banyodan bornozla çıkıp nakaratı söylemeye başladı.

""Şimdi... *dans* edebilirim.""

Güldüm ve ona kollarımı açtım, o da yatağa girdi.

Kolumu göğsüne koydum. Beni kendine çekti ve ben de başımı kaldırıp onu tekrar öptüm, bu sefer biraz daha sıcak bir öpücüktü.

Dedi ki, "Bize bak. Beyazlar içinde iki istiridye. Havyara gerek yok." "Kızını ara," dedim, "çok geç olmadan."

Joe kalktı, ceketinin cebinde telefonunu buldu ve yatağına geri döndü. Birlikte kız kardeşimi FaceTime'dan görüntüledik, iki çığlık atan küçük kızı Joe Amca'ya günlerini kimin anlatacağı konusunda kavga ediyordu. Sonra da Martha ile yatakta olduğunu görebildiğim uykulu Julie ile tatlı bir sohbeti paylaştık. Julie, "Anne, 'hav' de." dedi.

Ben yaptım.

"Hayır. Martha'ya söyle!"

Julie telefonu yaşlı köpeğime götürürken arka planda kedi kıkırdadı. Komut üzerine havladım. Sonra Joe ve ben Julie'yi telefonun ekranından öptük ve ona iyi uykular diledik.

Tekrar yalnız kaldığımızda Joe bana Ray Channing'in berbat göründüğünü ama yıllar sonra Joe'yu tekrar gördüğü için mutluluğunu bastıramadığını söyledi.

"Bana hiç değişmediğimi söylemişti."

İkimiz de güldük ve oda servisi kapıyı çalıp teslim etti.

Joe ve ben şarabımızı yudumladık. Bir şeyler atıştırdık. Konuştuk ve sonra Joe mumu şifonyerin üzerindeki küçük cam küreye koyduktan sonra arabayı dışarı çıkarıp kapıyı kilitleti.

Bornozunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı, yatağa geri geldi ve benimkinden çıkmama yardım etti.

"Bir itirafım var," dedim.

"Şimdi mi? Göğsümün kıllı olmamasını mı diliyorsun?"

"Kıllı göğsünü seviyorum. Istakozlu makarna ve peynir. O benim en sevdiğim yemektir."

"Mini çöreği yendi mi?"

"Hayatımda yediğim en güzel şeydi."

Joe güldü. "Makarna ve peynir."

"Istakozlu."

"Anladım. Sanırım bunun için bir tarif var."

Saat sekiz buçuk gibi her birimizin diğerinin gözlerinin içini görebileceği kadar mum ışığında sevişiyorduk.

Joe bana sordu, "Ne dedin sarışın?" "Çok şanslıyım."

"Ben de şanslıyım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Çocuğuma, kocama ve border collie'me veda ettikten yirmi dakika sonra Explorer'ımı Harriet Caddesi'ndeki üst geçidin altına park ettim.

Adli tabibin ofisine sadece yarım blok vardı. En iyi arkadaşımı görmek istiyordum ve Claire'le kahve içmenin Pazartesi sabahı işe dönüşüme hoş ve yumuşak bir giriş olacağını düşündüm.

Ağır cam kapıları çektim, Claire'in yeni resepsiyonisti Patrick'e "Hey" dedim, o da bana "Dr. Washburn ofisine gitmemi söyledi. Birazdan orada olacak."

Beş dakika sonra Claire ve Cindy ofis kapısından içeri girdiler, Claire telaşlı görünüyordu, Cindy'nin yüzünde ise hikayenin derinliklerine dalmış bir ifade vardı. Ayağa kalktım ve kollarımı ikisine de dolayarak grupça sarıldım.

"Saçların harika kokuyor," dedi Claire.

"Saç maskesi aldım. Ben! Siz ikiniz, neler oluyor? Ne kaçırdım?"

Cindy, "Gittiğin gün olanları duydun mu? Roger Jennings Duboce Caddesi'ndeki Taco King'den çıkarken arabasında vurulmuş."

"Kaçırdım."

"Tamam, vurulduktan sonra birkaç gün bilinci kapalı bir şekilde hayatta kaldı ve dün gece geç saatlerde ölmeden önce tek kelime etmedi. Kim olduğunu biliyor musunuz? Roger Jennings mi?"

"Tabii. O bir yakalayıcıydı. A's tarafından serbest bırakıldı ve Giants tarafından alındı, yaklaşık bir yıl önce? Tetikçi yakalandı mı?"

Cindy beni bilgilendirdi. "Ateş edeni kimse görmemiş, Jennings'in yanındaki koltukta oturan hamile karısı bile."

Claire, "Kurşun kurbanın boynunun ortasından girerek birden fazla omuru ve atardamarı parçaladıktan sonra boynunun sol tarafından çıkmış." dedi.

Cindy, "Ve birisi, tetikçi ya da suç ortağı belki de, Porsche Cayenne'inin arka camına *Prova* kelimesini yazmak için kaosu kılıf olarak kullanıyor." dedi.

"Prova," dedim yüksek sesle düşünerek. "Çekim bir deneme çalışmasıydı. Jennings yanlış yerde rastgele bir kişi olabilir."

"Belki," dedi Cindy. "Ama Roger Jennings'i araştırıyordum. Bir sonraki kariyerini planladığını düşünüyorum. Beyzboldan biraz daha tehlikeli."

"Nasıl yani?"

"Uyuşturucu satıyordu," dedi. "Bu gerçek mi?" diye sordum.

"Güvenilir kaynaklar bana Jennings'in takım arkadaşlarına MDMA sattığını söyledi. Başkaları da olabilir. Chi ve McNeil bu işin peşinde. Ve şimdi," dedi Cindy, "geri dönüp hikayeyi dosyalamam gerekiyor."

Öpücükler gönderdi. Sonra da gitti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

CINDY kapıdan çıkarken Yuki içeri girdi.

"Umarım buralarda bir yerde kahve vardır."

Claire kahve makinesini işaret etti ve hepimiz doldurup Claire'in masasının etrafına dizildiğimizde hasret gidermeye başladık. Claire tüm hafta sonu boyunca Tenderloin'daki bir çatlak ev yangınından çıkarılan beş cesedin küllerini düzenlemeye çalışmıştı.

"Bu en kötüsü" dedi. "Ölüm nedeni aşırı doz, duman soluma, silahla vurulma, yukarıdakilerin hepsi ya da hiçbiri olabilir. Bu cesetlerden birini bile teşhis edebileceğimden şüpheliyim."

Yuki bana, "Kundaklamadan şüpheleniliyor ama bir gazete yığınının üzerine düşen ve herkesin fark edemeyecek kadar kafayı bulduğu bir nargile de olabilir" dedi.

Claire masasından kalktı ve "Hemen döneceğim" dedi.

Yuki'ye davasının nasıl gittiğini sordum ve o da "Bu sanık Clay Warren. Zac ile çalışırken, bu çocuğun serbest bırakılması için mücadele ederdim. Onun şartların kurbanı olduğunu savunurdum. Uyuşturucudan haberi yoktu. Kendisini zor durumda bırakan kusmuktan vazgeçmesini sağladım. Şimdi onu aptal hayatının geri kalanı için hapse göndereceğim. Bilişsel uyumsuzluktan bahsediyoruz," dedi Yuki.

Julie'yi sordu, ben de Joe ve benim dün gece çok yorulduğumuzu ama Julie'nin uyumak istemediğini söyledim. Hem de hiç. "Uzlaştık, Julie ve Martha'yı yatağımıza aldık ve horlamamız sonunda onları bayılttı. Sonra duyduğum tek şey, 'Anne! Okula geç kalacağım.'"

Claire geri dönüp sandalyesine oturduğunda Yuki gülüyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ve derin bir iç çekti.

"İyi misin?" diye sordum.

"Elbette," dedi. "Yüzüme soğuk su sıçrattım. Bu gece eve gitmeden önce bu yangın kurbanlarını imzalamak istiyorum. Söyle bakalım. Fransız Çamaşırvhanesi'ne mi gittin?"

Claire'in resepsiyon görevlisi kapıyı çaldı, başını içeri uzattı ve "Böldüğüm için özür dilerim. Çavuş, az önce Müfettiş Conklin aradı. Yukarı gelmeniz gerektiğini söyledi."

Küçük partimizi dağıttık ve Claire'e sarılarak vedalaştık. Yuki ve ben adli tabibin ofisini Adalet Salonuna bağlayan uzun koridora doğru yürüdük.

Bir asansör bekliyordu ve ona bindik, Yuki üçüncü katta indi. Dördüncü kattan çıktım ve ortağımı ekip odasının girişinde ceketini giyerken buldum.

"Güzel. Buradasın, Boxer," dedi Rich Conklin. "Saint Francis Wood'da çifte cinayet. Yakalıyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

CONKLIN VE BEN yangın merdivenlerinden koşarak indik ve lobiden geçerek Bryant'taki ana çıkışa ulaştık.

Bir ekip arabasını kontrol ederken bana bilgi verdi. "Kurbanlar Paul ve Ramona Baron."

"Plak yapımcısı mı?"

"İşte bu."

Baron'u hayal ettim. Koyu saçlı. Orta yaşlarda. Vegas kişiliğine sahip ufak tefek bir adam. Aklımdaki resim, yakın zamanda Monroe kulübünde büyük bir kalabalıkla bir film anlaşımasını kutladığıydı.

Rich bana şöyle diyordu: "Hizmetçileri Gretchen Linder yarım saat kadar önce işe geldiğinde cesetlerini bulmuş. Karısı hala nefes alıyormuş, sonra Linder haber verirken ölmüş. Şu anda olay yerinde."

Conklin direksiyona geçti ve ben kemerimi bağlayıp sirenleri açtığımda gaza bastı, araba kaldırımdan hızla uzaklaştı. Güneybatıya, Saint Francis Wood'a doğru hızla ilerlerken kolçağa tutundum, zengin bir eski para bölgesi, pek bir şeyin olmadığı mahallelerden biri - ta ki olana kadar.

Ahmak sürücüler yol vermediğinde ettiğimiz birkaç küfür dışında Conklin ve ben cinayet evine varana kadar bir daha konuşmadık.

Üç devriye arabası, çift köşeli bir arsayı kaplayan yaklaşık dört bin metrekairelik güzel ve eski bir evin önündeydi. Çimler biçilmiş, çalılıklar kırpılmıştı. Ev yeni yapılmış bir yatak kadar düzenliydi.

Olay yeri inceleme minibüsü ile bir ambulansın arasına park ettik ve arabadan indik.

Bir an büyük resmi inceledim: Görebildiğim kadarıyla milyonlarca dolarlık eski evler, caddeyi kaplayan asırlık ağaçlar. Baronların garaj yolunda park etmiş iki araba vardı, son model bir Mercedes ve bir Audi, ikisi de pırıl pırıldı. İyi kullanılmış bir Honda, üç siyah-beyaz, CSI'nin minibüsü ve bir ambulansla birlikte kaldırımın kenarına park edilmişti. Araba telsizlerinden gelen uyumsuz cızırtılar ve cırtlak sesler, köpek havlamaları, korna sesleri, bir şeyler olduğunun altını çiziyordu.

Olay yeri inceleme ekipleri araçlarının başında harekete geçilmesini bekledi. Üniformalılar eve giden yolu bantladılar ve ikinci bir çevre oluşturarak trafiğin akmasını sağladılar. San Anselmo Caddesi 181 numaradaki evin ön kapısı açıldı ve CSI müdürü Charles Clapper dışarı çıkarak bizi içeri buyur etti.

Conklin ve ben yürümeye başladık ama tiz *çıgllıklarla* durdurulduk. Her ikisi de pijamalı, dört yaşlarında bir kız ve altı yaşlarında bir oğlan çocuğu olan iki küçük çocuk arka bahçeden fırladı ve çimlerin üzerinden caddeye doğru geçti. Conklin ve ben onları yakalarken, kot pantolon üzerine pembe, kanlı bir tunik giymiş güzel bir kadın seslendi: "Christopher. DeeDee. Hemen Gretchen'a gel."

DeeDee dizlerime sarılmıştı. Küçük kızı kucağıma aldım ve boynuma sıkıca sarıldı. Rich, kendisi de ağlayan dadıları onları ayırıp yanına toplayana kadar ağlayan ağabeyini tuttu.

Conklin, perişan haldeki dadı Gretchen Linder'ı tanıttı. Hem de çok.

"*İznimiz yok - o adam bize dışarıda oturup beklememizi söyledi. Bu- aman Tanrım. Aileleri. Bu zavallı çocuklar. Ramona'nın öldüğünü* gördüm. Gördüm... Onlardan ben sorumluyum. Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Onları evime götürüyüm mi?"

Çocukları eve götürmek istemesi çok nazik bir davranıştı. Ama bu olmayacaktı.

Richie dedi ki, "İfadeni almamız gerekiyor. Ambulansın yanındaki gri Ford'u görüyor musun? Hepinizi karakola götürmeme ne dersiniz? Kısa vadede çocuklar için en iyisinin ne olduğuna karar veririz. Siz de burada ne olduğunu anlamamıza yardımcı olursunuz."

Linder başıyla onayladı. Ellerini gözlerine götürdü ve hıçkıra hıçkıra ağladı, sonra koluyla yüzünü sildi.

Richie hemen arkasında olduğu halde çocukları ekip arabasına götürdü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Clapper'a, "Bir *evin* içinde böyle bir odayı HİÇ GÖRMEDİM," dedim.

Clapper ve ben Baronların evinin fuayesinde birlikte durmuş, zemin katın çoğunu kaplayan bir sinema odasına bakıyorduk. Duvar armatürleri, büyük TV ekranlarının duvarına doğru açılı bir at nalı şeklinde düzenlenmiş yarım düzine bölümün üzerine yumuşak bir ışık saçıyordu. Paul Baron'un yapımcılığını üstlendiği sanatçılarla çekilmiş fotoğrafları arka barın üzerinde asılıydı.

"Kurumsal hissettiriyor." dedim.

"Birinci sınıf bir havaalanı salonu gibi."

Gösterim odasının en ucunda, iki çift geniş açık Fransız kapısı açık alanlı bir aile/mutfak/yemek odasını ortaya çıkardı, kahvaltı kalıntıları hala masadaydı.

"Giriş noktası neresiydi?" diye sordum.

Clapper başını salladı ve "Ön kapı hariç tüm kapılar ve pencereler kilitliydi. Dadı onu açtı ve alarmı kapattı."

"Ne o zaman? İçeriden bir iş mi?"

Charlie Clapper sadece eski bir cinayet masası dedektifi değil, aynı zamanda titiz bir olay yeri inceleme uzmanı. Dedi ki, "Şu ana kadar bildiklerim şunlar.

"Bodrum katı kayıt stüdyosu, şuradaki asansörle ulaşılıyor," dedi yükselen merdivenin altındaki kapıyı göstererek, "ve mutfağın arkasındaki merdivenler."

Sözlerine şöyle devam etti: "Stüdyo, profesyonel kayıt ekipmanlarının bulunduğu büyük, ses geçirmez bir kasa gibi. Penceresi yok. Çubuklu kilitli bir yangın kapısı dışarıya açılıyor. Hava buradan havalandırma deliklerinden geliyor. Biri sizin için kapıyı açmadığı sürece dışarıdan o odaya girmenin hiçbir yolu yok."

"Yani katilin içeri girmesine birinin izin verdiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Sabırlı ol, Boksör. Hadi yukarı çıkalım. Dört yatak odası ve banyo var. Baronların büyük odada bir ofisleri varmış. Orada vurularak öldürülmüşler, birer kurşunla."

"Cinayet-intihar mı?"

"Aklımdan geçti ama odada silah yoktu." "Gerçek hayatta bir kilitli oda cinayeti gizemi mi?"

Clapper sırttı. "Merhaba, Agatha Christie. Ama sanmıyorum. Gretchen Linder'la tanıştın mı?"

"Conklin onu ve çocukları Hall'a geri götürüyor."

Clapper dedi ki, "Bana söylediği şu. Bu sabah işe gelmiş, her zamanki gibi saat dokuza çeyrek varmiş. n kapı kilitliymiş. Anahtarını kullanmış ve alarmı devre dışı bırakmış. "Merhaba" diye seslenmiş. Cevap veren olmamış. Çocukları ya da başka birini görmeyince yukarı ıktı. Ramona hâlâ nefes alıyordu. Gretchen 911'i aramış. Oraya vardığımızda Ramona'nın yaşamı sona ermişti. Acil yardım ekibinin olay yerini tahrip etmesini engelledim. Paul'n vücudunun sıcaklığına bakarak, aşağı yukarı sekiz buçuk civarında vurulduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen katil dadının ne zaman geleceğini biliyordu."

"Beni gezdirmeye ne dersin?" dedim.

Clapper'la birlikte dolambaçlı bir merdiveni tırmandık, uzun bir koridorda yürüdük, çocukların odalarına, yatak odalarına ve banyolara açılan kapılardan geçtik.

Clapper katın sonundaki açık bir odanın girişinde durakladı. "Duvarlara tutunun ve benimle kalın," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

CLAPPER VE ben Baronların ofisinin eşiğinde durakladık.

Odanın ortasında, iki kişinin karşılıklı olarak çalışması için yapılmış sağlam, antika bir ortak masa vardı. Masanın arkasında kanatlı pencerelerden oluşan bir duvar vardı. Karşı duvarda sanat eserleri, büyük bir televizyon ekranı, bir egzersiz bisikleti ve bir su soğutucusu vardı ama gözlerim hemen merhuma çevrildi.

Clapper, "Paul Baron kafasının arkasından vuruldu" dedi. Koyu renk saçlı, ekose ve kot pantolonlu adam kapıya bakan masasının üzerine düşmüştü. Masanın ve üzerindeki her şeyin üzerine bolca kan sıçramıştı. Kahve ve kan birbirine karışmış ve halıya damlamıştı.

Clapper sözlerine şöyle devam etti: "Bana öyle geliyor ki Ramona kocasının kendisine doğru düştüğünü görmüş. Ayağa kalktı ve bu da tetikçinin göğsüne temiz bir atış yapmasını sağladı."

Ben de onun mantığını takip ettim.

Ramona sandalyesinden düşüp devrilmişti ve gözleri açık, göğsünden kanlar akarak halının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Daha yakından bakmak için eğildim. Üzerinde tayt, pembe V yakalı bir kazak, birkaç pırlanta yüzük, elmas küpeler ve göğüs kafesindeki düzgün kurşun deliğinin hemen üzerinde asılı duran yakut kabaşon kolyeli altın bir zincir vardı.

Ramona'nın kocasında olduğu gibi, onu da tek bir kurşun öldürmüş gibi görünüyordu. Ateş eden kişi güvenilir biriydi ve sadece birkaç adım ötede duruyordu. Evin anahtarı var mıydı? Alarm kodunu biliyor muydu? Gretchen bunu yapmış mıydı?

Cinayet kurbanlarını kaç kez gördüğümün bir önemi yoktu, hep canımı yakardı. Bu çift ne planlar yapmıştı? Çocuklarına ne olacaktı? Nasıl olmuştu da bugün onların ölüm günü olmuştu?

Ramona'nın yanağındaki küçük, kanlı el izine bakıyordum -kendi kızım yaşındaki DeeDee'ye aitmiş gibi görünüyordu- o sırada Clapper'ın "Boxer. Boksör. Bana bak." dediğini duydum.

Yukarı baktım. Sağ elinin iki parmağını havaya kaldırmıştı. Ben odaklanana kadar elini ileri geri hareket ettirdi, sonra masanın ötesindeki çok camlı pencereleri işaret etti, etrafı çürümüş temperli camla çevrili iki kurşun deliği görene kadar işaret etmeye devam etti. Altındaki zeminde küçük parçalardan oluşan bir sprey vardı.

"İşte. Gördün mü?"

Bu sefer kaçıramazdım. İki el ateş pencereden gelmiş olmalı. Ama biz *ikinci kattaydık*. Tetikçi evin dışından iki mükemmel öldürücü atışı nasıl başarmıştı?

"Duvarı tuttum", yani cinayet tablosunun etrafında dikkatlice yürüdüm ve pencerelerden dışarı baktım. Aşağıda güzel bir tuğla veranda vardı ama pencerenin dışında bir çıkıntı yoktu, bir tetikçinin durup atış yapabileceği bir yer yoktu.

Ateş komşu bir evden açılmış olabilir mi? Ya da daha büyük ihtimalle iki sokak ötedeki San Anselmo'nun tepesinden?

Tekrar Clapper'a döndüm. "Bir keskin nişancı," dedim. "Hem de çok iyi bir tane."

Clapper bir sonrakine geçti. Dedi ki, "Buraya bak, Boxer. Şu dolaba girmek istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

CLAPPER VE benim göz önündeki kanıtları toplamak için arama iznine ihtiyacım yoktu.

Ancak kapalı bir odada, çekmecedeki ya da kapağı olan herhangi bir şeyde bulunan suçlayıcı kanıtlar, örneğin bir Baron arkadaşının ya da ortağının bir suç işlediğinden şüphelenilmesi durumunda mahkemede kabul edilemezdi. Yani kapalı bir kapı, arama emri olmadan girilemezdi.

Ancak, bir boşluk vardı: "Acil durumlar."

Başka bir tetikçinin ya da muhtemelen yaralı bir kişinin o dolapta saklandığına inanmak için bir nedenimiz varsa, kontrol etmek zorundaydık. Bu mantıklıydı ve CSI'lar girmeden önce bu odayı silahlı bir kişiden temizlemekle yükümlü olduğumu hissettim.

Silahımı çektim ve Clapper'a dedim ki, "Üç kadar sayacağım. Bir."

Clapper silahını çekti.

"İki."

"Üç" dediğinde kapının bir tarafında durdum, sonra ışık düğmesini çevirdim ve kapıyı bir kalkan gibi kullanarak sarsarak açtım.

Elimde silahımla dolabın dört duvarını da kontrol ederken kalbim hızla çarpıyordu. Yastıklı zarflarla dolu raflar ve bölmelerden başka bir şey görmedim.

"Temiz," dedim. "Tanrı'ya şükür." Silahımı kaldırdım. Eldivenlerimizi giydik ve içeri girdik.

Dolabın arka tarafında, yaklaşık bir metre boyunda, bir metre eninde ve iki metre derinliğinde, kapakları açık metal bir dolap duruyordu. İçinde daha fazla dolgulu posta kutusu, içinde beyaz toz bulunan birkaç gevşek camlı zarf vardı.

Clapper yanımda durdu. "Eğer posta kutusu fentanil işi yapıyorlarsa, burada büyük bir paradan bahsediyoruz" dedi.

Açıklamak bir yana, anlaması bile zor bir hayal kırıklığıyla kendimi hasta hissettim. Baronlara sempati duyuyordum. Şimdi Clapper'ın gördüğünü görüyordum: bağımlılık yapan bir uyuşturucu, bir posta kutusu işi. Ve eğer uyuşturucu fentanil ise, bağımlılık yapıcı ve ölümcüldü. Eğer Baronlar satıyorsa, çok daha az umursuyordum. Yine de. Ben bir polisim. Arkamda yerde iki kişi ölmüştü.

Dedim ki, "Ne oluyor Charlie? Muhtemelen milyonlarca dolarlık uyuşturucu ve çalınan hiçbir şey yok. Bu insanlar profesyonelce öldürüldü ama neden?"

"Teorin nedir?" diye sordu bana.

"İki seçenek görüyorum. Bu planlı bir suikasttı, bir profesyonel tarafından planlanmış ve uygulanmıştı, nedeni bilinmiyordu. Ya da... belki de yüksek güçlü silahı olan bir psikopattı.

Bu sabah Tanrı'yı oynayan tüfek.

"Her iki durumda da, tetikçi tüfeğini arabasının üstüne dayar ve dürbünden bir göz atar. Yakalanma şansı yok denecek kadar az olan iki kişi görür. Bam. Bam! Tetikçi ya da heyecanlı katil arabasına geri biner ve kaçır."

Clapper, "Ve şimdi koltuğunda manşet haberlerini bekliyor" dedi.

Her iki şekilde de hoşuma gitmiyordu. Joe derdi ki, "Yarım saattir bu davadasın, Linds. Kendine fazla yüklenme."

Clapper, "Yolda mermi kovarı, sigara izmariti ya da başka bir şey arayan adamlarım var" dedi.

"Arama iznini kontrol edeceğim," dedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

CONKLIN BANA MESAJ ATTI: *Yargıç Hoffman cezayı imzalamış.*

Clapper'a "Biz iyiyiz Charlie," dedim. "Burası bize ait."

Ellerinde kitler, ışıklar, kameralar ve mesleklerinin diğer aksesuarlarını taşıyan yarım düzine CSI ön tarafa doğru ilerlerken Baronların evinden yan kapıdan çıktım.

Salona dönmek için bir araca ihtiyacım olduğunu hatırladım ve tam ortağıma mesaj atacaktım ki adli tabibin minibüsü geldi. Claire'le birkaç kelime konuşmak için bekledim ama minibüsten inen doktor, soğuk odasındaki çıtır yaratıklar hakkında alaycı bir yorum yapan büyük memeli siyah bir kadın değildi. Bu doktor beyaz, narin, sarı saçları ve mor gözlük çerçeveleri olan biriydi.

Kendimi tanıttım ve patolog bana adının Dr. Mary Dugan olduğunu ve Dr. Washburn dönene kadar Metro Hastanesi'nde görevli olduğunu söyledi.

"Claire'i birkaç saat önce gördüm. Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

"Tek bildiğim Teğmen Brady'nin hastaneyi arayıp Dr. Washburn'ün yerine geçecek bir patolog istediği. Ve işte buradayım."

Claire'in muhtemelen evde sızmış olması ve uyandığında beni arayacak olması mantıklıydı. Dr. Dugan'a kurbanlardaki kurşunları alır almaz Clapper'a götürmesini söyledim.

"Sorun değil," dedi Dugan.

Ona kartımı verdim ve adımları duyduğumda sokağa bakıyordum. Orada, bandın arkasında, Cindy dikkatimi çekmek için el sallıyordu.

El sallayıp bandın altından geçtim ve Cindy beni kolumdan tutarak, "Richie seni bırakabileceğimi söyledi," dedi.

Yüksek sesle güldüm. "Ne harika bir adam."

Ama Cindy'nin bu teklifini kabul ederek, aslında ona arabada yirmi beş dakika boyunca beni sorguya çekmesi için yeşil ışık yaktığımı biliyordum.

Hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Peki, Cindy. Teşekkürler."

Çekici bir adam, toplanan kalabalığın arasından dirsek atarak bana doğru ilerledi. Otuz yaşlarındaydı, pahalı, klasik kesimli kıyafetler giyiyordu ve atlatma haber peşindeki bir muhabirin yoğunluğuna sahipti. Cindy'yi iterek geçti ve sözümüzü keserek, "Çavuş, ben *Chronicle*'dan Jeb McGowan. Bize burada neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Cindy bana baktı, gözlerini McGowan'a çevirdi ve sıfırın altında bir titreşim yaydı.

"Bay McGowan? Devam etmekte olan bir soruşturma hakkında konuşamam." "Çavuş, sorun değil. Sadece bir fiyat teklifi istiyorum."

"Üzgünüm. Yapamam."

Baronların ölüm haberinin yayılması uzun sürmemişti. Bir haber helikopteri tepemizde vızıldadı. Bir ABC7 Haber minibüsü caddede ilerledi ve kasetin önünde durdu.

Cindy dedi ki, "Arabam bir blok ötede. Beni takip edin."

Onu takip ettim, arabasına bindim, kemerimi bağladım ve Cindy'yi salona kadar kol mesafesinde tutmaya hazırlandım. Aslında, oflayıp puflamasına rağmen, Cindy'ye söylediğim her şey kayıt dışıydı.

Bu sabahki ölümcül silahlı saldırıların dünyaya iki genç yetim eklediğini ve cinayetlerle ilgili hiçbir şüphelimiz ya da tanışımız olmadığını söyledim. Ona erzak dolabındaki milyonlarca dolarlık uyuşturucudan bahsetmedim. Onların değeri hala belirlenmemişti.

Düşüncelerim Cindy'nin bu sabah Kadın Cinayet Kulübü'ne anlattıklarına kaydı: Deneyimli bir beyzbol oyuncusu geçen Cuma günü Taco King'den çıkarken ön camından vurulmuştu. Kurbanın çok pahalı aracının arka camına *Prova* kelimesi karalanmıştı. İsimsiz ama güvenilir kaynaklar Cindy'ye Jennings'in uyuşturucu sattığını bildirmişti.

Jennings'in infazı Baronların cinayetleriyle benzer tarzdaydı. Şimdi o arabalı cinayetin bu sabahki cinayetlerin bir provası olup olmadığını merak ediyordum. Roger Jennings ve Baronlar arasında uyuşturucu bağlantısı var mıydı?

Cevaplara ulaşmadan önce yapmam gereken çok şey vardı.

Ama şunu biliyordum: Joe ile Napa Vadisi'nde geçirdiğim uzun hafta sonu o kadar uzun zaman önce ve uzakta görünüyordu ki, bir rüyada gerçekleşmiş olabilirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

CONKLIN VE ben Jacobi'nin eski ofisinin dışındaki küçük alanda, şimdi Brady'nin beşinci kattaki yarı zamanlı köşesinde bekliyorduk.

Kapısı kapalıydı ve asistanı masasındaydı. Yukarı baktı ve "Sadece bir dakika sürecek." dedi.

Conklin bizim için duvar boyunca sıralı sandalyeler aldı ve zamanı arayış kapatmak için kullandı.

"Baron'un çocukları DeeDee ve Christopher CPS'in elinde," dedi bana. "Ramona'nın kız kardeşi Bea bir gemi seyahatinde. Gemisi dört gün içinde Atina'ya yanaşacak, sonra eve uçacak ve çocukları alacak. Ona söylemek korkunçtu. Bana inanmayı reddetti ve inandığında da uydu aramayı kesti. Berbat, korkunç, acı verici."

"Gretchen'in Baronları kimin öldürmek istediğine dair bir fikri var mıydı?"

"Arkadaşları ve nefret edenleri olduğunu ve aradaki farkı anlamanın zor olduğunu söyledi."

"Oh. Bu harika."

Rich gömleğinin cebinden telefonunu çıkarıp notları görünene kadar dokundu. Bana ekranı gösterdi, aşağı kaydırды ve şöyle dedi: "Gretchen'in bir davetli listesi vardı. Geçen ayki film galası partisine yaklaşık yüz elli kişi katılmış, orkestra ve yardımcıları saymıyorum."

Alay ettim. İkimiz de haftalarca Baronların ortaklarının mazeretlerini araştırıp hiçbir ipucu elde edemeyeceğimizi biliyorduk. Ya da hiçbir yere varmayan çok fazla ipucu elde edebilirdik.

Dedim ki, "Belki de mahalle yoklamasında şansımız yaver gider" Brady kapısını açtı, başını ve omuzlarını dışarı uzattı. "İçeri gel," dedi. dedi ki. "Oturun."

Yüzündeki ifade bana bir şeyler olduğunu söylüyordu. Conklin ve ben Brady'nin masasına dik açıyla yerleştirilmiş kanepeye oturduk. Tedirgindim ama belli etmemeye çalışıyordum.

Brady, "Clapper, Baron'ların evinin bodrumunda bir hap presleyici buldu. Hala bir sandığın içindeydi. Tehlikeli madde giysileri, teraziler, glassine zarflar, onlara gönderilmiş nakliye zarflarında birkaç ons ürün buldu. Baronlar fentanil içinde büyük adımlar atmak üzereydi."

Oturduğu yerden kalktı, perdeleri araladı ve Bryant'taki trafiğe baktı.

"Ne düşünüyorsun Brady?" diye sordum.

"Boxer, kendini üzme. Sen de Conklin. Cinayet hâlâ senin davan. Ben fentanilin eroin arzına karışarak yayılmasından ve on binlerce kişiyi öldürmesinden endişe ediyorum çünkü muhtemelen morfinden elli ila yüz kat daha güçlü ve eroinden birkaç kat daha güçlü, üstelik fiyatının çok altında. Bunun nasıl işlediğini biliyor musunuz?"

Bizim söylememizi beklemedi.

"Karanlık ağdan, kripto ile çok ucuza satın alıyorsunuz. Aracılar, yani Baronlar gibi insanlar, bunu laktoz ya da benzeri bir şeyle kesip hap haline getiriyor ve ABD Posta Servisi ya da bir kurye servisi aracılığıyla küçük zarflar halinde postılıyor. Peki ya müşteriler? Eroinin kuruması ile ucuz opioid kafası arasındaki mükemmel fırtınaya yakalandılar. İğne yok. Sadece burnuna çek ve uyu. Ne kadar ölümcül olursa, o kadar çok istiyorlar."

Brady, Miami Polisi'nde narkotikçiydi. Bu onu kişisel olarak vuruyordu.

"Hepsi bu kadar," dedi Brady. "Baronları kimin öldürdüğüne dair bir ipucu bulmaya çalış. Chi ve McNeil'le geçen hafta öldürülen beyzbolcu adam hakkında konuşun. Bir bağlantı olup olmadığına bakın."

"Beni haberdar et" diyemeden cep telefonu çaldı. Mesajı okudu ve "Ah, sayfa." dedi.

Birkaç kelime yazdı, telefonunu bıraktı ve büyük masaya doğru eğildi.

"Şunu dinle. Adam Los Angeles'ta çocuğunu okula bırakmış. Gözünün ortasından vurulmuş ve ölmüş. Başka kayıp yok."

"Saat kaçta?" diye sordum.

Brady, "Sormadım. Okul zilinden hemen önce. Sekiz buçukta mı?"

Dedim ki, "Baronların vurulduğu saatle aynı. Dakikasına kadar."

BÖLÜM 20

Eve dönerken CLAIRE bana mesaj attı.

Turk Street ve Webster Street'teki ışıklarda durdum ve Claire'e "Neredesin?" diye sorarak mesaja cevap verdim. İyi misin?

Ofisimdeyim. Ara beni.

Kenara çektim ve onu aradım. Hemen açtı.

"Nereye gittin Claire? Gizemli Dr.'den cevap alamadım.

Dugan."

Bir duraklama oldu, sonra "Neredesiniz?" "Turk ve Webster."

"Geri gelebilir misin, Lindsay? Seninle konuşmam gerek."

Salondan yaklaşık on dakika uzaktaydım. Öyle dedim, birkaç sola, bir sağa, sonra Bryant'tan sola döndüm ve Harriet Caddesi'nde beni bekleyen her zamanki yerimi buldum.

O dönüş on dakikası boyunca Claire'in beni neden görmek istediğine dair her türlü nedeni denedim ve bazıları saçma olsa da, en makul ve mümkün görüneni işini bırakmış olmasıydı.

Yakma fırınına dönüşen o uyuşturucu evi iğrenç bir kâbustu. Claire her gün ölümle uğraşıyordu ama bu vaka tekti. Kurbanlar muhtemelen uzun süredir bağımlıydı, bu yüzden arkadaşlarının ve aile üyelerinin Kayıp Şahıslar'ı arama ihtimali çok azdı. Arasalar bile Claire çıkmaz sokaktaydı. Ne olduğuna, nasıl ve neden olduğuna dair hiçbir cevap, parmak izi, cesetleri eve götürmenin hiçbir yolu yoktu.

Belki de bu yangın Claire için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Arabayı kilitledim, ceketimi ilikledim ve adli tabibin ofisine doğru kısa bir yürüyüş yaptım. Işıklar camın arkasından parlıyordu. Resepsiyon görevlisinin eve gittiğini gördüm ama bekleme odasında oturan birkaç kişi vardı. İçlerinden biri tanıdığım bir polisti. Cama vurdum ve Diaz ayağa kalktı, resepsiyon masasının arkasına uzandı ve beni içeri aldı.

Bir süre sonra Claire resepsiyonun kapısını açtı ve eğilerek bana, "Bu lanet önlüklerden kurtulup yıkandıktan sonra bira içmek ister misin?" dedi.

Başımı salladım. İyi fikir.

Bryant'ın karşısındaki ve caddenin aşağısındaki MacBain's adlı bar ve ızgaraya gittik, adını mekanın sahibi olan ve portresi barın üzerinde asılı olan cesur bir cinayet masası komiserinden alıyordu. RIP. Saat 6:30'da MacBain's tıklım tıklımdı.

Hall of Justice çalışanları ve müzik kutusunun yanında boş bir masa bırakıp giden bir çift çiftle birlikte.

Yakaladık.

Yüksek sesli bir pop vokali dişlerimi titretiyordu ama en azından bir masamız vardı. Garsonumuz Syd MacBain uğradı ve yemek menülerini bıraktı.

Claire, "Bir saniye bekle," dedi ve menüleri geri uzattı. "İki Anchor Steam ve bir kase cips," dedim.

Syd gitti ve ben de rahatsız edilmememiz için masamızın üzerine bir sessizlik konisi düştüğünü hayal ettim. Bir bakıma işe yaradı. Mekânın Cheers benzeri havası soldu. Claire'e yangın kurbanlarını sordum, "Bu lanet iş *çok fazla*, Lindsay," demesi için bir yoldu ama demedi.

"Öksürüyordum." dedi. Başımı salladım. Bunu biliyordum.

"Akciğer kanseriyim."

Onu yanlış duyduğumdan emindim. Bana söylediklerine inanamıyordum. Tekrar söylemesini istedim ve o da söyledi. "Akciğer kanseriyim."

Başımı salladım. *Hayır, hayır, hayır.*

"Muhtemelen dezenfektan ya da röntgen ışınlarından ya da otopsi yaparken soluduğum dumandan ya da bunların hepsinden."

"*Claire*. Bundan emin misin? Test yaptırdın mı?"

Sydney bira ve cips getirdi. "Başka bir şey var mı?" diye sorduğunda onu fark etmedik bile.

Claire dedi ki, "Biyopsi yaptırdım. Bugün onkoloğumla görüştüm. Bu bir karsinom. Çıkması gerekiyor. Edmund'a söylemedim. Tanrım. Rosie'yi düşünüp duruyorum."

Rosie onların en küçüğü, hayat değiştiren sevgili bebekleri.

Claire peçeteye öksürdü, sonra gözleri dolu dolu bana baktı. "Endişelenecek bir şey yok. Ben doktorum, biliyorsun."

Kendini kandırıyor, bana, Edmund'a, onu seven insanlara yalan söylüyordu. İşte bu kadar korkmuştu.

"Kimseye söyleme," dedi.

Masanın öbür ucuna uzandım ve Claire'in bileklerini tuttum. İkimiz de gözyaşlarına boğulduk.

BÖLÜM 21

CLAIRE bana mesaj atmadan önce, Joe ile Baron cinayetlerini konuşmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum.

İstihbarat kurumlarında onlarca yıllık deneyime sahiptir ve bu yılların bir kısmını FBI'da profil uzmanı olarak geçirmiştir.

Yeni bir davam vardı: başarılı bir plak yapımcısı ve karısı, alışkanlıklarını bilen çok sofistike bir nişancı tarafından evlerinde vurularak öldürülmüştü. Muhtemelen henüz oluşum aşamasında olan uyuşturucu işlerinden de haberdardı. Cinayet sebebi bilinmiyordu. Şüpheliler, sıfır.

Joe davayla ilgili bir bakış açısı görebilirdi ama Baron cinayetleriyle ilgili düşüncelerim ikincil hale gelmişti.

Şimdi Julie'yi kucağıma almak, uyumadan önce onunla vakit geçirmek, sesimi sabit tutabilirsem ve ağlamazsam ona kitap okumak istiyordum.

Dairemizin kapısını açtım ve Joe'nun odanın karşısındaki büyük deri koltuğunda oturduğunu gördüm. Selamlamak için elini kaldırdı, ama derin bir sohbete daldığı belliydi.

Martha sallana sallana antreden içeri girdi ve evde olduğum için sevinç çığlıkları attı. Kulaklarını karıştırdım ve ona evcil hayvan isimleri verdim. Bu yaşlı köpekle ilgili her şey benim için çok değerli. Çok uzun zamandır birlikteyiz. Silahımı Dave Channing'in bize verdiği kasaya koyarken onunla konuştum ve Julie'yi bulmaya gittiğimde beni takip etti.

Yalınayaktı, üzerinde hâlâ sabah giydirdiğim okul kıyafetleri vardı, yatağında oturuyordu ve kucağında bir kitap vardı. Başını kaldırdı ve "Anne. Martha yere işedi."

"Biri onu gezdirmeyi mi unuttu?"

Omuz silkti, babasını suçlamak istemiyordu, bu işi kendisi yapmak için çok gençti.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Martha'ya sordum.

Bu her köpeğin en sevdiği sorudur ve bizimki yüksek sesle, vurgulu bir havlamayla yanıt verdi. Evet, evet. Evet, yürüyüşe çıkmak istiyordu.

Fuayeye çıktık, Martha'ya tasma ve kayış taktım, Julie'ye palto giydirdim ve ayakkabılarını bağladım. Joe'nun dikkatini çektim, elini telefona götürdü ve "Sadece hızlı bir yürüyüşe çık, tamam mı?" dedi.

Başımı salladım ve üç kız asansörle Lake Caddesi'ne indik. Martha kaldırımın etrafını kokladı, gösteriş için rahatladı ve sonra beni ve Julie'yi border collie'lerin, hatta yaşlı olanların bile yaptığı gibi bir araya topladı.

Julie'nin odasında temiz pijamalarını buldum ve bana gününü anlatmasını istedim. İstekliydi. Babasından miras kalan kalın, koyu renk buklelerini taradım ve Claire'i düşündüm. Gözlerim yaşardı. Julie'nin şöyle dediğini duydum: "Anne, dinliyor musun? Bu çok komikti!"

Tek kelime bile duymadım.

"Özür dilerim, Julie. Tekrar söyle.

Lütfen." "Hayır," dedi.

Ona kitap okumamı isteyip istemediğini sordum, o da "Henüz değil" dedi. Bana bir sınıf arkadaşının okula getirdiği tavşandan bahsetmek istedi ve Joe kapıya gelip "İyi geceler Bugs, kucaklaşmaya ne dersin?" diyene kadar konuşmaya devam etti.

"Baba, annem yemeğe çıktı." dedi. "O zaman ona yemek hazırlayayım."

Küçük kızımıza sarılıp öptük, bir süre Martha ile uyumasının sorun olmayacağını söyledik ve ışığını kapattık.

Joe'nun telefonu çaldığında ana odaya geçiyorduk.

Telefonu açtı ve "Açacağım Dave. Tabii ki. Sabah seni ararım. Seni de. İyi geceler."

Telefonu kapattıktan sonra birlikte kanepeye oturduk. Üzgün görünüyordu. Acı içindeydi. "Ne oldu?" diye sordum. Neyin var?" diye sordum.

"Ray. Dave'in babası. Daha yeni öldü."

"Oh, hayır."

"Dave, Ray'in öldürüldüğünü düşünüyor." "Ne?"

"Napa Vadisi'ne geri dönmeliyim. Ona yardım etmek için orada olmalıyım."

BÖLÜM 22

JOE VE ben birlikte koltuğa oturduk, kollarımızı birbirimize doladık.

Joe, Dave'le oda arkadaşı oldukları zamanlardan söz ederken duraksadı.

Ve bana Dave'in babasının ölümünü kabullenebilmesinin tek yolunun Ray'in öldürüldüğüne dair bir fantezi yaratmak olacak kadar kötü bir durumda olup olmadığını merak ettiğini söyledi.

"Başka türlü hiç mantıklı değil," dedi Joe. "Neden biri Ray Channing'i bir hastanenin içinde öldürsün ki?"

Joe'nun düşüncelerini bölmek istemiyordum ama ben de yas tutuyordum. Claire'le yaşadığımız anlar gözümün önünden geçiyordu; bana kanser teşhisini söylediğinde yüzünde beliren ifadeden başlayıp Joe'yla evlendiğimiz gün ayak tırnaklarımı boyarken bana gülümsemesine kadar. O Julie'nin vaftiz annesiydi, ben de Rosie'nin. Ne zaman tavsiyeye, sevgiye, desteğe ve gerçeğe ihtiyacımız olsa her birimiz diğerinin başvurduğu kişiydik.

Claire'siz bir hayat düşünemiyordum. Ve onun gitmesini istemiyordum.

Joe beni tutuyordu ve vücudum titremeye başladı ve bunu durduramadım. Beni yüzüne bakacak şekilde çevirdi, omuzlarımı kavradı ve bana sordu, "Lindsay. Neler oluyor?" diye sordu.

"Kimseye söylemeyeceğimi söyledim." diye ağzımdan kaçırdım.

Sesim çatallaştı. Telaşlandı ve beni daha sıkı kavradı. "Anlat bana," dedi.

"Claire kanser."

Ben ağladım. Joe da ağlayana kadar beni teselli etti. Joe'yu ikinci kez ağlarken görüyordum. Julie yatakta olduğu için çok minnettardım ama Martha üzüntümü hissetti, Julie'nin odasından çıktı ve burnunu aramızdaki kanepeye koydu.

"Konuşmaya devam et," dedi Joe.

"Endişelenecek bir şey olmadığını söyledi ama yalan söylüyordu."

Joe bana sıkıca sarıldı. Claire'in neler yaşıyor olabileceğini düşündüm.

"Edmund'a söylemedi."

"Yapacak."

"Buna dayanamıyorum, Joe."

"Yapabilirsin. Yapacaksın. Claire için güçlü olacaksın."

Yatak odasına gittik ve yatağa girdik, battaniyenin altına girdik ve el ele tutuştuk.

Saate son baktığımda saat sabahın 3:40'ıydı. Bir zamanlar futbol toplarını yakalayan büyük pençe elimi sardı ve Joe

parmaklarımı sıktı, nazikti. Bir sarılma.

Ondan sonra derin bir uykuya daldım ve kısa bir süre sonra uyandığımda Joe giyinmişti.

Eğildi ve beni öptü.

"Kahve yaptım ve Martha'yı gezdirdim. Julie hâlâ uyuyor. Bayan Rose onu anaokulu otobüsüne götürecektir, oradan alacak ve akşam yemeğini hazırlayacak. Dave'i gördükten sonra seni ararım."

Doğrudum ve onu tekrar öptüm.

Dedi ki, "Uyumaya devam et. Seni sonra ararım."

Telefon çaldığında Joe sandım ama Cindy'ydi.

BÖLÜM 23

CINDY sabah 6'da *San Francisco Chronicle*'daki masasındaydı.

New York'ta saat dokuzdu ve sabahtan beri ülkenin dört bir yanından haberler geliyordu. Dizüstü bilgisayarını açtığında tarayıcısı açıldı ve polis, sağlık görevlileri ve itfaiye telsiz çağrılarını iletliyordu.

İlk iş olarak, Baron davasıyla ilgili aramalar için güncellenmiş SFPD 911 kayıtlarına baktı. Tutuklama yok, ifade yok, hiçbir şey yok. Sonraki internet durağı *Examiner*'di, yerel rekabet. Orada endişelenecek bir şey yoktu. Yeni bir haber var mı diye büyük haber kaynaklarını kontrol etti, hiçbir şey bulamadı ve sonra güncellenmiş SFPD 911 kayıtlarına geri döndü.

Hiç sıcak haber yoktu, o da yoluna devam etti. Gelen kutusunu kontrol etti - doluydu - ve fincanında ne kadar kahve kaldığını görmek için baktı. Boştu.

Ofisinin cam duvarları arasından muhabirlerin, yazarların ve personelin şehir odasına girişlerini, bölmeli odacıklardan oluşan labirentten geçerek görev yerlerine gidişlerini izledi. Çantalarını yerleştirdiler, kahve aldılar ve sonra işe koyuldular.

McGowan içeri girdiğinde saat 6:15'ti.

Onun ofisini net bir şekilde gören masasına gitti. Bilgisayar çantasını bıraktı ve ona el salladı. Dizüstü bilgisayarını açtıktan sonra, sabah yürüyüşünü yapmakta olan yayıncıya yağ çekmek için şehir odasının karşısına geçti.

McGowan sahtekarlığın en kötü türüydü. Bir dalkavuk. Blech.

Cindy tüylerini ürpertti, bilgisayarının başına döndü ve suç blogunu açtı. Pek çok insan Baron cinayetleri hakkında sorular göndermişti. Bazen postacıların ona da soruları oluyordu. Ama onlara söyleyecek bir şeyi yoktu, bugün değil, henüz değil. Davayla ilgili bilgilerin beklemede olduğunu ve en kısa zamanda okuyucularına bildireceğini yazdı.

Lanet olsun. Lindsay onu engellememiş olsaydı, kendisinin ve tüm gazetecilerin uğruna çalıştığı eylemi gerçekleştirebilirdi - haber yapmak.

Kahve istasyonu, çaydanlık ve malzemeler koridorun hemen aşağısındaydı. Cindy kupasını getirdi ve masasına döndüğünde, ekranının alt kısmında gezinen chyron'da ilginç bir bülten vardı.

Dün sabah Chicago'da bir uyuşturucu satıcısı vurulmuştu. Polisler kurbanın Albert Roccio olduğunu tespit etmiş ancak otopsi tamamlanana kadar yirmi dört saat boyunca olayı gizli tutmuşlardı.

Polis Şimdi halktan Roccio'nun ölümüyle ilgili bilgi istiyordu.

Cindy, Chicago Polisi'nin internet sitesindeki linki açtı ve kurbanla ilgili bilgileri okudu. Albert Roccio elli dört yaşındaydı, Chicago'nun yerlisiydi. Kuzey Broadway'de k   t, sigara, Çeker ve meŐrubat sattı ı bir sigara dükkânı vardı. Cindy'nin uyulŐturucu kaçakçılığı yaptığını tahmin ettiği belirsiz sayıda çalıŐanı vardı.

Roccio boŐanmıŐtı, çocuğu yoktu. Alnından tek kurşunla vuruldu unda, elinde araba anahtarlarıyla işe gitmek üzere evinden çıkıyordu.

Roccio'nun kırk sekiz yaşındaki kız arkadaşı Tonya Patton ve sekiz yaşındaki oğlu Vanya, Albert'in hemen arkasında  n merdivenlerden aşağı doğru yürüyorlardı. Tek bir kurşun atılmıŐtı. Sadece bir tane. Kadın ve  ocuk kurtulmuŐtu.

Patton tetikçiyi görmemişti, sorgulandı ve serbest bırakıldı. Patton ve Vanya dışında olaya tanık olan ya da Şüpheli kimse yoktu. Polis, Roccio'nun Subaru Forester'ının  n panelinin altına bantlanmış yarım kilo eroin buldu.

Haber akıŐı yeniden başladı ve bu kez Cindy baştan okudu.

Chicago'lu uyulŐturucu satıcısı Pazartesi günü sabah 10:30'da infaz tarzı bir cinayetle vuruldu.

Cindy bir an kıpırdamadan oturdu ve bağlantının kafasına dank etmesine izin verdi. Roccio, Baronların vuruldu u gün ve aynı zamanda vurulmuştu.

Hâlâ uyudu unu bildiği erkek arkadaşı Rich Conklin'i aradı. " zg n m Richie, ama sana söylemem gereken bir Şey var. Çok sıcak. Evet, ben olsam arardım.

Bu çok önemli," dedi Cindy.

BÖLÜM 24

Cindy, sevdiği adamın direkt emri üzerine, Lindsay'i uyandırmamak için iki dayanılmaz saat bekledi ve sonra onu aradı.

"Lindsay. Ben Cindy."

"Her şey yolunda mı? Buradan çıkmaya çalışıyorum. Hala bir gömlek ütülemem ve saçımı kurutmam gerekiyor-"

"Saat kaç, Linds?" "Bilmiyorum musun?"

"Sana soruyorum. Saat kaç?" "Uh. Sekiz buçuk."

"Bu doğru, Lindsay. Dün bu saatlerde Baronlar öldürüldü ve yine dün bu saatlerde Chicago'da sigara dükkanı sahibi Albert Roccio gözlerinin arasından vuruldu. Polisler arabasının alt tarafına bantlanmış büyük bir eroin torbası buldu."

Telefonda sessizlik. "Lindsay?"

Linds, orada mısın?" "Seni duyuyorum."

"Güzel. Richie sana bu uyuşturucu satıcısı-ölüm zamanı bağlantısını yürütmek istediğimi söylemem gerektiğini söyledi, ki bildiğin gibi Lindsay, *Chronicle* bana bu iş için para ödüyor. Chicago'lu ahbablar ve Baronlar, hepsi de dağıtım için önemli uyuşturucular taşıyor, hepsi aynı anda vuruldu, her biri tek bir ölümcül atışla vuruldu."

"Baronlar hakkında size arabanızda ve kayıt dışı olarak bilgi verdim. Hatırlıyor musun?"

Lindsay'in sesi belalı bir şekilde gümbürdüyordu. Daha önce Cindy'nin görünmez mürekkeple manşetlere çıktığını görmüştü.

Cindy Lindsay'i seviyordu ve ona ihanet etmezdi ama açıkçası, bir tesadüften daha fazlasını ifade eden bir bağlantı kurmuştu; bu bir tür gizli anlaşmaydı. TBD. "San Francisco'da bu hafta sonu ne yapmalı" yazmakla araştırmacı gazetecilik arasındaki fark buydu. Ön sayfalarda büyük bir haberin peşindeydi.

Cindy dedi ki, "*Biliyorum*. Bana kayıt dışı söylediğini *biliyorum*. Aksi takdirde senden izin istemezdim."

"Sakin ol, Cindy."

"Sen *de*, Lindsay."

Chronicle'ın yayıncısı ve baş editörü ve "hahamı" Henry Tyler, cam kapısını çaldı, sonra ofisine geldi ve çalışma odasına oturdu.

yan sandalyeye oturdu. Elini kaldırdı, "Bekleyebilirim" dedi.

Lindsay şöyle diyordu: "Bunun bir tür fedakârlık olduğunu anlıyorum ama tazminat olarak sana *kayıt dışı bir ipucu* daha vereceğim. Duydun mu beni?"

Cindy alay etti. "Evet. Ne oldu?"

"İşte birleştirilecek bir nokta daha. Dün sabah 8:30'da Los Angeles'ta bir silahlı saldırı oldu ama şu an itibariyle uyuşturucuyla ilgili bir şey yok."

Cindy Tyler'a başıyla onay *verdi*, *bir dakika* diyerek parmağını kaldırdı ve Lindsay'e "Bunu resmi olarak teyit edebilir misin?" diye sordu.

"Hayır. Bu isimsiz bir ihbar. Başka bir yol bul. Benden alıntı yapamazsınız ya da polise yakın kaynaklar ya da buna benzer şeyler söyleyemezsiniz ve bunu Baron cinayetleriyle ilişkilendiremezsiniz."

"Ya da ne? Bu arada Roger Jennings benim hikayemdi."

"Bunu yapma, Cindy. Yakında sana bir fiyat teklifi vereceğim, ancak bunu halka açıklamadan ve tetikçileri uyarmadan önce gerçekten bir bağlantı olup olmadığını görmem gerekiyor."

"Tamam. LA haberiyle ilgili bir sorun yok mu?" "Sadece vurulma zamanından bahsetmeyin."

Cindy öfke dolu bir nefes verdi ve "Tamam. Sonra konuşuruz." dedi.

Kapattı ve yayıncısı ve editörü Henry Tyler'a selam verdi, onun çılgın fikirlerini destekleyen ve onu suç masasında kıdemli muhabirliğe terfi ettiren nazik bir adamdı.

"Böldüğüm için özür dilerim. Baksana. Bana bir iyilik yap, Cindy. McGowan'ı kanatlarının altına al, olur mu? İyi bir yazar ama aramızda yeni. Buradaki işlere alışması için biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

"Elbette, Henry," dedi.

Tyler ona teşekkür etti ve ofisinden ayrıldı. Daha yeni çıkmıştı ki McGowan kapıyı çalmadan içeri girdi ve sandalyeye oturdu.

"Ee, Cindy. Baron cinayetlerinin iç yüzü nedir? Tyler hikaye üzerinde birlikte çalışmamızı istiyor."

BÖLÜM 25

O sabah ekip odasına bir buçuk saat geç geldim.

Joe onu anaokulu servisine götüremediği için Julie'nin çıkardığı krizin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım ve Claire'in yürek parçalayan haberiyle ilgili endişeden hasta olmuştum. Cindy'nin telefon görüşmesi uykusuz geçen gecemden sonra kalan tüm zihnimi allak bullak etmişti ve Bryant'taki trafik sapması beni sinirli ve huysuz yapmıştı.

Richie'ye tek söylediğim, "Hayat bu sabah bana diz çöktürdü."

oldu. Bana uzun uzun baktı ve ceketimi işaret etti.

Ceketimin yakasındaki beyaz damlalara baktım. Diş macunu bile beni yakalamak için dışarı çıkmıştı. Ceketimi silktim ve sandalyemin arkasına astım. Birinin masamı karıştırdığını fark ettim.

"Burada ne oldu?"

"Brady oldu," dedi Conklin. "Hâlâ şarap ülkesinin coşkusunu yaşıyordun. O biraz takıntılıdır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Oturdum, sandalyeyi masama doğru çektim ve eşyaları ait oldukları yere koymaya başladım. Lamba, not defteri, Julie ve Joe'nun resmi. Şimdi kalemlerle dolu olan kupama baktım ve "Baronlarla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum.

Dedi ki, "Clapper aradı. Kurşunlar bulunmuş ama yumuşak uçlular. Biri Paul'ün kafatasının içinde deforme olmuş. Diğeri Ramona'nın içinden geçip duvara çarpmış."

"Balistik için çok fazla," dedim.

Richie devam etti. "LAPD'den Çavuş Noble ile konuştum. Peavey'nin vurulmasıyla ilgili ellerinde henüz bir şey yok ama bizimle çalışmak istiyorlar. Chicago'daki olayla ilgili baş dedektifin adı da burada. Mesaj bıraktım. Geri aramadılar."

Conklin masalarımızı ayıran dar geçidin üzerinden bana yapışkanlı bir not uzattı. "Dedektif Stanley Richards. Kurban, Albert Roccio, sigara dükkanı sahibi."

Chicago'da saat 11:50'ydi. Aramayı yaptım, Dedektif Richards telefonunu açana kadar polis departmanında dolaştırıldım.

Kendimi tanıttım, ortağımın da hatta olduğunu söyledim ve dedektife Albert Roccio hakkında bir şeyler okuduğumu anlattım. "Burada buna benzer birkaç vurulma olayı yaşadık." dedim.

Richards, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Dedektife elimizdekileri anlatırken sesimdeki stresi engelleyemedim: Taco King'deki "prova" ve Baron'un vurulması. Ona ayrıca çocuğunu okula bırakıp alnından vurulan Los Angeles'lı torbacı Fred Peavey'den de bahsettim. Richards sadece ulusal haberlere konu olan Baronlardan haberdardı.

Dedim ki, "Baronlar ve Peavey aynı anda oldu, sabah 8:30'da. Pazartesi sabahı Pasifik Standart Saati."

Richards homurdanarak, "Bu bir eşleşme," dedi. Roccio burada saat on buçukta öldürüldü." Sesi sıkılmış gibiydi. "Boksör, değil mi? DB'lerinle iyi şanslar."

Telefonu
kapatıyordu.

"Richards." "Evet?"

"Roccio hakkında bir şey buldun mu? Bir sebep? Bir şüpheli?" "Üzgünüm. Size yardımcı olamam."

Richards davayı kendine saklıyordu ve açıkçası ben de başka bir polisten dış çekmek istemiyordum.

Dedim ki, "Doğru mu anladım? Roccio'nun birincil sorumlusu sensin, benim elimde onun ikizi olabilecek bir vaka var ve sen benimle dalga mı geçiyorsun? Belki kaptanınız bize yardımcı olabilir. Onu arayacağım."

Richards, "Bekle, Boxer. Size büyük dosyamızdan bahsetmekten mutluluk duyarım."

İsteksizce bize zaten bildiklerimizin çoğunu anlattı: Roccio'nun kız arkadaşı tetikçiyi görmediğini iddia ediyordu ve uyuşturucu işiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Şu an itibariyle Chicago Polisi Roccio'nun düşmanları olup olmadığını bilmiyordu.

Richards, "Roccio'nun cesedi hâlâ sıcak," diyerek bana işinin bittiğini haber verdi.

İmzayı attık. Richie, Richards'ın bir pislik olduğunu mırıldandı ve ben de dosya için bir not yazarken ona katıldım.

Richie, "Cindy bu sabah seni yakaladı mı?" diye sordu.

"Evet. Ona özel bir haber sözü verdim. Sanırım bir seri katil hikayesi yayınlamadan önce bize sekiz saat kazandırdım."

Conklin kazanan gülümsemesini takındı ve "Seri katil aynı anda üç yerde gol atar" dedi.

"Cindy bunu bir manşete dönüştürmeden önce Baronlara bir ara vermeyi umalım" dedim.

BÖLÜM 26

Cindy işten çıkmaya hazırlanmadan hemen önce oldu.

McGowan kapıya doğru yürüdü ve masasından manşeti okuyabilmesi için *Examiner*'ın bir nüshasını kaldırdı.

KESKİN NİŞANCILAR ÜÇ ŞEHİRDE UYUŞTURUCU SATICILARINI VURDU.

Hey. Ne? Bu *onun* hikayesiydi. *Examiner* tarafından atlatılmıştı ve bu onun dünyasının sona erdiği anlamına geliyordu. Çalışmaları artık onun imzası olmadan kamu malı olarak yayınlanıyordu.

McGowan, "Sana hikayeyi tutmamanı söylemişim" dedi.

Cindy sanal bir bomba gibi patladı. McGowan'a çok yüksek sesle, "Dinle, seni aptal. Polis kaynaklarıyla uğraşamazsın."

Güldü. "Dostum, bu erkek arkadaşın için sıkıcı olmalı."

Cindy'nin yüzü yandı. "İğrençsin," dedi.

McGowan "O bir polis, değil mi?" derken, "Hadi ama. Nerede senin insan duygusu-" Cindy ofisten çıktı ve McGowan'ın sırttan yüzüne kapıyı çarptı.

Cam duvarın arkasından bakan iş arkadaşlarının şok olmuş yüzlerini görmezden gelen Cindy masasına geri döndü ve başlığı tarayıcısına yazdı. Sonra kötü haberlerin ekranını doldurmasını izledi; Google, Bing, *USA Today*, kanal ve kablolu haberlerin hepsinde aynı veya benzer başlıklar vardı.

Examiner'daki yazar bu silahlı saldırının tüm ayrıntılarını doğru bir şekilde aktarmıştı, ama nasıl?

Cindy kaydırma işlemini durdurdu ve *Examiner*'daki bir muhabirin bağlantıları nasıl kurduğunu anlamak amacıyla dört olay hakkında düşünmek için kafa patlatan bir dakika geçirdi.

İlk olarak Jennings, hayran kitlesine sahip küçük bir ünlü olarak mürekkep ve canlı yayında söz hakkı elde etmişti. Ancak Jennings'in arabasının arkasındaki *Prova* yazısı yayınlanmamıştı. Basın olay yerinden uzak tutulmuştu ve Rich'in arkadaşı Memur Sawyer ona işaret etmeseydi, Cindy bunu göremeyecekti.

Paul ve Ramona'nın her ikisi de ünlü oldukları için Baronların cinayetleri aydınlatılamamıştı. Ancak cinayetlerin *ayrıntıları açıklanmamıştı*; ne çiftin ikinci kat penceresinden vurulması, ne de malzeme dolabındaki uyuşturucular.

Los Angeles'ta Peavey, çocuğunun okulunun önünde meydana gelen silahlı saldırı nedeniyle mürekkep ve yayın zamanı kazanmıştı. Ama Peavey'nin uyuşturucu işine karışması

ticaretten bahsedilmemiştir.

Albert Roccio bir kenar çubuğuydu.

Ölümü Chicago gazetelerinde sadece bir santimlik bir haber olarak yer almıştı. Porno ve sigara satıyordu. Uyuşturucular eski usul satılırdı. Tezgâhtan ya da kuryeyle nakit olarak. Makalede bundan da bahsedilmemişti.

Cinayetlerin zamanlaması, tüm kurbanların tek ve iyi hedeflenmiş bir kurşunla vurulmuş olması ve özellikle de uyuşturucu bağlantısı, *Examiner*'ın ifşasına kadar sadece Cindy'nin bildiği bir iç polis teorisiydi.

Examiner'ın haberini tekrar okudu.

Cindy'nin adını bilmediği bir yazar olan Galina Moore tarafından yazılmıştı. Birkaç tık sonra Cindy, Moore'un *Examiner*'a gelmeden önce *LA Sun Times*'ın suç masasında çalıştığını öğrendi.

McGowan, *Chronicle*'a geçmeden önce de aynı gazetede çalışıyordu.

Cindy için şaşırtıcı derecede açıktı.

Hikayesi sızdırılmıştı ve kimin sızdırdığını biliyordu.

Henry Tyler'ın dahili telefonunu aradı ve asistanı Brittney Hall'a, o gün için ayrılmadan önce şefle birkaç dakika görüşmek istediğini söyledi.

"Üzgünüm, Cindy. Sadece onu kaçırdın," dedi.

BÖLÜM 27

CINDY akşam yemeğini pişirdi, Tyler'a söyleyeceklerinin provasını yaparken metal kaşığı vurgulamak için tencere kapaklarına vurdu.

"Henry." *Bam.* "O sadece bir *sinsi* değil." *Bang.* "O bir *casus*." *Bang.* "Examiner'daki bir *muhabire tüyo* vermiş." *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.* "O hepimiz için bir tehlike." *Bang. Bang. Bang. Bang. Bam.* "Bu-

Richie arkasından yaklaşp, "Eller yukarı, tatlım. Kaşığı bırak ve ocaktan uzaklaş. Şimdi yap."

Ona *komikmiş* gibi bir bakış attı. *Ama hiç havamda değilim.* Adam onun poposuna vurdu ve ocağın başına geçti, biberleri ve mısırları kontrol etti ve dönüp "Salata yapmak ister misin?" dedi.

"Bıçakları elime almamalıyım," dedi. "Güven bana."

Cindy, kitap rafları ve Richie'nin fotoğrafik şehir manzaralarıyla dolu karanlık, dar bir alan olan oturma odasında volta atıyordu. McGowan'ı düşünmekten kendini alamıyordu. O kötü bir adamdı. Daha önce de kötü adamlarla, *suçlularla* karşılaşmıştı. Ama bu adam ofisinin önünde durmuş, haberleri rakiplerine vermekten bahsederek gülümsüyordu. Böyle bir şey hayatında hiç başına gelmemişti.

Tyler ona inanırdı. Yüzde yüz güvenilirliği vardı.

Rich aradı, "Cindy, biraz müzik aç, tamam mı? Sakin bir şeyler."

"Gözlerim haklı bir öfke içinde," diye karşılık verdi, "ve bunun geçmesine izin vermeliyim. İçeri gelip benimle *konusursan* belki bunu yapabilirim."

"Müzik," dedi Rich. "Bira getiriyorum."

Cindy CD yığınıını karıştırdı, Metallica'dan ruh haline uygun bir tane buldu. "Fade to Black "i açtı, Play tuşuna bastı, sesi yükseltti ve kendini Richie'nin eski mavi kanepesine attı. Çıplak ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve nefes verdi.

Rich elinde birkaç şişe Anchor Steam ile içeri girdi ve uyumsuz gürültünün üzerine, "Salataya ihtiyacımız yok. Fasulye. Mısır. Şerbetçiotu. Biz böyle iyiyiz. O yüzden baştan anlat."

Sesi alçalttı, Cindy'nin yanına oturdu, ona soğuk bir şişe uzattı ve kolunu omuzlarına doladı. Cindy başını arkaya eğdi ve şişenin yarısını hüpletti.

Rich onu sıktı. "Konuş."

"Bana hikayeyi uzatmamamı söyledi-

"McGowan?"

"Evet. McGowan. Ona bunun geçici bir durum olduğunu söyledim. Tetikçileri uyarmadan polislerin işlerini yapmalarına izin verirsem polis kaynaklarından içeriden bilgi alabileceğimi söyledim."

"Söylenecek ve yapılacak doğru şey," dedi Rich.

"Lindsay istediği için *ben de üzerine oturdum*. Hikaye sızdı. Vuruşlar arasındaki bağlantı hikayeydi. Bir şekilde atlatıldım."

"Seni duyuyorum, Cindy."

"Bu McGowan. Bir yılan. Bir hain."

"Tamam," dedi Rich. "Sana bazı sorular soracağım." Yüksek sesle iç çekti.

"Ciyaklayanın McGowan olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Richie, eskiden *LA Sun Times*'ta çalışan bir yazar bu hikâyeyi ortaya çıkardı. McGowan birkaç ay öncesine kadar orada çalışıyordu."

"Spekülasyon. Başka ne olabilir ki?"

"Kimse Roccio'yu Baronlarla ilişkilendirmedi. Ya da Jennings ve Peavey ile."

"Emin misiniz? Çünkü bu sabah Roccio davasının başındaki kişiyle konuştum ve Lindsay'le vurulma olaylarının zamanlamasıyla ilgili bağlantı kurduk."

"Öyle *mi*?" dedi sertçe. "*Neden*?"

"Ciddi misiniz? Çifte cinayet üzerinde çalışıyoruz. Diğer polislerle konuşuyoruz. Demek istediğim şu. Bir şüpheniz var ama kanıtınız yok." "Oh, kahretsin."

"Bunu telafi etmeye çalışacağız, Cin. Git masaya otur. Biranı al."

Cindy, Tyler'a McGowan'ın hikâyesini sızdırdığını söylemediği için rahatlamıştı. Richie haklıydı. Elinde gerçek bir kanıt yoktu.

Yine de McGowan konusunda haklı olduğuna dair bir his vardı içinde. Ve bu hissi saklayacak, masaj yapacak ve kanıtlayana kadar parlatacaktı.

JOE, tekerlekli sandalyesini asma sıralarının arasından iten Dave'in yanında yürüdü.

Dave Channing Joe'ya, "Ben bu tarlalarda çalışıyorum," dedi. "Gerçekten mi? Ben seni Bay İçerde sanıyordum."

Dave gülümsemeye zorlayarak, "Ben çok yetenekliyim," dedi. Joe bu gülümsemeyi tanıdı, antrenmanda bileğini kırdığı zamanki gibi, Carolyn Kinney ondan ayrıldığı zamanki gibi ve "Bu dünyanın sonu değil," dedi.

"Kitapları yapıyorum ama aynı zamanda buduyorum, asmaları bağlıyorum, üzümleri topluyorum. Bulutları görüyor musun? Kısrak kuyrukları ve uskumru pulları. Yarın yağmur yağacak. Yağmura ihtiyacımız var."

Joe paltosunun taşlarla ağırlaştığını hissetti. Dave'in Ray'in öldürüldüğüne inanması hiç mantıklı mıydı? Yoksa kederinden mi konuşuyordu? Arkadaşına nasıl yardım edebileceğini ya da edip edemeyeceğini bilmiyordu.

İki adam tarlanın başında durdu ve üzüm bağının karşısındaki iki taş eve ve şaraphaneye baktı.

"Benimle kal," dedi Dave, önden giderek şaraphanenin dışındaki taş verandaya doğru yokuş aşağı bir rota belirledi. Joe manzaralı bir banka oturdu ve hem Dave hem de o yerleştikten sonra Joe, "Bana her şeyi anlat," dedi.

Dave derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Son yirmi beş yıldır yan yana yaşıyorduk. Güne birlikte sabah kahvesiyle başlar, işimiz bittiğinde restoranın mutfağında akşam yemeğiyle bitirirdik. Babamla birlikte olmaktan hiç sıkılmadım. Büyük bir kişiliği vardı, bilirsiniz. Çok sevgi doluydu."

Joe başını salladı ve "Bana neler olduğunu tekrar anlat," dedi.

"Yere düştü, restoranın içine düştü. Ambulansı aradım ve onunla birlikte hastaneye gittim. Arkadaşı Dr. Alex Murray, 'Endişelenme. Durumu stabil ama onu birkaç gün tutmak istiyorum' dedi. Joe, Cuma günü öğle yemeğinden sonra onu gördün. Cesurdu, hatırladın mı?"

"Eminim öyledir."

"Cumartesi günü babamı Pazartesi günü yapılacak bir tarama için listeye aldılar ama Murray babamın izlenmesi gerektiğini söyledi. Anevrizması yırtılabilirdi ama en kötü ihtimalle açık göğüs ameliyatıyla tedavi edilebilirdi. Sonra pazartesi sabahı babam öldü. Kalbi durmuştu. Neden?"

"Dr. Murray ne dedi?"

"Üzgün olduğunu söyledi. Böyle şeyler olur."

Dave başını ellerinin arasına aldı ve "Tanrım" dedi.

Joe elini arkadaşının koluna koydu.

"Çok üzgünüm Dave."

Dave'in tekrar konuşabilmesi için uzun bir an geçti.

"Teşekkürler Joe, ama sana söylemeliyim ki çok öfkeliyim. Babam güçlüydü. Şarap kasalarını kaldırırdı. Bütün gün çalışabilirdi.

"Mesele şu Joe. Babam Murray'in aniden ölen ilk hastası değildi. Sadece ölüm ilanlarını okuyarak bulabildiğim kadarıyla, bu yıl aniden ölen Murray'in üçüncü hastasıydı."

"Ölümlerin hepsi şüpheli miydi?"

"Evet. Bir vakada hafif kalp krizi, iki vakada ise babam gibi anevrizma komplikasyonları vardı."

Joe başını salladı, Ray'i düşündü. Yetmiş iki yaşındaydı, *dinç* bir yetmiş iki, ama yine de kalp krizi ve felçlerin nadir olmadığı bir yaşıtı.

Dave Joe'nun kolunu hafifçe sallayarak onu o ana geri getirdi.

"Bana yardım eder misin Joe? O MR'ı hiç çektiirmedi ve belki de o tarama Murray'e bir ipucu verebilirdi. Ama çektiirmedi. Babamın ölümü ağır bir yanlış tedaviden mi kaynaklandı, yoksa Murray hastalarını öldürmekten zevk mi alıyor bilmiyorum. Ama şunu biliyorum: Babam açıklanamaz bir şekilde Alex Murray'nin bakımı altında öldü ve bunun araştırılması gerekiyor."

"Polise gitmeye ne dersin Dave?"

"Hastanenin avukatlarını kışkırtmak istemiyorum. Elimde sağlam bir şey olana kadar olmaz. Joe. Bana yardım edecek misin? Bundan kurtulmasına izin veremem."

BÖLÜM 29

CUMA SABAHİ, CONKLIN ve ben bilgisayarlarımızın başına geçmiş, Baronların son film galası partisindeki davetli listesinde yer alan kişilerin geçmişlerini araştırıyor, arkadaşlarının ve bağlantılarının bir veri tabanını oluşturunuyorduk.

Çalışırken ilgimizi çeken notları birbirimize mesaj attık ve bolca haber vardı: ilişkiler, küçümsemeler, hakaretler ve yumruklaşmalar, filmlerdeki roller, kitap ve plak satış rakamları. Suç teşkil edecek bir şey bulamadık.

Narkotik ve Organize Suçlar Başkanı Judy Bernard bize katıldığında bir ara verdik. Ona listemizi gösterdik ve uzun birkaç dakikanın ardından şöyle dedi: "Bu kişilerden bazılarını tanıyorum elbette. Ama burada hiç toptan uyuşturucu patronu göremiyorum."

Telefonum çaldı. Arayan Brady'ydi. "Bir şey buldum," dedi.

Ekip odasının arkasına doğru döndüm ve Brady'nin beşinci kattaki ofisinden aşağı indiğini gördüm. Camlı odasından bize el salladı.

Bernard'a danışmanlık için teşekkür ettim. O da "Sorun değil. İnancını koru."

Bir dakika sonra ortağım ve ben, arkadaşım ve şefim olan Teğmen Jackson Brady'nin masasının karşısındaki sandalyelere oturduk.

Hemen işe koyuldu.

"Bay Alan Newton, Baron'ların evinin hemen arkasında oturuyor. Mülkü güneşe bakıyor. Birkaç gün önce eşiyle birlikte köpeklerini gezdiriyordu ve Amarillo'daki kızına göndermek üzere mahallenin fotoğraflarını çekti. Sonra fotoğraflara baktığında, bu kare çok hoşuna gitmiş."

Brady bir klasör açtı, içinden bir fotoğraf çıkardı ve uzattı.

Conklin ve ben iki dachshund ile poz veren bir kadının fotoğrafına baktık.

"Neye bakıyoruz?"

Conklin fotoğrafı bıçakladı. Köpeklerin arkasında kaldırıma çekilmiş bir araba ve arabanın açık kapısının çerçevesine yaslanmış bir adam vardı. Adamın üzerinde kamuflaj ceket ve örgü bir şapka vardı ve gözüne doğru kısa bir tüp tutuyordu.

Kendimi zor tutuyordum. "Bu bir silah dürbünü."

"Biraz bulanık," dedi Conklin. "Ve yüzü eliyle gizlenmiş, ama geri atmayacağım. Bu ne zaman çekildi?"

"Vurulmadan iki gün önce. Zaman damgası da var. Sabah sekiz buçuk."

"Aman Tanrım. Hedefi kovalıyordu," dedim.

"İşte bir atış daha," dedi Brady.

Masasına ikinci bir fotoğraf geldi, bu fotoğrafta aynı araç, bir Ford, yokuş aşağı ilerliyordu. Bu fotoğrafta aracın plakası açıkça görülebiliyordu.

Birini öpmek istedim. Işıldadığımı biliyordum.

"Henüz heyecanlanma," dedi Brady.

"Çok geç," dedim.

"Biliyorum, biliyorum. Ama şu anda bu hiçbir şeyin kanıtı değil. Bu sadece Aziz Francis Wood'a hayranlık duyan ve şüpheli görünen bir adam. Bilgisayar teknisyenlerimizle kontrol edin. Bakalım yüz tanıma sistemi onu beğenecek mi? Rapor verin."

"Evet, efendim."

Bilgisayar teknisyenimiz Mike Stempien, FBI'dan ödünç alınmıştı. Boş bir anı ve neşeli bir tavrı vardı.

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi.

"Güzel," dedim, "çünkü uğurlu çoraplarımı giymiyorum."

Mike şahsın fotoğrafını yüz tanıma sisteminden geçirdi ve bir şey bulduk. Deneğimizin bir ismi vardı, Leonard Malcolm Barkley, Conklin ve ben de bu ismi kullandık.

Masamıza döndüğümüzde, yanımda oturan ortağımınla birlikte klavyemde yoğun bir gagalamadan sonra Barkley'nin geçmişini ortaya çıkıttı.

Kırk yaşındaydı, seçkin bir askeri sicili olan eski bir donanma komandosuydu. Bu yüzden Barkley'nin bir düzine silahın yanı sıra göğüs göğüse çarpışmada da son derece yetenekli olması şaşırtıcı değildi. Kabil'de esir düşmüş ve yaralı olmasına rağmen kafesinden savaşıp çıkmış ve geceleri birliğine geri dönmenin yolunu bulmuştu.

Mor Kalp ile ödüllendirildi, onurlu bir şekilde terhis edildi ve kendisi gibi eski bir deniz komandosu olan Miranda White ile evlendiği eve gönderildi. Bayview yakınlarında, piyasanın altında bir semt olan Silver Terrace'da bir ev satın aldılar.

Bu dört yıl önceydi.

O zamandan beri, kâğıdına göre, Barkley bir tür çılgınlık içindeydi ve birkaç tutuklama yapmıştı: iki silah sallamaktan, birkaç sarhoşluk ve düzensizlikten ve tepedeki kiraz, iki alkollü araç kullanmaktan. Mahkemeye her gidişinde yargıçlara çok üzgün olduğunu söylemişti. Pişmanlığı, bir daha asla olmayacağına dair verdiği sözler, yakışıklılığı ve ülkemiz için savaşıırken kırılan kalça ve uyluğundan kaynaklanan kötü topallaması işine yaramıştı.

Para cezasına çarptırıldı, uyarı aldı ve serbest bırakıldı. "Ama durun," dedi Richie, "dahası da var."

Aşağı kaydıldım ve Barkley'nin sadece üç ay öncesine ait bir sonraki sayfasını getirdim. Bir barın penceresinden tabancayla ateş ettiği için tutuklanmış ve hakkında dava açılmıştı.

Pencereden ateş etmekten bahsedilmesi beni durdurdu.

Richie bana doğru uzanıp aşağı oku tuşladı ve Barkley'nin tutuklayan memura verdiği ifadeyi ekrana getirdi.

Polis memuruna Üçüncü Cadde'deki Willy's Saloon adlı barda içki içtiğini söylemişti. Ön pencereden dışarı bakmış ve

tanınmış bir keş aracının kapısını açmaya çalışıyordu. Barkley camdan içeri bir el ateş etti ama adamı vuramadı.

Yine de, nefsi müdafaa dışında başka bir kişiye ateş etmek yasadışıdır. Leonard M. Barkley tutuklandı ve mahkemede suçunu kabul etti - bir kişiye ateş etmekten değil, penceredeki yanıp sönen bira tabelasına ateş etmekten.

Mahkemeye bir tanık getirdi, polisi arayan aynı kişi. Ama şimdi bu tanık hikayesini değiştirdi ve Yargıç Crosby'ye yanıldığını, aslında Barkley'nin sadece bira tabelasına ateş ettiğini söyledi. Barkley yargıca ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Tabela'nın yanıp sönen ışıkları ona Willy's'in düşman ateşi altında olduğunu düşündürmüştü.

"Bende biraz TSSB var, Sayın Yargıç. Gelip geçiyor." Barkley özel mülke zarar vermekten suçlu bulundu ve silahına el konuldu. Kendisine sert bir ders verildi, bin dolar para cezasına çarptırıldı ve yerel bir gıda bankasında kırk saat kamu hizmeti verdi. Ayrıca pencereyi ve bira tabelasını da değiştirmek zorunda kaldı ve tüm bunları yaptı.

Arabası çatışmanın bir ayrıntısı olarak kaldı ve keş unutuldu. Ama Barkley'nin San Anselmo Caddesi'nden Baronların arka camlarına doğru tüfek dürbünüyle bakarken çekilmiş fotoğrafında gördüğümüz Ford'la aynı model, aynı renk, aynı plaka numarası ilgimi çekmişti.

Barkley travma sonrası stres bozukluğu olan bir adam gibi davranıyordu. İçki içiyor, kavga ediyor, silah taşıyor ve ateş ediyordu, tüm bunlar onun silahlı ve tehlikeli olduğu fikrimi doğruladı. Eğer adamımız oysa, üç yüz metreden bir pencereden tüfekle ateş edip hedeflerini vuracak kadar beyni ve eli sağlandı. İki atış. İki ölüm.

Barkley'nin bilinen son adresi Silver Terrace'taki Apollo Caddesi'nin kesiştiği Thornton Caddesi'ydi. O bölgenin sokak manzaralı bir haritasını çıkardım. Rich ve ben bu yerleşim bloğundaki kahverengi sıva eve odaklandık.

Ortağıma "Bir telefon edelim," dedim.

Çak bir beşlik yaptık ve SWAT komutanımız Reg Covington'ı aradım. Ona bilgi verdim ve Barkley'nin adresini verdim.

"Kırk dakika içinde orada olacağız," dedi.

Conklin ve ben yangın merdivenlerinden koşarak indik ve Adalet Sarayı'nın önündeki kaldırıma ulaştığımızda bir arabaya işaret verdik.

BÖLÜM 31

CONKLIN VE BEN, iki yolun Y şeklindeki bir kavşakta buluştuğu bir tepenin zirvesinde plakasız arabamızdan izledik; Apollo solda, Thornton düz ileride.

Leonard Barkley'in karısıyla birlikte yaşadığı ev, Thornton Caddesi'nin her iki tarafında yer alan düzinelerce küçük, sade sıva ve ahşap çita evlerden biriydi.

Barkley evinin sakinleri zemin kat pencerelerinin önünden geçerken evin içinde bir hareketlilik gördük. Neyse ki hiç yaya yoktu. Kimse dışarıda çimleri biçmiyor, arabasını yıkamıyor ya da görgü tanıklarını silah ateşinin hedefi haline getirecek başka bir faaliyette bulunmuyordu.

Covington ve ekibi Thornton'da zırhlı bir araçtaydı. SWAT ekibinin diğer üyeleri evi çevreleyen bir çember oluşturmuş ve hattı tepenin aşağısına kadar uzatmıştı.

Henüz eve girmek istemedik.

Barkley gibi bir adamın ateşli silahların yanı sıra el yapımı patlayıcılara, bubi tuzaklarına ve Tanrı bilir başka nelere erişimi vardır. Aracının önüne çivili şerit koyardık. Kaçmaya çalışırsa lastikleri patlar ve onu yakalarız.

Barkley'nin ev ve cep numaralarını aldım. Joe ile görüştüm, bana hâlâ Dave Channing ile birlikte olduğunu söyledi. Bana Julie'nin dadısı Gloria Rose'la konuştuğunu, artık sevgilimizden ve evimizden onun sorumlu olduğunu söyledi.

Silahım elimdeyken her zaman yaptığım gibi kendime, bir çocuğum varken neden böyle riskler almaya hakkım olduğunu düşündüğümü sordum. Ama bir cevap aramak için zaman ayırmadım. Çok tehlikeli bir adam, muhtemelen bir amacı olan bir katil, sadece otuz metre ötedeki evinin içindeydi.

Richie'ye baktım. "Dua ettim. Güvendeyiz." Kardeşim gibi sevdiğim ve hayatım pahasına güvendiğim adama sıırtım, tıpkı onun bana güvendiği gibi.

Bir iki saniye el ele tutuştuktan sonra Covington'la kanalımız üzerinden konuştum. BearCat'i arabamızın yanında ve Barkley'nin evinin önünde durana kadar bekledim. Sonra şahsı sabit hattından aradım.

Giden kayıтта bir erkek sesi konuşana kadar telefonun çalmasına izin verdim. Barkley'nin cep telefonunu aradığımda da aynı şey oldu.

İstenileni yaptım ve bir mesaj bıraktım.

"Bay Barkley, ben SFPD'den Çavuş Lindsay Boxer. Sizinle konuşmam gerekiyor. Lütfen elleriniz havada ön kapıdan çıkın. Ya şimdi yaparsınız ya da içeri gireriz."

Kimse telefonu açmadı ama ikinci kattaki bir çatı katından gelen cam kırılma sesiyle bir yanıt geldi. Bir silah namlusu açıklıktan içeri girdi ve silah sesleri havayı çatlattı. Covington'ın ekibi bir el bombasının ardından bir el ateşi açtı.

Patlama sesi sokak boyunca çınladı ve sonunda gergin bir sessizlik oldu. İçeri girme zamanı.

BÖLÜM 32

İkinci kattan ateş edildiğinden beri bloğun ortasındaki o küçük sıva evden hiçbir yaşam belirtisi gelmemişti. Hiç şüphesiz flaş bombası evdekileri yere sermişti ve hâlâ şok ve perişanlık içindeydiler. Megafonun kabzasını sıktım ve sesimi Barkley'lerin evine ve orada olabilecek her kim varsa ona doğru yükselttim.

İçeride bilinçli.

"Polis konuşuyor. Ellerinizi havada ön kapıdan dışarı çıkın."

Tekrar anons ettim ve ardından Covington'ın sesi kulaklığıma geldi.

"İçeri giriyoruz."

Taktik teçhizatlı yarım düzine adam BearCat'ten dışarı fırladı ve dar ön bahçeye doluştu. Diğer zırhlı araçlar tepeden aşağı bağırarak indi ve taktik timi evin etrafında pozisyon aldı. İki adam ve SWAT komutanımız ön kapıya doğru hücum etti.

Kulaklığımdan Covington'ı duydum, "Beşte."

Beş saniye geçti, sonra eli koçbaşı adamlar kapıyı kırdı. SWAT zemin katı temizledikten sonra, ortağım ve ben içeri girdik.

Ev kutu gibiydi.

Orta holde bulunan bir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Mutfak sol taraftaydı. Lavaboda bulaşıklar ve masanın üzerinde kahvaltı kalıntıları vardı. Buzdolabının kapısı açık duruyordu. Sağ taraftaki televizyon odasında History Channel'da İkinci Dünya Savaşı belgeseli gösteriliyordu. Evin ortasında büyük bir Rottweiler kırması, kapalı bir kapının önünde inleyerek yatıyordu.

Hiçbir şey hareket etmedi. Kimse bağırmadı. Ama gelişimiz sürpriz olmuştu ve biri bize ateş etmek için ikinci kata kaçmıştı. Silahımı çekerek merdivenlerden yukarı çıktım ve sağ taraftaki yatak odasına baktım. Çift kişilik bir yatak, sandalyede ve yerde giysi yığınları vardı. Şifonyerin üzerinde donanma üniforması giymiş, sakallı bir adamın SEAL mızrağı ile çerçevelenmiş bir resmi vardı. Bu Barkley olmalıydı.

Beyaz bir kadın, pencere kenarındaki koltuğun önünde kan sıçramış bir halının üzerinde yatıyordu ve elinde .380'lik bir tabanca vardı.

Kadının üzerinde oto tamirhanesi logolu büyük bir tişört vardı. Uzun kahverengi saçları bir şal gibi omuzlarına dökülüyor, boynundaki dövmeleleri gizliyordu. Yaşının otuz ile kırk arasında olduğunu tahmin ediyordum ama her halükarda zor günler geçirmişti. Şimdi zor nefes alıyordu ve kolunun üst kısmındaki bir yaradan kan akıyordu.

Silahlı bir kenara ittim, omuz mikrofonumla konuştum ve bir ambulans istedim. Eğildim ve yaralı kadına şöyle dedim: "Ben SFPD'den Çavuş Boxer. Tıbbi yardım çağırdım. İsminiz nedir?"

Söylemedi. Gözlerini kapattı. Beni duyabiliyor muydu? Flaş bombaları insanı bir süreliğine sağır ve hasta edebilir.

Kulağına doğru eğilip adımın tekrar söyledim ve ekledim: "Polis memurlarına ateş ettin. Anlıyor musunuz? Bu ciddi bir suçtur."

Bana şöyle bir baktı, nefesi kesildi ve "Kendini çok aptal hissedeceksin" dedi.

İnledi, yan yattı ve kustu, ayakkabılarımı iskaladı.

Banyodan ıslak bir havlu ve bir bardak su getirdim ve oturmasına ve havluyu yaşaran gözlerine kullanmasına yardım ettim. Bardaktan bir yudum içmesini söyledim ama suyu höpürdeterek içti. Elim sırtındayken, sadece biz kızlar, "Barkley'i bulmama yardım et. Sadece vurulduğu sırada nerede olduğunu tespit etmem ve ona birkaç soru sormam gerekiyor. Hepsi bu kadar."

Unut gitsin diye tercüme ettiğim kısa, küçümseyici bir kahkaha attı.

Komandolar odayı doldurmuştu, ben de yaralı kadının başında duruyordum. Acı içinde inlerken bileklerini karnının önünde kelepçeledik. Bundan hoşlanmamıştım ama yapılması gerekiyordu. Ona tekrar sordum, "Adın ne?"

"Pamuk Prenses."

Barkley'nin karısının adı Miranda White Barkley'miş. Belki de bir yerlere varıyorduk.

Sokakta, Venüs Caddesi'nden Thornton'a doğru siren sesleri yükseliyor, evin önünde aniden kesiliyordu. Araba kapıları çarpıldı.

Dedim ve ciddiydim, "Miranda. Kocana yardım etmek için zamanımız tükeniyor. Beni duyabiliyor musun? Onu sağ salim getirmek istiyorum ama şefimiz bir insan avı düzenliyor. Barkley saklanamaz. Bütün polisler onu bulmak için şehri tarıyor olacak."

Ayak sesleri merdivenleri tırmandı, sonra Brady kapıda belirdi. "Bize bir Mincey arama emri getirdim," dedi katlanmış belgeyi tokatlayarak. eline karşı. "Conklin ve ben dizüstü bilgisayarları, telefonları, her şeyi almaya gidiyoruz. Sana bir şey söyledi mi?"

Merdivenlerde daha fazla ayak sesi duyuldu. Conklin elinde haberlerle kapıda belirdi.

"Köpek bodrum kapısının önünde yatıyordu. Aşağıda bir tünel var. Barkley buradaysa, tavşan deliğinden aşağı inmiştir."

BÖLÜM 33

CONKLIN'i olay yerinde bıraktım ve Miranda White Barkley'i sedyeyle Thornton Caddesi'ne götüren sağlık görevlilerini takip ettim.

O zamana kadar, SWAT ekibinin çıkardığı kargaşa nedeniyle, cadde merak arayanlar ve her türden ve çizgiden kolluk kuvvetleriyle dolup taşmıştı. Hayal kırıklığına uğramış sürücüler avuç içlerinin topuklarıyla durmuş trafiği hareket ettirmeye çalışırken araba kornaları çalıyordu.

Camını indirmiş ve kornaya basarak ambulansa "Kaldır kıcını, lanet olası" diye bağırان iğrenç bir pisliğin yanına gittim.

Rozetimi yüzüne doğru tuttum ve "*Kes şunu*" dedim.

Ambulans caddeden ayrılmamıştı. Thornton boyunca koştum ve sağlık görevlisi Andy Murphy ile birlikte Miranda'nın sedyesini otobüsün arkasına taşıırken ona yetiştim.

"Andy, tutsağımla birlikte gitmem gerek."

Kelepçe anahtarını uzattım. Başıyla onayladı ve kelepçelerini Flex-Cuff'larla değiştirip Miranda'nın bileklerini sedyenin raylarına sabitledik.

Murphy bana elini kaldırıp "Hazır ol" dedi ve kapıları kapattı. Kemerimi bağlamak için omuz kemerini kullandım ve dar bankta oturup dizlerimi sedyeye dayayarak baş üstü kayışını da tuttum.

Sirenler çaldı ve ambulans Thornton'a doğru hareket etti. Yaralı kadının kulağına doğru eğildim.

"Miranda."

"Randi."

"Randi. Herkesin iyiliği için, başka bir hata yapmadan önce kocanı bulmam gerekiyor."

"Git başımdan."

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben ısrar ettim.

"Eğer onunla önce ben konuşursam... *bana bak*, Randi. Bunun bir cenazeyle sonuçlanmasını engellemeye çalışıyorum."

Otobüs Bayshore Bulvarı'ndan sağa sert bir dönüş yaptı ve Randi irkildi. Sonra gözlerini açtı ve benimkilere baktı. "Onu rahat bırak. Tamam mı? Kaçmaktan başka bir şey yapmadı. Travma sonrası stres bozukluğu var."

Sağlam kolunu sıktım ve biraz salladım. "Bu doğru olabilir ama burada olanların sadece bir kısmı bu."

Telefonumu çıkarmamı izledi, sonra bağırdı, "Telefonu *yanında* değil. Komodinin üzerinde. *Şarj oluyor*."

Lanet olsun, ona dostça bir çağrı yapmak buraya kadarmış. Ambulans savrulup yalpalarken banktaki yerime zar zor tutunabildim. Barkley Baronları infaz etmişse, bunu karısına söylememiş olabilirdi. Söylemiş olsa bile, yasal olarak aleyhinde tanıklık etmekten korunuyordu.

Bu düşünce başka bir düşünceye yol açtı.

Randi kendimi aptal gibi hissedeceğimi söylemişti. Neden öyle demişti? Gizli mi çalışıyordu? Barkley miydi?

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ve tam o sırada otobüs sert bir dönüş yaptı ve lastikler gıcırdayarak Metro'nun ambulans bölümüne girdik.

Şoför arka kapıları açtı. Sedyenin önünden atladım ve binanın köşesinden Acil Servis'in ana girişine doğru yürüdüm. Buraya ailem için, Randi Barkley gibi şüpheliler için, kendi yaralanmalarım için o kadar çok gelmişim ki, yavan bej bekleme odasının her köşesini ezbere biliyordum. Sadece haber bekleyen sevdiklerim ve dergiler değişmişti.

Giriş hemşiresinin adını Kathleen olarak biliyordum. İrlandalı bir aksanla konuşarak, "Size nasıl yardımcı olabilirim, Çavuş?" diye sordu.

Acil servisin kapısını gösterdim. Beni içeri aldı, ben de hızla geçerken teşekkür ettim. Perdeli bölmeleri aradım ve Randi ile bir hemşireyi onlardan birinde buldum.

Hemşire Randi'nin kötü durumdaki kolundaki plastik kelepçeyi kesmişti ve yarayı temizliyordu. Hastasına, "Ne kadar şanslı olduğunu görüyor musun? Kurşun kemiği ıskalamış."

Kabine girdim, perdeyi kapattım ve "Randi, nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Müthiş. Duymadın mı? Bugün benim şanslı günüm."

Bir sandalye çektim. "Bana bir şey açıklar mısın? Çünkü biraz şaşırdım. Neden polise tabancayla ateş ettin?"

"Hiç *Rekabetçi Atıcılık* diye bir kitap okudun mu?" dedi.

"Beni kaybettin."

"Hedef tabancası kullandım çünkü elimde olan buydu. Siz gelmeden önce poligona gidip atış talimi yapacaktım."

Ona bağırmak istedim, *deli misin? SWAT'a ateş ettin. Ölmüş olmalıydın.*

Sadece ona baktım. O devam etti.

"SWAT benim görüş alanımın dışındaydı. Sadece seni ve yanındaki polisi gördüm. Öldürmek için ateş etmiyordum. Kafalarınızın üzerinden ateş ettim. Fark ettiniz mi?"

Hemşirenin ağzı açık kalmıştı. Randi bana aptalmışım gibi bakarak, "Hiç dikkat dağıtma diye bir şey duydunuz mu?" dedi.

Şimdi anladım. Barkley'nin kaçabilmesi için bir kılıf yaratmıştı. "Kocanızın polisten kaçmasına yardım etmek sizi suç ortağı yapar. her ne yaptıysa. Anladın mı beni? Şu anda cinayet işlediği şüphesi altında."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Brady masalarımıza bir sandalye çekip, saçlarını gözlerinden uzak tutmak için beyaz-sarı atkuyruğunu sıktığında ve kırmızı bir yağlı kalem tutarak son on saatimizi özetlerken notlar aldığı anda saat 18:00'i geçiyordu.

Birinci madde: Miranda White Barkley bir hücrede avukatını bekliyordu. İki: Conklin, SWAT'la birlikte Barkley'nin evinin altındaki tünelden geçerek en yakın banliyö tren istasyonuna gitmişti; Barkley muhtemelen trene binmişti ve şu anda herhangi bir yerde olabilirdi.

"Orospu çocuğu," dedi Brady.

Barkley hakkında konuştuk, yeterince zeki ve fiziksel olarak bir çıkış yolu bulabilecek durumdaydı. Ordu tarafından iyi eğitildiğine şüphe yoktu. Bu noktada Brady bize evini izlemek için ekiplerin görevlendirildiğini ve Caltrain'in Yirmi İkinci Cadde istasyonundaki bilet satış alanından güvenlik kamerası görüntülerini aldığını söyledi.

"Üç," dedi Brady, Conklin'e başıyla işaret ederek. "Stempien şu anda Barkley'in cihazlarını inceliyor."

"Sıradaki madde," dedim. "Randi bana kasıtlı olarak başımızın üzerinden ateş ettiğini söyledi. Kimseyi vurmadı, yani bu doğru olabilir. Ateşlediği kurşunlar kurusıkıydı."

Brady notlar alırken, biri masanın üzerine yayılmış, diğeri halının üzerinde yüzüstü yatan iki cesedi düşündüm. Mükemmel yerleştirilmiş iki kurşun bunu yapmıştı.

Cinayetleri kim ve neden işlemişti? Barkley'i Baronları öldürmeye iten şey neydi ve bu cinayetlerle Los Angeles ve Chicago'daki uyuşturucu satıcılarının öldürülmesi arasında nasıl bir bağlantı vardı?

Brady sandalyesini geriye itti, ellerini ensesinde birleştirdi. "Sonuç olarak," dedi, "Barkley'nin nerede olduğunu bilmiyoruz, karısı konuşmuyor ve Barkley ile Baronlar arasında bilinen bir bağlantı yok. Atölyede bir sürü parça var ama araba yapamıyoruz."

Aşırı heyecanlandığımda ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımda Joe'nun bana her zaman söylediği şeyi tekrarladım.

"Birinci gün, Brady. Birinci gün ve Randi White Barkley gözaltında. Bu bir başlangıç."

Brady, Leonard Barkley'in cinayetlerden iki gün önce San Anselmo Caddesi'nde arabasının kapısının arkasında dururken çekilmiş fotoğrafının

Kuzey, Merkez ve Güney İstasyonlarının yanı sıra motosikletli polisler ve Şerif Departmanındaki tüm polisler dağıtıldı.

Brady, "Sana söylememe gerek yok, o orospu çocuğunu yakalamadığımız sürece karısını kırmak zorundayız," dedi.

Randi acı içindeyken ve ben onu sorgularken çatlamamıştı. Conklin'in herkesle arası iyiydi ama özellikle kadınlarla arası iyiydi. Samimiyeti her zaman ortaya çıkardı.

"Tam ortağıma göre bir iş gibi görünüyor." dedim.

Cappy masasından seslendi, "Hey, Richie. Cindy televizyonda."

Brady kumandayı eline alana kadar masamdaki eşyaları yeniden düzenledi. Kumandayı duvara monte edilmiş ve ekip odasının her yerinden görülebilen televizyona doğrulttu ve sesi yükseltti.

Barkley'lerin evinin önünde Cindy Thomas duruyordu, mikrofonla konuşuyordu, makyajlıydı, ekranın alt üçte birinde adı ve *San Francisco Chronicle* yazıyordu. Yerel CBS kanalının televizyon muhabiri Brian Whalen, "Cindy, bu sabah burada meydana gelen olay hakkında bizi bilgilendirir misin?" diye sordu.

"Brian, bildiklerimiz bunlar. Bu adam" -onlarca kez incelediğim bir fotoğrafın büyütülmüş halini gösterdi- "Leonard Barkley, Paul ve Ramona Baron cinayetleriyle ilgili olarak sorgulanmak üzere aranıyor."

"Onun bu cinayetlerde şüpheli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Polis departmanı Barkley'i şüpheli kişi olarak tanımıyor. Kendisi bir tanık olabilir ve yararlı bilgiler verebilir. Bugün öğleden sonra meydana gelen olayda polis onu yakalamaya çalıştı ancak o kaçtı ve nerede olduğu bilinmiyor.

"Bu adamı tanıyan ya da gören varsa ona yaklaşmasın. Silahlı ve tehlikeli olduğu tahmin ediliyor. Hemen SFPD yardım hattını arayın."

Numarayı verdi.

Sonra ekledi, "Bay Barkley, eğer dinliyorsanız, polis eşinizin silahla yaralandığını ve gözaltında olduğunu bilmenizi istiyor. Lütfen ekrandaki numarayı arayın. SFPD ve eşinizin sizinle konuşması gerekiyor."

Barkley sığınağından izliyorsa, alay ettiğinden ve silahını doldurduğundan oldukça emindim. Brady televizyonun sesini kısıtı.

"Siz bilgi sızdıranları aramaya başlamadan önce, ben Cindy'nin polis kaynağıyım" dedi.

"Ona söyledin mi?" dedim.

"Sağ ol, Brady," dedi Conklin. "Ona bir borcumuz vardı."

"*O da öyle* dedi. Şimdi hepiniz evlerinize gidin ve ihbar hattından gelecek bir tufana hazır olun. Umalım da işe yarayan bir ipucu olsun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

Joe Lindsay'e, "Dave'i şu anda bırakamam," dedi.

Otoparkta arabasında oturmuş, Channing restoranının dışındaki verandada bir tavşanın zıplamasını izliyordu.

"Bir saniye bekle," dedi. "Arabayı park ediyorum."

Onun kapıyı kapattığını ve arabanın alarmını kurduğunu duydu. Evde onunla birlikte olmak, onunla konuşmak, Julie-Bug'ı kucağına almak ve onu sallayarak uyutmak istiyordu.

"Berbat durumda, ha?" Lindsay sordu.

Joe, "Ray'in doktorunun onu öldürdüğünü düşünüyor. Kederli mi, kuruntulu mu, yoksa ikisi birden mi bilmiyorum. Ama yalnız ve kötü bir yerde olduğunu biliyorum."

Joe, Bayan Rose'un dahili telefondan Lindsay ile konuştuğunu duydu. "Yukarı gel, Lindsay canım."

"Teşekkürler. Hemen geliyorum."

Lindsay Joe'ya dedi ki, "Hiç sormadım. Dave'in kız arkadaşı var mı?" "Kız arkadaş deneyimi için para ödüyor."

"Ah, Tanrım. Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi.

Lindsay ona Julie'yi yatırdıktan sonra Bayan Rose'dan birkaç saat daha görevi devralmasını isteyeceğini, böylece kızlarla akşam yemeği yiyebileceğini söyledi.

"Ona bir kasa Channing's Private Reserve Cab getireceğim," dedi

Joe. "Bir tane de bizim için."

"Sorun değil."

Joe yarın eve geleceğini söyledi ve iyi geceler dileyip telefonda öpüştükten sonra Dave'in küçük, iki katlı taş evine döndü, ev yirmi metre ötedeki evin aynısıydı; Ray ve Nancy'nin yaşadığı evin. Dave ışıkları açık bırakmıştı, Joe'ya, "Ray'in huzursuz ruhu hâlâ buralardaysa ışıkları görmek isteyecektir," demişti.

Dave'in oturma odası, şöminenin önünde iki döşemeli koltuk, ayaklı bir lamba ve antika şarap kasalarına benzeyen el yapımı bir sehpa ile seyrek bir şekilde döşenmişti. Şöminenin üzerinde, aralarında güneş doğarken üzüm bağının aydınlık bir görüntüsünün de bulunduğu çerçeveli bir yağlıboya tablo koleksiyonu asılıydı. Joe yakından bakmıştı. "Nancy Channing" diye imzalanmışlardı.

Eskitilmiş tahtadan bir yemek masası yemek alanına hâkimdi. Dört tane düz arkalıklılı yemek sandalyesi vardı ve Joe bunlardan birinin önünde kısa bir klasör yığını gördü.

Joe oturdu ve en üstteki dosyayı açtı. İçinde, başta ölüm ilanları olmak üzere, yerel gazetelerden alınmış ince bir kupür demeti vardı. Dave Joe'ya bir fincan çay getirdi ve "Bunu oku" dedi.

"Bu", Napa Vadisi'nde aylık olarak yayınlanan *Great Grapes* adlı parlak bir dergiydi ve içinde çok sayıda reklam, az miktarda yerel haber, sanatçı ve iş sahiplerinin profilleri yer alıyordu. Joe dergiyi açtığı anda, Johann Archer adlı bir yazarın makalesinin yer aldığı bir kağıt parçası gördü.

Archer, dans öğretmeni ve uzun mesafe koşucusu olan otuz sekiz yaşındaki nişanlısı Tansy Mallory'nin sıcaktan bitkin düşerek hastaneye kaldırıldıktan sonra ölümü hakkında yazmıştı. Tansy'nin öldüğünde her yönden sağlıklı ve iyileşmekte olduğunu yazmıştı.

Archer, çok sevdiği kadının beklenmedik ve hala inanılmaz kaybı karşısında yaşadığı şoku dokunaklı bir şekilde ifade etmişti. Yazar hastanenin ya da doktorun adını vermemiş, sadece hastanenin belirttiği ölüm nedenine inanmadığını söylemişti.

Yazısını şöyle bitirdi: "Açıklanamaz bir şekilde, güneşli, cömert ve iyimser bir kadın gitti. Her nasılsa kalbim hala atıyor ve yaşamaya devam ediyorum. Bu da açıklanamaz bir şey."

Joe makaleyi bitirdi ve başını kaldırıp baktı.

"Dave, babanın öldürüldüğünü bu makaleden mi anladın?" "Tansy Mallory'nin ölüm ilanı ve Ray'inkini saymazsak diğer iki ölüm ilanı Dosya. Bu dumandan daha fazlası Joe. Ben buna gerçeklere dayalı bir yangın diyorum."

Joe'nun düşünceleri FBI'daki davranış bilimi eğitimine yöneldi. Dave'i okuyamıyordu. Tabii ki depresyondaydı. Ama aynı zamanda sinirli ve belki de paranoyaktı. Bununla birlikte, trajedi zamanlarında saldırmak, birini suçlamak yaygındı. Dr. Murray, Ray'in ölümü için mantıklı bir günah keçisiydi.

Joe, "Archer'la ya da şüpheli bir şekilde ölen diğer insanların aileleriyle konuştunuz mu?" diye sordu.

"Hayır. Onlara nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum, bu yüzden burada okuduklarıma göre hareket ediyorum. Ölüm ilanlarından ikisinde Dr. Murray'den bahsediliyor, bu da o orospu çocuğunun iş başında olduğuna dair güçlü inancımı doğruluyor. "Babamı o öldürdü."

BÖLÜM 36

ÇARŞAMBA GECESİ BİLE Susie's Café, ucuz ve baharatlı yiyeceklerle tıka basa doyan Y kuşağı, mahalle barında takılan yaşlı adamlar ve yakındaki finans bölgesinden kravatlarını gevşetip ayakkabılarını çıkaran ve limbo yapan ofis çalışanlarıyla doluydu.

Kadın Cinayet Kulübü'ne gelince, bu farklı ve gürültülü ortamda rahatça saçlarımızı açabiliyorduk, öyle ki yıllar önce Susie'nin yerini gayri resmi kulüp evimiz haline getirmiştik.

Çelik davul grubu "Happy" çalıyordu ve Claire, Yuki ve ben mutfağın önünden geçip bağırmadan konuşabileceğimiz arka odaya doğru ilerlerken altı kişilik bir grup dışarı çıkıyordu.

Lorraine "bizim" kabindeki masayı siliyordu ve "Bu gecenin spesiyali kurutulmuş biftek" dedi.

Ona teşekkür ettik ve banketlere geçtik; Claire ve ben bir tarafta, Yuki de karşımızda oturuyordu. En az on yıldır kayda değer bir değişikliğe uğramamış olan menüden seçim yapmak sadece birkaç saniye sürdü.

Lorraine'e dedim ki, "Cindy fazla mesai yapıyor."

Yalan değildi ama gerçeğin biraz uzağındaydı. Cindy akşam yemeği randevumuzu iptal etmek için yalvarmıştı çünkü uyuşturucu satıcılarının çeşitli şehirlerde keskin nişancılar tarafından vurulduğu haberinin üzerine oturmasını istediğim için bana hâlâ kızgındı. Bu sıradan bir haber değildi. Baronların ölümü ulusal televizyonlarda geniş yer bulurken, Cindy'nin adı *Chronicle*'ın ön sayfasında yer almıyordu.

Ondan içten bir özür dileyememiştim ve Cindy kin tutmayı iyi biliyordu. Bunu Yuki ve Claire'e açıkladım ve Claire "İkiniz de inatçısınız" dedi. Yuki'nin iki senti: "Ondan tutmasını istemek zorundaydın. O bir buldog köpeği, ama bir iki gün içinde bunu atlatacak ve bir sonrakine geçecektir."

Lorraine elinde kalem ve defterle masamızda belirdi. Claire ve ben bira sipariş ettik. Yuki karides salatası sipariş etti ve Claire, "Ben ... Rulo halinde kurutulmuş biftek alacağım."

Bamya ve bir sepet ekmek istedim. "Hepsi bu kadar mı?" Lorraine söyledi.

"Birazdan limonlu turta sipariş edebilirim."

"Gitmiş olabilir, Lindsay. Eğer değilse, hala yapabiliyorken senin için bir parça bulacağım."

Heyecanlı garson kız mutfak penceresine yöneldi ve o gittikten sonra Claire Yuki'ye, "Acil durum nedir tatlım?" diye sordu.

Yuki, mavi bir takım elbise, V yakalı ipek bir bluz ve yüksek topuklu ayakkabılarla açıkça saray için giyinmişti.

"Clayton Warren, araba hırsızlığı, dağıtmak amacıyla uyuşturucu bulundurmak ve bir *polis*in öldürülmesine suç ortaklığı yapmakla suçladığım küçük tekerlekli adam."

İkimiz de başımızı salladık. Biliyorduk. Suçlu bulunursa, on sekiz yaşındaki Warren ciddi suçlardan ciddi cezalar alacaktı.

"Bugün mahkemeye çıkarılacaktı. Onu ararken avukatı geldi ve müvekkilinin bu sabah kendini asmaya çalıştığını söyledi."

"Neee?" Claire ve ben hep bir ağızdan söyledik.

"Bir daha söyleyeyim," dedi Yuki. "Kendini banyodaki ısıtma borusuna bağladığı bir çarşafı asmış."

Claire ani bir öksürük nöbetine tutuldu, özür diledi ve "Astımım var" dedi. Yuki'ye "Öldü mü?" diye sorarken masanın altından elini tuttum.

"Pek sayılmaz. Başka bir mahkum bacaklarını tuttu ve bağırarak yardım istedi. Boyunluk ve 24 saat gardiyanlarla tecritte. Ama bir düşünün. Yargılanmayı bırakın, suçlanmadı bile. Serbest kalabilir. Ve eğer suçlu bulunursa, temyize gidebilir. Yüklenen suçlarda idam cezası yok. O zaman neden kendini öldürmeye çalıştı?"

Yuki'nin sorusunu masada ileri geri konuştuk ve sonunda çocuktan bir cevap gelmemesi halinde, ailesinin hayatının gerçek katil satıcıyı ele vermemesi için bir uyarı olarak tehdit edilmiş olması gerektiği konusunda hemfikir olduk. Claire onun depresyonda olduğunu, utandığını ve suçlu bulunacağından emin olduğunu düşünüyordu.

"Hapse girmektense ölmeyi tercih eder gibi görünüyor." dedim.

Yuki buna inanmadı. "Bilmediğimiz bir şey var. Avukatı da bilmiyor. Çocuk tutuklandığından beri tamamen pasif durumda." Yuki başını salladı. "Belki *neden* kendi aleyhine çalıştığı önemli değil ama eminim bir nedeni vardır. Peki ben ne yapacağım? Mahkemeye çıktığında C-eksi bir iş yapıp yapamayacağımı merak ediyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim.

O değildi. Yuki şaşkın ifadelerimize baktı ve "Bakın. Bundan kurtulabilirim. Benim bir ünüm var, biliyorsunuz. *Zeki* olduğumda ve sanık *suçlu* olduğunda davaları kaybediyorum."

Maalesef bu doğrudu.

37. BÖLÜM

CLAIRE Yuki'ye, "Bunun yerine şuna ne dersin? Red Dog'a davadan çekilmek istediğini söyle. İnanmadığın birine nasıl dava açabilirsin ki?"

"Tamam, diyelim ki Parisi'ye gittim," dedi Yuki, suça karşı sertliğiyle ün salmış, kızıl saçlı, üç yüz kiloluk heybetli bir adam olan Bölge Savcısı Len Parisi'yi kastederek. "Beni davadan aldı ve kahvaltıda bıçak yiyen katil başsavcı yardımcılarından birine verdi. Clayton kendini savunmayı reddediyor ve şartlı tahliye ihtimali olmadan ömür boyu hapis cezası alıyor. En kısa zamanda da intihar etti."

Dedim ki, "Bu senin sorunun değil, Yuki. Onun hayatına yön veremezsin."

Tabaklar temizlendi ve kahve, cennetten çıkma limonlu turta dilimimle birlikte geldi. Lorraine kulağıma eğildi ve "Bağlantılarım var" dedi. Ona bir başparmak işareti yaptım ve Yuki'ye döndüğümde kaşlarını çatmıştı.

Dedi ki, "Lorraine, bir sürahi margarita lütfen. Bana katılan var mı?" Katılan olmadı.

"Sadece bir bardak," dedi Lorraine'e, o da hemen sürahiyle döndü.

Yuki sarhoş değildir ama yılda bir ya da iki kez tekilanın siren sesine yenik düşer. Bu o geceydi. Claire biraz öksürüyordu ama masanın öbür ucuna uzanıp Yuki'nin çantasını aldı, arabasının anahtarlarını çıkardı ve bana uzattı.

"İyi," dedi Yuki. "Öyle olsun."

Brady'yi aradım ve Yuki'nin bir saat içinde eve bırakılması gerektiğini söyledim. Claire ve ben bira bardaklarımızı Yuki'nin tuz çerçeveli bardağına tokuşturduk ve iyi kalpli olduğu için ona kadeh kaldırdık.

Lorraine geldi ve Yuki'ye "Müşterilerimizden biri senin şarkını çalıyor" dedi.

Şimdi duyabiliyorduk. Gitar çalan yetenekli bir amatör olan Jeff Rudolph güneşin kavuruculuğu, pop-tops ve flip-floplar hakkında şarkı söylüyordu. Lorraine mikrofonu ona uzatıp onunla birlikte ön odaya doğru yürüdüğünde Yuki kalkış için hazırды ve havalandı.

Claire ve ben geçit törenine katıldık.

Rudolph ilk kıtaları söylemişti bile ve Yuki onunla birlikte söylemeye başladığında yüzü aydınlandı, berrak soprano sesi nakaratı yükseltiyordu.

"Margaritaville'de yine boşa harcandı..."

Jeff yere vurdu. "Tuz, tuz, tuz, tuz."

Dinleyiciler şimdi şarkı söylüyor ve alkışlıyordu. "Ama biliyorum..."

Ve herkes içgüdüsel olarak şarkı söylemeyi bıraktığında, Yuki son satırı gümbür gümbür söyledi: "Bu benim kendi hatam."

Birisi "Encore" diye bağırdı ve alkışlar ve daha fazlası *"Encore. Encore."*

Claire yüksek sesle, "Onun işi bitti. Gerçekten."

Lorraine mikrofonu geri aldı ve biz yerimize oturduğumuzda sordu, "Kahve, Yuki? Yeni yaptım."

Yuki, "Ha. Hayır, teşekkürler," dedi ve bardağını boşalttı.

O akşam Claire'in hayatının mücadelesiyle karşı karşıya olduğunu, Baronların bedenlerinin soğuk olduğunu, Randi'nin konuşmadığını ve Leonard Barkley'nin hâlâ, dedikleri gibi, rüzgârda olduğunu neredeyse unutuyordum. Tüm bunlar beni sabahın üçünde uyandıracaktı ama şu anda dostlarımla şakalaşmak çok iyi hissettiriyordu.

Lorraine" dedim. Herkese kahve ve turt. Elinde ne kaldıysa artık."

"Kiraz," dedi burnunu kırıstırarak. "Pazartesi gününden."

"Satıldı," dedim. "Getir bakalım."

YUKİ yatağın üzerinde uzanıyordu, eski moda tavan armatüründen gelen ışığa karşı gözleri kapalıydı.

Brady ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını ovuşturdu. "Ohhhhhh," dedi

Yuki. "Bu çok iyi." "Oturabilir misin?"

"Olabilir. Sanırım öyle," dedi. Ama aslında hareket etmedi. Brady, "Ceketini çıkarmaya çalışacağım, Yuki-san. Eğer yardım edemezsen, tamam, ama bana karşı koyma."

Yuki güldü.

Çok geçmeden Brady de gülmeye başladı. Bu kadının çekici kahkahası bir heykeli bile kıkırdatabilirdi. Ceketini ve bluzunu çıkardı, onu yuvarladı ve eteğinin fermuarını açtı.

Dedi ki, "Buna bayılıyorum, Brady. Bunu daha önce de yapmış olmalısın." "Sen aptal bir kadınsın, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Berbat bir gün geçirdim."

"Bunu duymak istiyorum," dedi. Sütyenini çözdü, ona bir

WALK FOR A CURE tişörtünü giydi ve "Buradan sonrasını halledebilir misin?" diye sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben yağmur kutusuna gidiyorum. Hemen dönerim."

Yuki gözlerini tekrar açtığında, Brady yatakta onunla birlikteydi, saçları nemliydi ve ışık sönüktü. Yuki ona doğru yuvarlandı ve Brady kollarını ona doladı. Kocaman kolları. Onları sevdi.

"Buradayım hayatım. Bana ne olduğunu anlat."

"Biliyor musun? Yarın anlatırım. Şimdi bunu düşünmek istemiyorum."

Kollarını Brady'nin boynuna doladı ve Brady onu en iyi pozisyonlarına getirecek şekilde kaldırdı; sol bacağı Brady'nin kalçasına asılmıştı, kolları birbirine dolanmıştı ve başını Brady'nin çenesinin altına yaslamıştı. İki insan ancak bu kadar yakın olabilirdi.

Yumuşak bir sesle, "Yani senden faydalanmamı istediğini mi söylüyorsun?" dedi. "Sanırım. İsteddiğini biliyorum."

Onu öptü. Kadın inledi, kıvrandı ve onu sevdiğini söyledi. O da "Ben de kendimi seviyorum." dedi.

Güldü.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor." dedi. "Ben zararsızım."

Büyük yatakta birlikte yavaşça sallandılar. Kocası, Yuki üstte olacak şekilde onu çevirdi, ellerini kalçalarına koydu ve ateşlenene kadar onu hareket ettirdi. Sonra uyku onları çekiştirene kadar birbirlerine sarıldılar ve Yuki sevgili kocasından buruşuk yatak yığınının üzerine kayd.

Birbirlerine sokulup öpüştüler ve sırttılar, sonra da el ele tutuşarak uykuya daldılar. Yuki uyandığında kendini Brady'nin kucağından ayırdı, yastığını bükte ve ona sırtını döndü.

Uyurken kollarını Yuki'ye doladı ve ona sarıldı. Yuki içkinin etkisinden kurtulmaya başlamıştı ama Brady'nin kafası hâlâ iyiydi. Böyle zamanlara daha çok ihtiyaçları vardı. Aklından bir şarkı geçiyordu.

Son satırı fısıltıyla söyledi. "'Bebeğim, bebeğim. Bebeğim, sen en iyisisin.'"

BÖLÜM 39

İKİ ESKİ dost şöminenin önünde oturmuş, ellerinde birer kadeh mükemmel bir Cabernet şarabı vardı.

Dave, "Sana minnettarım Joe. Bana yardım etmeyi kabul etmeseydin, ne halt ederdim gerçekten bilmiyorum."

Joe Dave'e doğru eğildi ve "Konuşalım" dedi.

"Biz ne yapıyorduk?"

Joe sadece ona baktı. Bir terapistin yapacağı gibi.

Dave anladı. Dedi ki, "Tamam. Ama bana deli olduğumu düşündüğünü söyleme."

Kendini şömineye yaklaştırdı, alet çantasından bir demir çubuk çıkardı ve için için yanan kömürleri karıştırdı.

Joe *daha fazla kaçınma* diye düşündü.

Dave ondan yardım istemişti ama zor konulara girmeye hazır değildi. Akşam yemeğinde internette tanıştığı bir kadından bahsetmiş, ona yaralarından bahsetmediğini söylemişti. Ray'in huysuz olmasına rağmen televizyonda birlikte maç izlediklerinden bahsetti; şimdi tek başına ya da maç yeterince erken başlamışsa Şef Jeff'le birlikte izliyordu.

Dave ateşe odun atarken, Joe sessizce oturuyor, Dave'e karşı beslediği iyi hislerle, istemediği şüphelerini dengeliyordu.

Dave masaya döndü ve "Ne diyordun?" dedi.

Joe, "Diyordum ki, her şeyi gerçekten konuşmanın zamanı geldi Dave. Sen. Ray. Dr. Murray ve ben. Sizinle sınırlamalarım hakkında konuşmak istiyorum."

"Sen mi? Keşke senin sınırlarına sahip olsaydım," dedi Dave. "Kusura bakma, pek doğru olmadı."

Joe, "Sorun değil. Ne demek istediğini anladım."

Şarabını yudumladı ve arkadaşının yüzünün üzüntüyle bulutlanmasını izledi.

Dave, "Yaptığı şey için Murray'in canı cehenneme..." dedi.

Murray'i suçlamak üzüntüye verilen bir tepki miydi? Yoksa Dave haklı mıydı?

Joe dedi ki, "Benim rozetim yok Dave. Ben serbest çalışan bir danışmanım. Murray ile konuşmaya çalışacağım ama reddederse onu konuşmaya zorlayamam. Bununla birlikte, kolluk kuvvetlerini çağırmak için bir neden olup olmadığını anlamak için etraflı yeterince kurcalayabilirim."

"Danışmanım olman için sana ödeme yapabilirim."

"Kapa çeneni Dave. Bir daha düşündüm de, bana bir dolar öde. O zaman resmileşiriz."

Dave ona teşekkür etti, gömleğinin cebinden bir teklik çıkardı ve Joe'ya uzattı. Joe çek defterinin arkasına bir not düşmüştü: "Danışman olarak işe alındı.

D. Channing," dedikten sonra tarihi ve imzasını ekledi. Geçici belgeyi Dave'e uzattı ve Dave de imzaladı.

Sonra ellerini gözlerine götürdü ve ağladı.

Joe onu teselli etmeye çalıştı ama endişeliydi. Dave'in babasını sevdiğini sorgusuz sualsiz kabul etmiş olmasına rağmen, neredeyse bir hafta önce Dave'le birlikte Ray'i görmek için hastaneye gittiğinde ortaya çıkan rahatsız edici duyguyu görmezden gelemiyordu.

Ray, Dave'e bir çocuk gibi ya da bir çalışan gibi davranmış, onu kafeteryaya göndermiş, ona emirler yağdırmıştı.

"Bana çok yakın olduğunuzu söylemiştin," dedi Joe Ray'e, arkadaşını dikkatle şimdiki zamana geri döndürerek. "Peki şimdi sana ne olacak?"

"Bilmiyorum. Sanırım burayı satacağım. Los Angeles ya da New York'a taşınırım. Çok uzun zamandır buradayım, esasen aileme yardım etmek için. Annem Ray'le aramda bir t a m p o n görevi görüyordu."

Joe, "Bu konuda daha çok şey var," dedi.

"İşlerin nasıl sonuçlandığına çok üzülüyordu. Nasıl ortaya çıktığıma. Gereksiz çıkışlar yaptı. "Neden markete gitmiyorsun Dave?" gibi. Eğer içiyorsa, Rebecca'yı öldürttüğüm için bana bunun Tanrı'nın cezası olduğunu söylerdi."

"Oh, Tanrım, Dave."

"Onu affettim. Hayal kırıklığını anlıyorum. Ben de yaptığım şeyle ilgili olarak aynı şeyleri hissettim, sonu o lanet otoyolda biten bir düşünce çizgisi. Ama bildiğiniz gibi babam bana baktı, bana bir iş verdi... sorumluluklar verdi. Ve hayatımda başka bir şey yapmadan önce, Ray'in neden öldüğüne dair gerçeği öğrenmeliyim. İşleri yoluna koymalıyım. Eğer Dr. Murray insanları öldürüyorsa, durdurulmalı. Bedelini ödemeli."

Joe, "Ray'in tıbbi kayıtlarını, adli tabibin adını ve Ray'in ölüm belgesini görmek istiyorum" dedi.

"Bunların hepsini dizüstü bilgisayarına taradım. Ben bakarım."

Dave dizüstü bilgisayarını almaya giderken, Joe da banyoyu kullandı. Lavabodaki suyu akıtırken ecza dolabını açtı. Dave'in raflar dolusu ilacı vardı: antidepresanlar, ağrı ve uyku ilaçları. Joe telefonunu bütün küçük şişelere doğrulttu ve fotoğraflarını çekti. İçinde istenmeyen bir kuşku vardı ve buna izin vermek zorundaydı.

Kendisi gibi Dave de ellisine yaklaşıyordu. Ray'in hayal kırıklığı yaratan, hasarlı çocuğu olmaktan bıkmış mıydı? Babasından sonsuza dek uzaklaşmak için bir plan mı yapmıştı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

Dördüncü kattaki koridorun sonunda, bir zamanlar artık ona ihtiyacı olmayan sahtekâr bir polise ait olan boş bir köşe ofis vardı.

Brady'ye o ofisi Baron davası için bir savaş odasına dönüştürme planımı anlattım ve o da bana "Buyur" dedi. Sonra ona diğer şehirlerdeki keskin nişancı saldırılarıyla ilgili bir görev gücü oluşturacağımı söyledim.

Brady, "Kedi gütmenin ne demek olduğunu öğrenmek üzeresin." dedi. "Bu bir evet mi?"

"*Kesinlikle* evet," dedi.

Asansörle Jacobi'nin beşinci kattaki eski ofisine çıktı ve arkasına bakmadı. Yarım saat sonra Rich ve ben savaş odasının duvarlarına merhumun fotoğraflarını yapıştırmıştık, bilgisayarlarımız yeni ofisimize taşınmıştı ve her birimizin elinde birer kupa ve termos dolusu kahve vardı.

Chicago'dan Dedektif Richards, Los Angeles'tan Dedektif Noble, sokaktan Chi ve McNeil, Conklin ve ben o saatte hangi hattan ulaşabilirsek, öğlen saatlerinde hep birlikte telefonla bir konferans görüşmesi ayarladık.

Richards'ın kurbanı küçük bir sigara dükkanı sahibi olan Albert Roccio'ydu. Richards vurulma olayıyla ilgili topladığı bilgiler konusunda cimri davranmış ve bize şu ana kadar hiçbir ilerleme kaydedemediğini söylemişti. Noble, oğlunun okulunun önünde tek kurşunla öldürülen Fred Peavey'nin davasını üstlenmişti. Davaya geç gelmişti ve ekibimizin bir parçası olmaya hevesli görünüyordu.

McNeil ve Chi, Jennings'in Duboce Avenue Taco King'de uğradığı suikastın baş müfettişleriydi.

İlk ölen Jennings uzaktan, ön camından vurulmuştu. Arka camında, camdaki toza bir parmakla yazılmış *Prova* kelimesi bulunuyordu. Ancak Jennings de diğer kurbanlar gibi 8:30'dan biraz sonra vurulmuştu. Jennings'in aynı infaz edilen uyuşturucu satıcıları koleksiyonunun bir parçası olup olmadığı belli değildi.

En çok Conklin ve ben baskı altındaydık. Paul ve Ramona Baron, diğer kurbanların aksine, iyi tanınıyorlardı ve zengin ve nüfuzlu vatandaşlardan oluşan bir hayran kitlesine sahiptiler. Bu arkadaşlar basınla konuşuyor ve belediye başkanının telefon hatlarını katil ya da katillerin bir an önce tutuklanması talepleriyle tıkıyorlardı.

Brady'nin bu görev gücüne egoların dahil olacağı konusunda haklı olduğunu düşündüm, ancak aynı zamanda farklı derecelerde "kedilerin" davalarının kapatılmasıyla sonuçlanacaksa güdölmek istediklerine de inandım.

Rich ve benim acil ve özel bir hedefimiz vardı.

Saat birde Miranda White Barkley ve müvekkilinin serbest bırakılması için uğraşacak olan ve istediğini elde etmek için adil bir şansa sahip olan avukatıyla buluşacaktık. Randi'nin cinayetlere katıldığına dair elimizde hiçbir kanıt yoktu.

Onu hâlâ önemli bir tanık olarak tuttuğumuz için saat 2:00'de serbest bırakmak zorunda kalacaktık. Konferans görüşmesi sona erdiğinde Randi'yi konuşturmak için ihtiyacımız olan kozu elde etmiş olacağımızı umuyordum.

Sadece umutlu değildim, son derece kararlıydım.

BÖLÜM 41

TED SWANSON'IN ESKİ ofisi temizlenmişti ama hiçbir çiçekli oda spreyi, on sekiz kişinin hayatına mal olan o kirli polisin kokusunu yok edemezdi.

Ömür boyu Chino'daydı ama bu eski bir haberd.

Büyük gri masası ve iki telefon konsoluyla yeni savaş odamızın kapısını kapattım ve ortağımla birlikte dizüstü bilgisayarlarımızı açtık.

Bir haber linkine tıkladım ve ekranımın alt kenarı boyunca uzanan chyron'u okudum: *SFPD Ramona ve Paul Baron'un ölümüyle ilgili hiçbir ipucu bulamadı.*

Harika. Bana bilmediğim bir şey söyle.

Sağ üstte "Paul ve Ramona Baron'un Gizemli Ölümleri" başlıklı, üzerinde ok işareti olan bir kutu belirdi.

"Richie. Buraya gel."

Okun üzerine çift tıkladım ve Baronların öldürüldükten sonraki ofislerinin görüntülerinden oluşan bir slayt gösterisi görünce hemen alarma geçtim. Kanatlı pencerelerdeki kurşun deliklerinin, Ramona'nın masa sandalyesinin, kan lekeli halının ve Paul'ün cesedinin ortak masasının yüzeyine bantlanmış dış hatlarının yakın çekimleri vardı.

Dış ses muhabiri şöyle diyordu: "Polis şefi Jackson Brady, Real Crime News'e Baron davası soruşturma aşamasındayken yorum yapamayacağını söyledi."

Parmağımla sessize alma düğmesine bastım ve Conklin'e "Gördün mü? Tanrı aşkına, biri olay yeri fotoğraflarını sızdırmış."

"Burada çılgınca bir tahminde bulunuyorum. Bir CSI'a rüşvet verildi."

"Huh," dedim. "Birisi için güzel bir kıdem tazminatı paketi."

Clapper'ın cep telefonunu hızlı aramaya almıştım. Ona bir mesaj bıraktım ve sonra bu açık dava hakkında Conklin'le kafa yorduk.

Dedim ki, "Kan ve kurşun deliklerinin grafik fotoğrafları ve tetikçinin savunma avukatı bir yargıca jüri havuzunun zehirlendiğini söylüyor. Eğer konu bir yargıç ve jüriye gelirse."

"İyi tarafından bakmıyorsun." "Sen bir isyancısın, Richie."

Elimizde sadece elinde silahla fotoğrafı çekilmiş ve şu anda sis kadar özgür olan bir şüpheli vardı. Randi White Barkley'e göre kocasında TSSB varmış. Korkudan polisten kaçmıştı. Benim teorim biraz farklıydı. Barkley kaçmıştı çünkü iki tanınmış vatandaşı öldürmüştü.

ve onun peşindeydik. Tekrar öldürmeye hazırlanıyor olma ihtimali sıfıra ondu.

Hala. Arabası, karısı, bilgisayar, parmak izleri ve köpeği elimizdeydi. Polisler kapısının önündeydi. Belki Randi içeri gelmesini isterse, bunu yapardı.

Sonsuz iyimser Richie'ye bir sorum vardı.

"Şunu bir kontrol edin. Baronların cinayetleri aslında diğer şehirlerde aynı zamanda gerçekleşen silahlı saldırılarla bağlantılı, değil mi?"

"Öyle görünüyor. Roccio, evet. Peavey, evet. Sabah sekiz buçukta."

"Yani size göre cinayetlerin temelinde uyuşturucu satışı -büyük lig ya da küçük lig- mı var?"

"Peki, tesadüflere inanır mısınız?" diye sordu bana. "Bu konuda sana geri döneyim."

Chicago Polisi'nden Dedektif Richards, kurbanı Albert Roccio hakkında bilgi paylaşma konusunda belirgin bir isteksizlik göstermişti ama öğlen telefonumuza cevap vermeyi kabul etti. Conklin'e "İşte başlıyoruz." dedim.

Telefonumda Richards'ın numarasına tıkladım.

Bir kadın cevap verdi, "Dedektif Wilkens. Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Çavuş Boxer. Dedektif Richards aramamı bekliyor," dedim. "Biraz önce çıktı ama birazdan döner."

Brenda kafasını odaya soktuğunda numaramı bıraktım. "Sizin için Müfettiş McNeil var."

Cappy'nin boğuk sesi, arabanın radyo mikrofonundan ve her ne yiyorsa ondan süzülüyordu.

"Boksör, koca bir hiç yığınınna hazır mısınız?" "Getir bakalım."

Güldü, "Hazır, başla." dedi. Ve sonra rapor verdi.

BÖLÜM 42

CAPPY'nin kel kafasını ön koluyla silkelediğini, kasketini değiştirdiğini ve tam yerine oturttuğunu HAYAL ETTİM.

Mikrofona konuştu ve şöyle dedi: "Tamam, Taco King'de çalışırken bildiklerimiz şunlar.

"Jennings düzenli biriydi. Hareketleri biliniyordu. Eğer biri onu öldürmek isteseydi, onu bulabilirdi. Yani muhtemelen bir hedefti, rastgele bir 'prova' değildi ve bu da cinayet sebebi.

"Woody Moynihan ile konuştuk. "Onu tanıyor musunuz? Birinci kaleci, kafasına saatte 100 mil hızla top gelene kadar .300 vuruş ortalaması vardı."

"Moynihan'ın Jennings'i kimin vurduğuna dair bir fikri var mı?" diye sordum.

Cep telefonum çaldı, Brenda mesaj *atıyordu*, *Dedektif Noble üçüncü hatta*.

Cappy'den beklemesini istedim, konsoldaki düğmeye bastım ve Los Angeles'taki cinayetle ilgilenen LAPD cinayet masası dedektifine merhaba dedim.

Conklin kendi konsolundaki üçüncü hattı tuşladı ve aynı anda hoparlörü etkinleştirdi. "Cappy," dedi. "Konuş benimle. Boxer'ın başka bir çağrısı var."

"Peki, Jennings'in arkadaşlarına hap sattığını söyle. Moynihan aslında onun bir müşteri olduğunu söylüyor, ama geniş bir çevre olabilir. Arkadaşlarının arkadaşları. Conklin. Hâlâ orada mısın?"

"Tamamen seninim," dedi Conklin.

"Tamam. Kendi kendime konuşurum ama telefonda değil. Moynihan'ın Jennings'i kimin öldürmüş olabileceğine dair bir fikri yok ama birinin çıldırıp satıcısını öldürmüş olması için çeşitli nedenler var. Olur böyle şeyler, bilirsiniz. Narkotiğin bu konuda bir hattı olabilir."

Bir yandan Cappy'yi dinliyor bir yandan da Narkotik'in eski halinden ne kadar uzak olduğunu düşünüyordum. Doldurulması gereken işler vardı ve bu da bunun harika bir örneği.

Noble "Alo?" dedi.

Dikkatimi tekrar Noble'a yönelttim ve "Tam burada" dedim.

"Bu okul saldırısı için insan gücümüzü iki katına çıkardık." dedi.

"Mükemmel. Şu ana kadar elinizde ne var?"

Noble, "Peavey'nin vurulduğu Little Geniuses'daki ebeveynler çığına dönmüş durumda. Onları buraya getiriyor, çocuklarının vurulmasıyla ilgili şikayetlerini ve korkularını dile getirmeleri için onlara bir şans veriyor ve belki birilerinin bir şüpheliyi parmakla göstereceğini umuyorduk."

"Nasıl gidiyor?"

Chi'nin sesi hoparlörden geliyor ve Conklin'i Barkley'nin evindeki gözetleme konusunda bilgilendiriyordu.

Chi'yi dinlemeye çalıştım ama Noble heyecanlıydı ve beni içine çekti.

"Fred Peavey bir dişçiydi," dedi Noble, "ve diğer ebeveynlerden bazıları onun hastası gibi davranıyordu. Ağrı kesiciler için reçete yazdığını doğruladım. Ben de on kişiyle konuştum. Kimse onun ölmesini istemiyordu. Onu seviyorlardı. Onları kontrol ettik ve dürüst olmak gerekirse, opioid bağımlılığı olan bazıları hariç, hepsi Mister Rogers'ın mahallesinde yaşıyor."

Başka bir uyuşturucu bağlantısı diye düşündüm. Bu seferki ilaç.

Chi, Conklin'e Brady'ye Barkley'nin evini gözetleme konusunda bilgi verdiğini söylüyordu: Sokağın etrafında arabalar ve yandaki evde tüm girişleri net bir şekilde gören bir ekip.

Chi, "Barkley'den iz yok" dedi. "Köpek sahibine teslim edilmek üzere el konuldu. Belki bunu karınız için kullanabilirsiniz."

Cappy'nin sesi yine hattan geliyordu.

"Barkley ve hanımını kontrol ettim. İkisi de Afganistan'da görev yapmış, Boxer. İkisi de uzman nişancılar. Hey. Trafiki engelliyoruz. Ben seni ararım ya da sen beni ara. On-dört."

Brenda'dan yeni bir mesaj. *Dedektif Richards ikinci hatta.*

Düğmeye bastım ve "Ben Boxer, Dedektif Richards. Ekibimizle konferans yapıyorsunuz."

Richards hemen işe koyuldu.

"Roccio'nun cinayetiyle ilgili herhangi bir şüphelimiz yok, ancak sizin teorinize göre bir uyuşturucu bağlantısı aradık."

Dedim ki, "Ortağım burada. Richards, Conklin'le tanış."

Richards, Conklin'e "Nasılsın?" diye sorduktan sonra Roccio'nun arabasına yarım kilo eroin saklandığını söyledi.

"Büyük ve küçük işlerle uğraşıyordu."

Richards'a göre Roccio telefonda H sattı ve müşteriler dükkana gelip bir dergi aldılar ve H'yi yanlarında götürdüler. Aynı şey X ve marihuana için de geçerli. Sigara dükkanına gelen çocuklar kasaya bir dergi getirip Roccio'ya bir çift yirmilik veriyor, Roccio da orta sayfaya bir esrar yerleştiriyordu."

Conklin, "Bu dünyanın en kolay iğnesi olabilirdi" dedi. Richards,

"Bir toplantım var. Seninle sohbet etmek güzeldi."

Conklin, "Bekle, Richards. Şüpheli var mı? Başka kurban var mı?"

"Tek kelimeyle, hayır ve hayır. Roccio Chicago'daki tek uyuşturucu satıcısı değildi, tamam mı? etelerimiz var. Organize eşitlilik."

"Seni duyuyorum."

Richards, "Daha sonra," dedi.

Hat kesildi. Hepsi öldü. Kedileri gütmek buraya kadarmış. Ben Rich'e baktım, o da bana baktı, dile getirilmemiş soru aramızdaki boşlukta ölü bir balık gibi yatıyordu.

şimdi ne olacak?

"Alo? Alo?"

Kahretsin.

Noble'dı.

Özür diledim ve devam etmesini istedim.

"Sorun değil. İsimlerini araştırdığımızı söyleyecektim. Gelen kutuna bak. Sana Peavey'nin arkadaşları ve ortakları hakkında bir özet gönderdim, anne ve babalardan, beyaz ve mavi yakalılarından, bazı askeri tiplerden ve birkaç devriye polisinden oluşan karışık bir anta."

Noble, "8:30 için Alibis" derken kapı çalındı.

vurulduğu gün sabahın köründe, sıkı ve görebildiğimiz hiçbir neden yok. Peavey hiç dava edilmemiş ya da tutuklanmamış. Diş işlerinden dört buçuk yıldız almış. Yani belki de bizim vurulmamızın diğerleriyle bir ilgisi yoktur. Ama bir duvara çarpana kadar devam edeceğiz."

Belki Jennings ve Peavey rastgeleydi. Peki ya Baronlar ve Roccio?

Rastgele ya da planlı, bu cinayetlerin amacı neydi ve bu nereye gidiyordu?

Nasıl bitecekti?

BÖLÜM 43

FBI bilgisayar teknisyenimiz Mike Stempien'in kapıdan içeri girdiğini görmek için kafamı kaldırdım.

Sanki lavabosunun altında bir kutu altın para bulmuş gibi heyecanlı görünüyordu. Kesinlikle bize söyleyecek bir şeyi vardı. Conklin ayağa kalktı ve Stempien masadaki sandalyesine oturup dizüstü bilgisayarını açtı.

"Bu," dedi, "Barkley'lere ait."

Dedim ki, "Mike. Her şeyi duymak istiyorum ama yukarıda Bayan Barkley ve avukatıyla bir toplantımız var."

"Bu bir dakika sürer. Toplantınızdan önce bunu görmek isteyeceksiniz."

Conklin ve ben masanın kenarlarında duruyorduk.

Stempien, "Bu mutfak tezgahındaydı. Barkley'lerin ziyaret ettiği son yerleri araştırdım ve-ta-da'yı buldum."

Daha iyi görebilmemiz için dizüstü bilgisayarı çevirdi.

Pac-Man döneminden kalma bir video oyunu gibi görünen şey ekranı dolduruyordu. Ortada bir karnaval çarkıfeleği çizimi ve sağda bir sohbet kutusu vardı. Mike benim düşündüğümü söyledi. "90'lardan beri böyle bir oyun görmemiştim. Ama sonra görüldüğünden daha fazlası olduğu hissine kapıldım."

"Nasıl yani?"

"Bu sitenin bir internet adresi yok. Oynamak istiyorsanız, anonim gezinme ve gönderme yollarını bilmeniz gerekir. Yani, *Onion Routing'in* kısaltması olan Tor adında bir tarayıcı var. Farklı katmanları var. Bir katman sadece bir sonraki katmanın ne olduğunu bilir. Resmin tamamını göremezsiniz. Adres Google.com ya da CNN.com gibi bir şey değil. ABQ3d gibi bir şey.

"Karmakarışık harfler sizi bir noktaya getiriyor. Bağlantınız o kadar hızlı değil çünkü dünyanın her yerinde zıplıyorsunuz ve bu da süslü grafiklere sahip bir siteyi yükleyecek hıza sahip olamayacağınız anlamına geliyor. O zaman hangi siteye gideceğinizi bilmek için gizli çemberde olmanız gerekir. Eğer bu sadece arkaik bir video oyunuysa, bu gizem neden?"

Conklin, "Yani bir muammanın içine gizlenmiş bir gizem," dedi.

Dedim ki, "Bu çark bir kumar aleti, değil mi? Ödüller için bahisler yapılıyor mu?"

Aşağı uzandım ve imleci tekerleğin üzerinde gezdirdim ve tekerlek dönmeye ve hafif bir tıklama sesi çıkarmaya başladı. Tekerlek durduğunda, bir sayı

sayfanın üst kısmında parladı.

"Bak Mike. Sadece puan mı aldım?"

"Puanlar. Durum. Farklı bir oyuncudan daha mı iyi bir şans? İlk hissim bu sitenin yasadışı bir şey için kılık değiştirdiği yönündeydi. Uyuşturucu. Ya da bir çeşit kaçakçılık. Ama şifreli sohbetin bir kısmını çözebildim. Sitenin adı, içindeki oyunla aynı: Hareketli Hedefler. Ve sonra farklı bir hisse kapıldım."

"Ne? Ne tür bir duygu?"

"Beni buna zorlamayın, çünkü... şey, çünkü. Hâlâ bazı şeyleri gözden geçiriyorum ama sanırım Moving Targets vurucular için bir web sitesi. Kullandıkları argodan birçoğunun asker ya da polis olduğu anlaşılıyor. Konuştukları öldürülenler sizin uyuşturucu satıcılarınız olabilir. Saldırıların hassasiyeti ve 'skorlar' hakkında çok fazla heyecan var. En azından sitedeki hava bu yönde."

Endişe ve beklentiden neredeyse nefes nefese kalmıştım. Stempien Barkley'lerin bilgisayarında cinayetlerin anahtarını bulmuş muydu?

"Barkley'lerden hangisinin oynadığını söyleyebilir misiniz?"

"Dizüstü bilgisayarlarındaki aktiviteye bakılırsa ikisi de oyun oynamış. Ama bu sadece bir oyun muydu? Yoksa gerçek hayata mı yansiyordu?"

"Bunu çözebilir misin?" Ben sordum.

Bir an sessiz kaldı, düşündü. "Göreceğiz," dedi sonunda. "Garantisi yok."

BÖLÜM 44

CONKLIN asansörün kapısını benim için tuttu, sonra uzanıp yedinci katın düğmesine bastı.

Dağınık düşüncelerimi toplarken gözümü kat numaralarının sırasına diktim. Birkaç dakika sonra Randi White Barkley ve avukatı Lynn Selby ile konuşuyor olacaktık. Elimizde bir koz vardı, Barkley ailesinden birinin şüpheli bir video oyunu oynadığına dair bilgimiz vardı. Fazla bir şey değildi ve geç gelmişti. Yine de.

Kafamda canlandırdım, savcı yardımcımız hakime hitap ediyor ve şöyle diyordu: *Sayın Yargıç, Miranda White Barkley'i kolluk kuvvetlerinin kafasına iki el ateş etmek ve muhtemelen şiddet içeren bir video oyunu oynamakla suçluyoruz.*

Evet, doğru.

Kapılar sürgüyle açıldı ve yıpranmış gri fayansların üzerine çıkıp masa çavuşu ve yerel karaoke şarkıcısı Bubbleen Waters'ın karşısına geçtik. Karşılıklı selamlaştık ve Çavuş Waters kayıt defterini uzattı. İmzamızı attım ve bir gardiyanın peşinden mahkûm sesleri, kapı şingirtıları ve ayak seslerimizin yankılanmasıyla çınlayan uzun bir koridora girdik.

Ortasında bir masa ve dört sandalye bulunan küçük, parmaklıklılı odanın kapısında durduk ve nöbetçi bizi içeri aldı.

Randi başını kaldırıp bakmadı. Standart turuncu tulumunu giymiş, kelepçelerini takmış ve saçlarını sırtından aşağı sarkan uzun bir örgü haline getirmişti. Şüphesiz yardım almıştı, çünkü yaralı kolu büyük ve dikkat çekici bir bandajla sarılmıştı.

Randi'nin avukatı Lynn Selby, geleceği olan bir kamu avukatıydı. Sarışındı, soluk pembe ruju ve açık gri takım elbisesi vardı, ama onu tanıyordum ve bir kedicik gibi görünmesine rağmen, bir bulldog ısırığına sahipti.

Herkes sert bir şekilde selamlaştı ve biz yerimize oturduktan sonra Selby tatlı bir sesle, "Bayan Barkley'e karşı yeni bir suçlama olmadığını varsayarsak, kırk sekiz saatiniz bir saat içinde doluyor," dedi.

"Nasıl hissediyorsun, Randi?" diye sordum. "Çok iyiyim," dedi.

İğnelemeye gülümsedim.

Selby, "Lütfen sorularınızı bana yöneltin ve lütfen çabuk olun. Müvekkilimi buradan çıkarmak istiyorum."

Randi White Afganistan'da iki kez görev yapmıştı. Sorgulamaya dayanmak, adı, rütbesi ve seri numarası dışında hiçbir şey söylememek üzere eğitilmişti.

Sayı. Ve askeri programının yanı sıra, onu bizden korumak için bir avukatın bekçi köpeği de vardı.

Selby'ye dedim ki, "Lynn. Randi yatak odasının camını kırdı ve işaretli arabamıza iki el ateş etti. Polis olduğumuzu biliyordu. Bu başlangıç için pervasızca tehlikeye atma. Kocasını Leonard Barkley'nin kaçabilmesi için koruma sağladığını itiraf etti. Çifte cinayetin şüphelisi. Bu da Randi'yi suç ortağı yapar."

"Hadi ama Lindsay. Kocasının kaçmasına yardım etmek için suç ortağı mı? Silahlı kuvvetlerde geçirdiği zaman yüzünden psikolojisi bozulmuş. Kurusıkı ateş etti. Kafanızın üzerinden. Bilerek. Bunu biliyorsunuz. Ayrıca Randi White Barkley, evine ve şahsına yapılan bu saldırıda yaralanan tek kişidir. Şehre karşı açılmış bir dava var ve bunu yazıcıma yazdırmamı bekliyor."

"Biraz sakın olur musun Lynn? Ona henüz bir soru sormadım."

"Devam edin, Çavuş."

Planladığımız gibi, "Rich, neden buradan devam etmiyorsun?" dedim.

KOLAY GİDEN, İYİ İŞLER YAPAN ORTAĞIM metal sandalyeye rahatça oturdu, uzun parmaklarını birleştirdi ve ellerini masanın üzerine koydu.

Standart hapishane turuncusu giymiş kadına nazikçe hitap etti. "Randi, birkaç dakika konuşabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Sanırım."

"Bu uzun sürmeyecek. Ortağıma *Rekabetçi Atıcılık* kitabını okuyup okumadığını sorduğunuzda acil servisteydiniz. Atıcılıkla ilgili bir kitaba mı ihtiyacınız var?"

"Her zaman daha iyi olabilirim. Sen ve gangster arkadaşların yanıma geldiğinde poligona gidiyordum. Sen de poligona gidiyorsun, değil mi?"

Conklin gülümsedi ve konuyu değiştirdi.

"Gününüzü mahvettiğimizde açık bilgisayarınızda bir video oyunu vardı. Hareketli Hedefler diye bir şey."

Randi alay etti. "Birden fazlasını mahvettin, diyebilirim. Her neyse. Hareketli Hedefler. Len ve ben ikimiz de oynuyoruz."

"Peki, hedef atıcılığının cazibesi nedir? Seni araştırdım. Hemen hemen her tür silahta ustasın."

"Atış yapmak eğlenceli ve beni zinde tutuyor-"

Selby araya girdi, "Bu kadar yeter, Randi. İşimiz bitti mi, Müfettiş?"

Randi avukatını geçersiz kıldı. Bize dedi ki, "Biliyorsunuz ya da belki de bilmiyorsunuz. Bazı insanlar *ateş* etmeyi, bazıları da *öldürmeyi* sever. Ben ateş etmeyi severim.

-Hedeflerde."

"Öldürmeyi seven insanlar hakkında ne demek istediğinizi açıklayabilir misiniz? Psikopatlardan mı bahsediyorsun?"

"Olabilir. İnsanları vurmaya bağımlı hale gelen bazı askerler gördüm. Özellikle de kötü insanları. Düşmanları. İzin ve bir silah alıyorsunuz ve bazı insanlar için bu en büyük zevk. Bu konuda böyle konuşuyorlar."

Conklin, "Bunu hiç görmedim. Yani, elbette vicdanı olmayan insanlar gördüm, ama bana bu heyecandan ya da kafadan daha fazlasını anlatın."

Randi'nin Leonard'ı suçlayacağını umduğunu biliyordum. O kadar şanslı olabilir miyiz? Selby durması için elini Randi'nin elinin üzerine koydu ama müvekkili konuşmak istiyordu.

"İşte hiç unutmayacağım bir şey. Ben ve takımımdan üç kişi ana kampın dışındaki bir otoparktaydık, her gün gittiğimiz otopark. "*Maviye karşı yeşil* terimini biliyor musunuz?"

Başımı hayır anlamında salladım.

Randi, "Yeşil, Afganistan'da danışmanlık yaptığımız dost ev sahibi ülke kuvvetleri. Biz maviyiz. Her gün yaptığımız gibi cipimize biniyorduk, bir el ateş edildi ve Binbaşı Buck Stanley yüzünden vurularak yere düştü.

"Ve elli metre ötede poligondan dönen bir kamyon dolusu Yeşil var. Stanley'e koştum. Yeşillerden birinin radikalleştiğini ya da isyancılar tarafından dönüştürüldüğünü ve bir Amerikalıyı vurmak için fırsat kolladığını tahmin ediyorum. Poligonda birkaç mermi avuçlamış olabilir

"Ve aynı anda memurlarımızdan biri otoparka geldi ve *eğitim verdiğimiz* Yeşillere ateş etmeye başladı. Onları tanıyorduk. Her gün onlarla çalışıyorduk. Aman Tanrım, çılgınlık, kan sıçraması, kamyonlardan inen adamlar, koşuşmalar. Adamımız ateş ediyordu, ateş ediyordu ve düşenlerin yanına gidip her birini kafasından vuruyordu.

"Bir soruşturma yapmalıydık. Doğru olanı yapmalıydık."

Randi başını salladı, sonra bana ve Conklin'e baktı.

"Memurun yüzüne baktım. Kendini iyi hissediyordu. Belki de harikaydı. Psikopat mıydı? Belki de öyleydi. Ya da öldürmeye bağımlı hale gelmişti. Hâlâ bilmiyorum. Ve hayır, Len değildi. Yirmi beş Yeşil'i öldüren subayın adı Tom DeLuca adında bir ABD Deniz Kuvvetleri teğmeniydi. Onu aramaya zahmet etmeyin. Geri dönmedi."

Uzun bir süre kimse konuşmadı, Randi'nin sözlerini ve yüzündeki şoku anladılar.

Sonra Conklin dedi ki, "Bir katil arıyoruz, Randi. Uzman bir keskin nişancı ya da keskin nişancı, belki asker, belki değil. Hareketli Hedefler'e katılırsam katili bulabileceğimi, hatta kimliğini tespit edebileceğimi düşünüyorum."

"Bu konuda sana yardımcı olamam," dedi Randi. "Şimdi gitmeye hazırım. Tamam mı?" "Elbette," dedi Conklin. "Köpeğinizi mesai bitimine kadar eve getireceğim.

gün. Adı ne?"

"Barkley."

"Adı Barkley Barkley mi?"

Randi, "Evet, ve havlıyor. Ama dur. Sadece güldüğümde acıyor."

Conklin sırtıttı. "Elbette, Randi. Sonra görüşürüz."

BÖLÜM 46

CLAIRE'i otopsi odasında buldum, hâlâ önlüğünü giyyordu.

"Claire?"

Beni görünce şaşırarak başını kaldırdı ve "Aman Tanrım" dedi.

Ölü adamın üzerine bir çarşaf örttü, elini okşadı ve yardımcısına seslendi: "Bunny, Bay Ryan'ı kaldırabilir misin? Teşekkürler."

Claire'e en yakın olanlar bir bakım planı hazırlamıştı, her birimizin bir rolü vardı. Edmund bizimle hastanede buluşacaktı. Cindy ve Yuki günün sonunda Claire'i görmeye gideceklerdi. Ben onu Johnson Hughes Kanser Tedavi Merkezi'ne götürecek ve ülkenin en iyi tesislerinden birinde yatağına yatırılana kadar yanında kalacaktım.

"Özür dilerim, Lindsay. Geleceğini unutmuşum. Çağrı Dr. Freud."

"Hâlâ vaktimiz var. Nasıl hissediyorsun?" "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Doğru," dedim. "O zaman giyin."

Yirmi dakika bir salyangoz yarışı gibi geçti ve sonunda Claire arabamın yolcu koltuğuna oturmuş yanımda oturuyordu. Bu sabah arabamı park ettiğimde Harriet Sokağı'nda, Adli Tıp'ın ofisine ve salona yakın boş bir yer bulmuştum.

Kontağı açtım ve Claire'in ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını katladığını ve dizlerini göğsüne doğru çektiğini fark ettim.

"Konuşmam gerek," dedi.

Motoru kapattım ve onunla yüzleştım. "İşte buradayım, Kelebek."

"Bunu daha önce söylediğimi hiç duymadınız ama korkuyorum. Gerçekten, gerçekten aklımı kaçırarak kadar korkuyorum."

"Kim olmaz ki? Sabah ameliyatın var. Konuş benimle."

Claire uzun bir iç geçirdi ve koltuk başlığına yaslandı. "İnternette biraz zaman geçirdim ve ölümün yaklaştığını araştırdım."

"Bir numara," dedim. "Bu şekilde düşünme."

"Biliyor musun, ben bir günde çoğu insanın hayatı boyunca gördüğünden daha fazla ölü insan görüyorum. Yaklaşamadım bile. Şimdiye kadar oldukça bıkkın olduğumu düşünebilirsin. Sanırım çok fazla şey biliyorum."

"Yakın bir ölümle karşı karşıya değilsin Claire. Hadi ama. *Harika* bir cerraha gidiyorsun. Dünya standartlarında. O tümörü şu büyüklükte bir akciğer parçasıyla çıkaracak-"

"İki tümör bu kadar büyük."

"İki mi? Sen ... sen bir demiştin."

Claire, "Olan şu ki, yıllar içinde resimlerde bir leke belirdi. Küçük bir leke. Sol akciğer, tam burada. Birkaç hafta önce biyopsi yapıldı. Sonra dün PET taraması için gelmemi istediler. Ve ne oldu biliyor musunuz? Küçük bir leke daha gördüler. Eğer yayıldıysa... eğer yayıldıysa, bir yıldan fazla ya da az bir süreye bakıyor olabilirim."

Kendimi boşlukta ve soğuk hissediyordum. Claire bana bunu ilk kez söylüyordu ve hem kızgın hem de korkmuştu. Bana gelince, bunu kabul etmeye hazır değildim. Dedim ki, "Buna inanmıyorum-"

"Hayır, hayır, bırak ben konuşayım. Ben doktorum, sen değilsin." "Senin sözüne inanmak zorunda değilim."

"Yani insanlar ölüm cezasına çarptırıldıklarını duyduklarında ya kendilerine 'Sadece bu kadar zamanım var, o yüzden bunu en iyi şekilde değerlendireceğim' diyorlar. Dünya turuna çıkıyorlar ya da siyah elmas pistlerde kayak yapmayı öğreniyorlar."

"Ya da son kullanma tarihini kabul edip pes ediyorlar," diye devam etti Lindsay. "Sanki, 'Neden bir şey yapıyorum ki? Her şey bitti.'"

Ön camdan dışarıya, hiçbir şeye bakmayan ve benim kederli yüzüme bakmayan Claire bana döndü.

"Bak, bu iki seçenek de benim için geçerli değil, Lindsay. İşimi bırakıp dünyayı görmeye gidemem. Benden on iki yaş büyük bir kocam var ve bu onu öldürüyor. Kelimenin tam anlamıyla anjin oluyor. Evde küçük bir kızım var. Annesine ihtiyacı var."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Saçmalıyorsun" diye bağırmak istedim. *Var olmayan en kötü duruma bakıyorsun.* Ama konuşmasına izin vermek zorundaydım.

"İşte bu yüzden korkuyorum. Beni kesip açacaklar, nerede ve nasıl olacağını biliyorum. Öpüşmek yerine endişelenmem gereken bir şeyi ve belirlenecek başka bir şeyi çıkaracaklar. Lindsay, vicdanlı biri olduğumu biliyorsun. Değil mi?"

"Kesinlikle. Kesinlikle."

"Ama doktorlar kendilerini yenilmez hissetmekle ünlüdür. Yani ben. Ölüm bir meslektaşımıdır."

Başımı sallıyordum, *Hayır, hayır, hayır*, ve neden daha dikkatli olmadığımı merak ediyordum. Neden kışına tekmeyi basmamıştım? Çünkü küçük hücreli olmayan akciğer kanseri hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Claire şöyle diyordu: "Ve sonra Dr. Terk alnıma son kullanma tarihimi damgalayacak ve ben bunu her aynada göreceğim."

Sabah. Ve yemin ederim, ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözlerinden akan yaşlar gömleğinin üzerine dökülüyordu.

"Claire. Claire, beni *dinle*. *Korkuyorsun*. Bunu anlıyorum. Ama doktorlar çıkardıkları şeyi analiz edene kadar ne bulacaklarını bilemezsin."

Başını salladı. Ama bir yere varamıyordum.

"Ve ameliyattan sonra," dedim, "iyileşirsiniz. Doktorunuz ne derse onu yaparsınız, radyasyon ya da kemoterapi derse onu yaparsınız. Eğer çalışabilirsin derse, çalışıp çalışmayacağına sen karar verirsin. Ailenizle ilgilenirsiniz ve onların da sizinle ilgilenmesine izin verirsiniz ve kendinize biraz zaman ayırırsınız. Ama tüm bunların yanı sıra, deli gibi mücadele edersin Claire. Tüm bağlantılarını kullan ve bir ekip kur. En son tedavileri ve alternatif tedavileri araştır. Muştalarını takıp silahını doldurmalı ve deli gibi savaşmalısın. *İşte böyle kazanırsın*."

En iyi arkadaşım bana dokunmak için uzandı ama ben geri çekilmek zorunda kaldım ve gömleğimin koluna girerek ağladım. Torpido gözünden mendil aldım ve tekrar konuşabildiğimde, "Beni duyuyor musun?" dedim.

"Yirmi yıldır sigara içmedim. Vücudum bana nasıl böyle ihanet edebilir? Belirtileri nasıl görmezden gelebildim? Buna hazır değilim, Lindsay. Ölmeye hazır değilim."

"Beni duydun mu?"

Başını salladı. Gözyaşları ikimizin de yüzünden akıyordu. Claire uzun, sert ve acılı bir şekilde öksürdü.

Sonra dedi ki, "Evet. Seni duyuyorum. Cehennem gibi savaş." "Bunu anladığımıza sevindim."

Konsolun ve vitesin üzerinden ona sarıldım. Ön koltuğun sınırları içinde sallandık ve ona onu sevdiğimi söyledim, o da "Ben de seni seviyorum" dedi.

Explorer'ı çalıştırdım ve Claire'in "Lindsay? Bana bak." dediğini duydum. Bir boksör gibi poz vererek bana yumruklarını gösterdi. "Seni duyuyorum."

Otomatik pilota, gaza yumuşak bir dokunuşla, ışıkları ve işaretleri izleyerek salona GERİ DÖNDÜM ama aklım Claire'deydi.

Özel odasından ayrıldığımda, hafif pamuklu bir battaniyeye sarınmış, kulaklık takmış ve perküsyonda Edmund Washburn'ün yer aldığı San Francisco Senfonisi'ni dinliyordu. Yüzündeki dingin ifadeden, yüksek kaliteli, düşük stresli bir bölgede olduğu anlaşılıyordu. Serum torbasında sakinleştirici olabileceğinden şüphelendim.

Uzun süredir ona sadık olan kocasına, "Edmund, Claire ameliyattan çıktığında beni arar mısın?" dedim.

"Bir numara sensin, Lindsay. İlk çağrı sana geliyor."

Eğildim, Claire'in yanağına bir öpücük kondurdum ve "Yarın görüşürüz" dedim. "Kızlara söyle," diye fısıldadı ama gözlerini açmadı.

Edmund ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı. Daha önce söylenmemiş hiçbir şey yoktu, hepsi de sözlerimizin altında yatan keskin korkuyla birlikte amigoluk yapıyordu. Edmund'un yanağını da öptüm ve beni bıraktıktan sonra elimi sertçe sıktı.

Ona yakında onunla konuşacağımı söyledim ve duygularım beni ele geçirmeden kaçtım.

Yedinci Cadde'deki kırmızı ışık yanıyordu. Döndüğünde, Bryant'taki bir sonraki boş yere park ettim ve hızlı adımlarla salona yürüdüm, orada güvenliğe giriş yaptım ve asansöre binerek dörde çıktım. Cinayet masası odasına gitmek için sola dönmek yerine sağa döndüm ve köşedeki savaş odasına yöneldim.

Işığın düğmesine bastım, masanın çekmecesinden bilgisayar çantamı çıkardım ve şarj cihazını dış cebe yerleştiriyordum ki kapı çalındı.

"Boxer. Bir saniyen

var mı?" Arayan

Brady'ydi.

"Tabii. Ne oluyor?" dedim. "Bud

Moskowitz'i hatırlıyor musun?"

"O oldu ile SWAT. O Emekli oldu. Bekle, Brady. Sen

Yapma. Moskowitz'in cinayetlerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır." Güldü. "Bud bu sabah olay yeri fotoğraflarının olduğu haber klibini gördü. Bir fikri var."

"Harika. Bana telefon numarasını ver."

"Kendisi ofisimde. Onu geri göndereceğim."

Moskowitz "Hey. Boxer" dediğinde masayı düzeltiyor, notlarımı düzenliyordum.

"Hey, Bud. İçeri gel, içeri gel."

Elimi uzattım. Tokalaştık ve ona bir sandalye önerdim. Bud benden yirmi yaştan daha büyüktü. Onu pek iyi tanıımıyordum ama hakkında iyi şeyler hissediyordum.

"Bizim için bir ipucun var mı Bud? Çünkü işimize yarayabilir." Moskowitz zinde, odaklanmış ve yetkin görünüyordu.

"Şu fotoğraflara bir göz atmamın sakıncası var mı?" "Buyurun."

Duvara doğru yürüdü ve kurbanların farklı açılardan çekilmiş olay yeri fotoğraflarına baktı. Her biriyle zaman geçirdi, yavaşça, metodik olarak onları inceledi, ışık altında tutmak için duvardan birkaç tane aldı, bana kurbanlar ve mermilerin kalibresi hakkında sorular sordu.

Ona bildiklerimi, kovanların farklı tiplerde olduğunu, kovanların bulunamadığını, Adli Tıp'ın mermilerin kemik, sıva ya da tuğlaya çarpması nedeniyle veri tabanında herhangi bir isabet tespit edemediğini anlattım.

Moskowitz'e "Ne görüyorsun?" diye sordum.

"Tüm çekimler iyi bir mesafeden yapıldı. Çok profesyonel bir çalışma."

"Hepimiz aynı fikirdeyiz."

"Boxer, bunun bir değeri var mı bilmiyorum ama gazetede tüm bu silahlı saldırıların aynı anda gerçekleştiğini okuduğumda bana eskiden üye olduğum bir web sitesini hatırlattı."

"Hareketli Hedefler, şans eseri mi?"

"Pekala," dedi masayı tokatlayarak, "bahşişimi çaldınız. Ben artık gideyim."

Güldüm ve ona kalmasını söyledim. "Hayır, gerçekten. Bilgisayar teknisyenimiz de Hareketli Hedefler'i buldu, ama biz hala yabani otların içindeyiz. Bana bildiklerini anlat."

"Eşim aşağıda beni bekliyor, o yüzden size kısa bir açıklama yapayım. Eskiden siteye üyeydim. Oyunu bir *oyun* olarak oynadım. Hedef talimi için. Ama bir noktada sitedeki bazı kişilerin çok iyi eğitilmiş uzmanlar olduğunu, çok rekabetçi olduklarını ve deli olduklarını düşünmeye başladım. Sohbetlerde öldürmekten sanki dünyanın en yüksek mertebesiymiş gibi bahsediyorlardı.

"Ama bilmiyordum. Saçmalıyorlar mıydı? Yoksa gerçek miydiler? Site sanal etkinlikler düzenliyordu. Yarışmalar. Ve takım etkinlikleri vardı; puanlar

en iyi atışlar ve birden fazla hedefi vuran takımlar için ödüllendirildi. Ne kadar zor olursa, puanlar ve övünme hakları da o kadar yüksek oluyordu. Çizgi film cinayeti gibi görünüyordu. Ama bir süre sonra tam olarak emin olamadım.

"Sonra gazete haberleri ve internette gördüğüm bir şey. İkinci kattaki bir pencereden iki kurşun deliğinin fotoğrafı, iki kişiyi öldüren iki el ateş - bu alarm zillerini çaldırdı."

"Bu beni gerçekten etkiliyor, Bud. Ben de aynı şeyleri düşünüyorum. Bu siteye girmek istiyorum. Bana bir şifre falan verebilir misin? Senmişim gibi davranabilirim."

"On yıl önce ayrıldım ve kodlarımın süresi doldu. Anla, Boxer, öldürme atışları hakkında övünen adamlarla gerçek ölümleri asla eşleştirmedim. Grup içinde gruplar vardı. Ben hiçbir alt gruba ait değildim. Gizli çalışmıyordum ve ciddi bir oyuncu da değildim."

Birkaç dakika önce zihnim acıdan donuklaşmıştı. Şimdi ise kopmuş bir elektrik teli gibi çatırdıyordu.

"Anladığımdan emin olmama izin verin. Hareketli Hedefler'in bir spor forumu gibi görüldüğünü söylüyorsunuz. Sadece ekran isimleriyle tanınan insanlar ağızlarını açıp sanal top oynuyorlardı. Ama sıralamalar ve maç sonuçları üzerine bahis oynamak yerine, insanları öldürmekle mi övünüyorlar? Bunu neden kendine sakladın?"

"Boksör. Her şeyden önce, gerçek bedenlerin isimleri ya da resimleri yoktu, sadece konuşmalar ve gözlerin üzerinde x işaretleri olan karikatür çizimleri vardı. Bang. Sen öldün. Ve bir ses efekti.

"Ayrıca Tracchio'ya da söyledim."

Tracchio, Jacobi'den önce polis şefiydi. Aradan uzun yıllar geçmiş ve Tracchio çoktan emekli olmuştu.

Moskowitz devam etti.

"Tracchio bana doğrudan bir emir verdi. Eğer elimde gerçek isimler, cesetler ve gerçekler yoksa Moving Targets'tan defolup gitmemi söyledi. Dediğini yaptım. SWAT'taydım. Gerçek hayatta çok fazla ateş ettim. Siteden ayrıldım ve bir daha da geri dönmedim."

On dakika öncesine kadar bildiklerimden çok daha fazlasıydı, ama yine de elimde uygulanabilir bir şey yoktu. Henüz yok. Bud'a teşekkür ettim ve onu ekibimizin bir parçası olmaya davet ettim.

"Teşekkürler, hayır, yarın Bev ile Bahamalar'a gidiyorum. Yeğenimiz evleniyor. Bakın, iletişim bilgilerimi Brenda'ya bıraktım."

Ona iyi uçuşlar diledim ve o gittikten sonra Brady'den bilgi almak için koridora yöneldim. Yarım saat sonra, anahtarlar elimde, binadan ayrıldım.

gerçeklere odaklanmış.

Uyuşturucu satıcıları öldürölmüştü. Baronlar dışında, büyük miktarda mal satın almış ama henüz uyuşturucu işine başlamamış ünlüler, çoğunlukla beş para etmez kişilerdi. Onları pencereden vurmak sokaktaki diğerlerini öldürmekten çok daha zor olmuştu. Bu infazlar bir video keskin nişancısı için ekstra puan mıydı?

Brady bunun askeri bir operasyon gibi göründüğü konusunda benimle hemfikirdi ve Stempien de Moving Targets'ın askeri yönünün ağır bastığını düşündüğünü söylemişti.

Uyuşturucu satıcılarına yönelik suikastlar Moving Targets üyeleri tarafından mı organize edilmişti? Leonard Barkley de o tetikçilerden biri miydi?

Cevaplara ulaşamıyordum.

Işıklar sönmüştü. Ve hiçbir şey göremiyordum.

BÖLÜM 49

Bir bağırışla, bir silah sesiyle ya da bir rüyayla uyandım ama hiçbirini hatırlamıyordum.

Kalbim küt küt atıyordu ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Saati daha iyi görebilmek için Martha'nın karşısına uzandığımda gün doğumunun bir ipucu gri gökyüzünü aydınlatıyordu.

Işıldayan ibreleri beş buçuğu gösteriyordu. İşte o zaman anladım.

Claire hastanedeydi ve birkaç saat içinde ameliyat olacaktı. *Bıçak altına yatacaktı.* O da uyanık mıydı? Tavana baktım, sonunda yüzüme bir yastık kapattım ve tekrar uyandığımda Martha kulağımı yalıyordu ve güneş pencere pervazının üzerinden doğuyordu.

Martha'nın paltosunu karıştırdım ve ayaklarımı yere koydum.

Edmund'u aramak için henüz çok erkendi ama yapacak işlerim vardı. Martha'yı besledim, kahve yaptım ve bulaşık makinesini boşaltırken TV haberlerini takip ettim. Julie'ye bir göz attım, sonra duş aldım, giyindim ve tatlı Martha'yı hızlı bir yürüyüşe çıkarırken mesajlarımı kontrol ettim. Joe, Dave ile daha uzun süre kalacağını bildirmek için yazmıştı.

Turdan döndüğümüzde Julie-Bug hâlâ uyuyordu ve ben de hemen bir uyandırma şarkısı uydurdum. Sesim biraz paslanmıştı ama doğaçlama bir performans için fena sayılmazdı.

"Yaban arıları, yaban arıları.

Muz ağaçlarını uyandırma zamanı.

Bzzzzz, bzzz, bzzzz."

Julie'nin göz kapakları açıldı ve şarkı söylememe güldü, sonra da bana yanıldığımı **s ö y l e d i**.

"Arılar muz ağaçlarını uyandırmaz."

Bu konuda ona meydan okuyarak, "Peki o zaman onları kim uyandırıyor, ukala?" diye sordum.

"Arılar çiçekleri uyandırır, anne."

"Tamam. Ama kafiye sayılır."

Kıkırdadı, başını öptüm ve pes etti. "İkimiz de kazandık, anne. Ben acıktım."

Yulaf ezmesi yaptım ve çocukken bir mısır gevreği kutusunun arkasından aşırđığım sihirli bir numarayı kullanarak muzun kabuğunu sapına yakın bir yerden iğneyle deldim. İğneyi küçük bir bıçak gibi kullanarak meyveyi çaprazlamasına dilimledim.

Deriyi bütün bırakarak, gövdeden kıça doğru çeyrek inç. İğne izleri neredeyse görünmezdi ve hiçbir şeyi ele vermedim.

Julie'nin muzı soyuşunu ve mısır gevreğinin üzerine mükemmel muz dilimleri düşerkenki şaşkınlık ve inançsızlık dolu bakışlarını izledim.

"Anneciğim. Şuna bak!"

"Bunu yaban arıları yaptı," dedim kendimden çok memnun bir şekilde. "Hayır. Gerçekten mi?"

Saat tam sekizde kapı çalındı ve Bayan Rose mutfığa girip ellerini çırparak, "Çocuklar okul otobüslerini bekler. Ama okul otobüsleri çocukları beklemez."

Julie kapıya doğru koştu ve ben de hemen arkasıdaydım. Ona pembe ve gümüş renkli sırt çantasını verdim ve karşılığında öpücükler ve sarılmalar aldım. Ve kapı kapandığında, bastırduğım endişe üzerime çöktü.

Edmund'u aradım, yanlış numara çıktı, tekrar denedim.

"Bekle, Lindsay. Hastanenin dışında sessiz bir yer arıyorum. Beni duyabiliyor musun?"

"Yapabilirim. Claire nasıl? Neler oluyor?"

Bir duraklama oldu; belki sadece birkaç saniye sürdü ama tüm dikkatim o bağlantıya odaklanmıştı.

"Ameliyatın kapsamını değiştiriyor, Linds." "Ne?"

Neden?"

"Ameliyat ekibiyle beyin fırtınası yapıyordu. Tüm yazdığı bu. Şu anda odasında değil."

"Bunu anlayabileceğimi sanmıyorum." dedim.

"Doktorlar akciğerindeki bu küçük noktayı yıllardır izliyorlar. Eminim bunu sana söylememiştir."

"Hayır. Bana daha yeni söyledi."

"Bu yüzden 'Leke, leke, sadece bir leke' diyordu ve Dr. Terk bile öyle düşünüyordu. Geçen yıl röntgenini çektiirmedi ve şimdi iki leke var, yüzde 100 kanser. Terk lekeyi çıkarmayı planlıyordu ama şimdi iki tane ve görünür olduğu için hepsini almak zorunda."

"Edmund. Metastaz yapmadı mı?"

"Kimse öyle bir şey söylemedi. Bildiğim kadarıyla Dr. Claire nasıl bir ameliyat yapılacağına dair fikrini değiştirmiş, okuduğu ya da düşündüğü bir şey ya da cerrahlardan duymak istediği bir şey. Bana bir mesaj gönderdi ve *"Ben hallederim"* dedi. *Seni seviyorum*. Sonra da telefonunu kapattı. Ona ya da doktoruna ulaşamıyorum. Hemşire içeride olduğunu söyledi.

Radyolojiye, oradan da ameliyathaneye. Seni arayacağım, Lindsay. Neler olduğunu öğrenir öğrenmez."

"İşe gittiğimde seni ararım." dedim. Bu bir soru değildi. "Benim seni aramam daha mantıklı. Söz veriyorum arayacağım."

"Tamam," dedim. "Seni anlıyorum Edmund. Aramanı bekleyeceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

Antredeki portmantodan arabanın anahtarlarını aldım ve telefonum çaldığında kapıdan çıkmak üzereydim.

Elime aldım. "Edmund?"

"Ben Brady."

"Brady. Az önce Edmund Washburn ile konuştum." "Claire nasıl?"

Edmund'un bana anlattıklarını özetledim ve Brady uygun sesler ve yorumlar yaptı ama soru sormadı. Onu Jacobi'nin eski ofisinde durmuş, sabırsızlıkla pencereden Bryant'taki sabah telaşına bakarken hayal ettim ve anladım. Aklında bir şey vardı ve ben konuşmayı keser kesmez bana söyleyecekti.

Bir nefes aldım.

"Yolda mısınız?" dedi. "Sorun nedir?"

"Üç ölümcül silahlı saldırı oldu," dedi. "İkisi Houston'da, diğeri de San Antonio'da. Yöntem diğerleriyle aynı görünüyor. Kurbanlar bilinen uyuşturucu satıcıları. Hepsi aynı anda, yerel saatle sabah sekiz buçukta vurulmuş."

"Yani silahlı saldırıların Baron cinayetleriyle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Olabilir. Ya da çok büyük bir tesadüf."

"Bana ne anlatabilirsin?"

"Saat sekiz buçukta Houston'daki Westbury mahallesinde Warm Springs Yolu üzerinde bir el silah sesi duyuldu. Polisler 911 çağrısına cevap verdi. Birkaç dakika sonra Anonymous ihbar hattını arayarak ölen adamlardan birinin adresini ve silahın yerini verdi."

"Bu işe karışmak istemedi."

"Doğru," dedi Brady. "İhbar doğruymuş. Houston Polisi silahı kurbandan yarım mil uzakta buldu, Vincent Morris, siyah erkek, elli üç yaşında, silahsız. Araba kullanırken şakağından vurulmuş. Doğal olarak son model Mercedes'inin kontrolünü kaybetmiş ve McKnight Caddesi ile Dunlap Caddesi'nin kesiştiği noktada kaldırıma park etmiş boş bir minibüse çarpmış. Morris tek kurşunla öldürüldü."

"Kurbanın araba kullanırken ve yarım mil öteden vurularak öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz? Bu *mümkün* mü?"

Brady iç çekti. "Görgü tanıklarından birkaçı Mercedes'in park halindeki minibüse çarptığını görmüş, ancak ateş edildiğine dair herhangi bir tanık yok."

"Silah ruhsatlı mı?" diye sordum.

"Numara dosyalandı. Laboratuvarlarında. Tek bildiğim bu. "Peki ya diğer iki kurban?"

"Neredesin, Boxer? İnsanlar ofisimin önüne yığılıyor. Conklin'de her şey var. Fotoğraflar, koordinatlar, bağlantılar. Buraya gelir gelmez onunla görüş. Siz ikiniz Houston'a ulaşmalısınız. Ben San Antonio'yu arayacağım. Bakalım yeni bulmaca parçaları bulabilecek miyiz."

Telefonu kapattı.

Düşüncelerim kafatasımın içinde bir hentbol topu gibi zıplıyordu. En iyi arkadaşım kendi hayati tehlikesi olan hastalığı konusunda danışmanlık yapıyor ve muhtemelen cerrahi ekibi anında doğaçlama yapmaya ikna ediyordu.

Ve şimdi keskin nişancı davasında yeni bir yön vardı. Teksas'ta üç kişi ölmüştü ve bunlardan en az biri arabanın camından vurulmuştu. Uzun namlulu nişancının tek şüphelimiz Leonard Barkley olup olmadığını merak ediyordum.

Eğer değilse, tetikçi aynı Hareketli Hedefler kulübünün bir üyesi miydi? Ya da daha kötüsü, psikopat taklitçiler yeni bir fikre mi kapılmıştı: rastgele denekler üzerinde gerçek hayatta hedef talimi mi?

Birçok sorum vardı ve tek bir cevabım vardı: her şey mümkündü.

Brady ile konuştuktan dakikalar sonra Adalet Sarayı'na doğru arabamı sürüyordum ve karmakarışık zihnimi yolda tutmak için kendimi uyarıyordum.

BÖLÜM 51

BRENDA beni savaş odasına kadar takip etti, bana bir yığın mesaj verdi, kahve makinesini kurdu ve plastik ambalajlı bir tabağı göstererek, "Bu kurabiyeleri sıfırdan yaptım. Fıstık ezmeli ve çikolata parçacıklı."

"Awww. Teşekkürler,
Brenda." "Her zaman,
Lindsay."

Cappy yeni olay yeri fotoğraflarını bantlıyordu ve Conklin telefonda, "Anladım. Teşekkürler." diyordu.

Bana döndü ve dedi ki, "Lindsay, laptopunu aç. Postan var."

Conklin'den gelen e-postada dün vurulan kurbanların resimleri ve isimleri ile yaş, medeni durum, meslek, polis kayıtları, bilinen tanıdıkları gibi ayrıntılar vardı. Hepsi vuruldukları yerde ölmüştü. Hepsinin kimliği ve ikisinin üzerinde uyuşturucu bulunmuştu.

Conklin bana, sevgili oda arkadaşı, benim sinirli kız arkadaşım Cindy Thomas'tan bahsederek, "Cindy beni Houston Polisi'ne bağladı," dedi. "Sabah 6'dan beri bu işle uğraşıyor. Linds, yatağının yanında polis telsiziyle uyuyor," dedi. "İşe de getiriyor, şu anda da orada. Kızımın Pulitzer'i arasına girme."

Aynı anda hem güldüm hem de iç çektim.

Conklin devam etti. "Üç kurbanın da bilinen torbacılar olduğunu söylüyor. Bir numaralı kurban uzak mesafeden tek bir kurşunla vurulmuş."

"Brady'nin bağlantısına göre, ateş yarım mil öteden açılmış."

"Vay canına. Vay canına. Vay canına," dedi Conklin. "Yarım mil uzakta mı? Bu bir tür rekor olmalı."

Conklin ayağa kalktı, duvara doğru yürüdü ve kazanın büyütülmüş fotoğrafını inceledi: Morris'in Mercedes'i panelvanın arka bölmesinin yarısında durmuştu.

Bir sonraki fotoğrafa doğru birkaç adım ilerledi.

Conklin, "İki numaralı kurbanın kimliği hala belirlenemedi, o da arabasında vurulmuştu," dedi. "Işık yeni değişmişti ve sürücü San Pedro Caddesi'nde güneye doğru ilerlerken sol koluna, göğsüne ve başına birkaç kurşun isabet etti. Houston'dakiyle aynı saatte, sabah sekiz buçukta."

Ayağa kalktım ve bu fotoğraftan ne olduğunu anlamaya çalışarak uzun uzun baktım. Araçlardan birinin sürücü koltuğunda ölü bir adam vardı. Diğeri ise arkadan çarpmanın etkisiyle

kavşağı dört yönlü bir tıkanıklığa dönüştürdü. Köşedeki fotoğraf Channel 7 Eye in the Sky helikopterinden alınmıştır.

"Bana Taco King'deki sözde prova cinayetini hatırlattı. Bu kişisel olabilirdi," dedim.

"Belki bu da," dedi Cappy. Houston'da yakalanan üç numaralı kurbanın son fotoğrafını bantlıyordu. Fotoğrafta bir kafenin önündeki kaldırımında kartal gibi açılmış bir ceset görülüyordu.

Cappy, "Bu cinayet, arabasını park halindeki minibüse çarpan adamın kasabanın karşısında işlenmiş. Aynı tetikçi tarafından yapılmasına imkan yok. Kurbanın kimliği Linda Blatt olarak belirlendi."

Conklin, "Gündüzleri kafeterya çalışanıydı, mesai saatleri dışında uyuşturucu dağıtıyordu," diye ekledi. "Sütyeninde birkaç düzine uyuşturucu paketi vardı."

Telefonum çaldı. Brady'den bir mesaj.

Boksör, Houston'dan Dedektif Çavuş Carl Kennedy 4 yıldır aranıyor.

Numarayı tuşladım, otoriter ve aceleci deli-köpek-polis sesimle kapı bekçilerini aştım.

Bir adam cevap verdi.

"Alo, Çavuş Kennedy?"

"Evet. Çavuş Boxer, sonunda sizinle temas kurabildiğime sevindim. On yıl önce LVPD'de çalışıyordum. Charlie Clapper ve ben Cinayet Masası'nda beraberdik. Eski dostuz."

Suç laboratuvarımızın saygıdeğer başkanı için karşılıklı hayranlıklarımızı paylaştık ve sonra işe koyulmak zorunda kaldım.

"Kennedy, bir haftadır bu dava üzerinde çalışıyorum. San Francisco kurbanları, özellikle de Paul ve Ramona Baron hakkında çok şey biliyorum. Ama inanılmaz yeteneklere sahip bir keskin nişancıya benzeyen tetikçileri hakkında bir şey öğrenemedik. Şüphelimiz saklanıyor. Bir çeşit ipucumuz var."

Kennedy'ye Moving Targets'tan bahsettim, şüphelimiz Leonard Barkley'nin üye olduğunu söyledim. Ve ona FBI teknisyenimizin siteyi Tor Browser'daki gizli bir cepte bulduğunu söyledim.

"Hareketli Hedefler'e erişim sağlamanın şu ana kadar imkansız olduğu kanıtlandı, ancak hala üzerinde çalışıyoruz. Anlaşılan o ki, eski bir polisimiz bir zamanlar bu siteye girmiş ve hedef oyunları oynamış. Ama ona göre bu web sitesi gerçek hayatta öldürme yarışmaları düzenliyor olabilir."

"Bu doğru mu? Sana bir haberim var Boxer," dedi Kennedy bana. "Moving Targets adında küçük bir işletmenin Houston'da North Shepherd Drive'daki alışveriş merkezinde tuğla ve harçtan yapılmış bir deliği var."

"Şaka yapıyorsun."

"Bir oto yedek parça dükkanının bitişğinde. Yüzlerce kez önünden geçtim. Kilitli kapısında her zaman 'İçeri Girilmez' levhası vardı. Bir keresinde camdan içeri baktım ve yarım düzine insanın bilgisayar başında olduğu karanlık bir oda gördüm. Şirketin adını görmek için vergi kayıtlarını kontrol ettim çünkü çok kabataslak görünüyordu. Adı Moving Targets'tı ama neydi? Şirket açıklamasında 'Bilgisayar tamiri. Sadece randevu ile' yazıyordu ve bir numara belirtmemişlerdi.

"İş yüküm arttı," diye devam etti Kennedy, "ve bu küçük bilgisayar dükkanına olan ilgimi kaybettim. Şimdi daha fazla araştırma yapacağım. Belki de Moving Targets'ı bir ziyaret ederim."

"Bu harika olur, Kennedy."

İşi bitirdik ve ben de Cappy, Chi ve Conklin için tüm hikâyeyi özetledim. Brenda taze bir fincan kahve getirdi ve Edmund'dan bir mesaj aldım.

İki haftadan kısa bir süre önceki ikinci balayımdan bu yana ilk kez kendimi iyi hissediyordum.

BÖLÜM 52

Napa'daki Saint John's Hastanesi'nin bir mil yakınında iki katlı, tuğla ve camdan yapılmış birkaç tıbbi bina bulunuyordu.

Joe o binalardan birinin içindeydi, bir çocuk doktoru ile Dave Channing'in babasını öldürdüğüne inandığı kalp cerrahı Dr. Alexander Murray'in paylaştığı L şeklindeki bekleme odasında küçük bir sandalyede oturuyordu.

Odanın pediatrik tarafı ana renklerle doluydu. En büyük duvarın ortasında düzinelerce çocuğun pastel boya resimleriyle süslenmiş bir pano, yerde bir sirk halısı, bir yığın blok ve oyuncak arabalarla oynayan, onları hızlandıran iki küçük çocuk vardı: "Vroooooom, vroooooom."

Joe odanın kardiyo bölümünde bekledi. Dekor diye bir şey yoktu, sadece bir raf dolusu dergi ve ilaç firması broşürü ile kirli beyaz duvarlarda birkaç SİGARA İÇİLMEZ levhası vardı.

İki bekleme alanı arasında, sürgülü cam pencerelerin arkasında ortak bir hemşire istasyonu vardı.

Joe bir aylık *Newsweek* dergisini okumadan karıştırdı. Kendini bir tür sahtekâr, bir zamanların G-man'i, şimdinin ruhsatsız özel dedektifi, artık inanmadığı çarpık bir işte hiç tanımadığı bir arkadaşına yardım eden biri gibi hissediyordu.

Araştırmalarını yapmış, adli tabiplerin raporlarını okumuş, bir önceki yıl Saint John's'da Dr. Alexander Murray'in gözetimindeyken beklenmedik bir kalp krizi sonucu sevdiklerini kaybeden aile üyeleriyle görüşmüştü.

Ölen otuzlu yaşlarındaki nişanlısı uzun mesafe koşucusu olan yazar Archer dışında, aile üyelerinden hiçbiri sevdiklerinin ölümünden Dr. Murray'in sorumlu olduğunu ima etmemişti. Ve böylece Joe, şüpheli bir ölüm nedenini destekleyecek hiçbir şey olmadan yas tutan insanları kışkırtmıştı.

Peki bunu neden yapmıştı? Çünkü Dave Channing ziyaret ilerledikçe daha huzursuz ve paranoyak olmaya başlamıştı ve Joe bu durumu açıklığa kavuşturmak için elinden geleni yapacağına söz vermişti: ya onun endişelerini doğrulayacak ya da çürütecekti.

Bu sabah Channing Şaraphanesi'nden ayrılmadan önce Dave'i, Joe'nun vardığı sonuçları kabul etse de etmese de Joe'nun o gece eve gideceği konusunda ikna etmişti.

Şimdi keyfi bir son tarih belirleyerek arkadaşına haksızlık edip etmediğini merak ediyordu. İyi müfettişler bunu yapmaz.

Joe ve Lindsay bir saat önce işe giderken telefonda konuşmuşlardı. Ona Claire'den ve ne kadar çaresiz hissettiğinden bahsederken sesi gerilmişti. Lindsay'nin korku ve yorgunluktan gerilmiş yüzünü hayal etti.

Onu rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı ama Lindsay "Bu gece evde olacağım "dan fazlasını duyamayacak kadar telaşlıydı.

"Tanrım. Bu harika olur," dedi. "Bana söz ver." "Deli gibi deneyeceğime söz veriyorum."

Joe dergiyi yanındaki sandalyeye fırlattı ve yakında iki olası gerçekten birini, ya Dave'in akıl sağlığını yitirmekte olduğunu ya da Ray Channing'in ölümüne Dr. Murray'in neden olduğunu belirleyerek karmaşık sadakatsizlik ve şüphe duygularını çözebileceğini umdu.

Kırılmış tarçın rengi saçları olan, yeşil önlüklü ELLİ YAŞLARINDA BİR HEMŞİRE bekleme odasının girişinde durakladı.

"Bay Molinari, benimle gelerseniz, doktor birazdan yanınızda olacak."

Joe onun peşinden koridordan geçerek küçük bir ofise girdi ve masanın karşısındaki koltuğa oturdu. Murray'in ofisi, birkaç kitaplığın karşısında düzenli bir masanın bulunduğu sade kahverengi bir çalışma odasıydı. Masanın üzerinde kapakçıklara, karıncıklara ve atardamarlara ayrılabilen plastik bir kalp modeli vardı. Kitaplıkların arasında günbatımında üzüm bağlarını gösteren yağlıboya bir tablo vardı. Joe bu tarzı tanıdı. Bu resmi Nancy Channing yapmıştı.

"Ben Carolee Atkins," dedi hemşire. "Dün telefonda konuşmuştuk."

Joe, "Hatırlıyorum. Beni de dahil ettiğin için teşekkürler."

"Sizi tartmamı ve sırf eğlence olsun diye tansiyonunuzu ölçmemi ister misiniz?"

Joe sırtıttı ve "Hayır, teşekkürler. Ben güncelim. Altı bir, 178, 127 70'in üzerinde."

Atkins gülümsedi ve "Çok iyi, Bay Molinari. Dave nasıl?"

Joe evrensel bir el hareketiyle "öyle" dedi ve ekledi: "Babasının neden hayatta ve iyi durumdayken birdenbire öldüğünü anlamıyor."

Atkins, "Bu torasik aort anevrizmalarında olur ama bu benim gayri resmi görüşüm. Ray beş yılı aşkın bir süredir Dr. Murray'in hastası ve arkadaşıydı. Sanırım size doktorun çok üzgün olduğunu söyleyebilirim. Dave'i de arkadaşı olarak görüyor. Bekle biraz. Bakalım daha ne kadar dayanacak."

Joe dedi ki, "Bekle. "Kalbinin kırılmasını" açıkla."

Hemşire tereddüt etti, sonra ofise geri döndü.

"Belli ki Dr. Murray Ray Channing'i çok önemsiyordu ve Dave'i de önemsiyor. Dave acısını Dr. Murray'den çıkarıyor ki bu hiç adil değil ve belki biraz da inanılmaz."

"Gerçekten mi?"

"Kendiniz görün. *Dünyanın tuzu* ne demek tam olarak bilmiyorum ama Dr. Murray'in tanıma uyduğuna eminim. Burada olduğunuzu bilmesini sağlayacağım."

Beş dakika sonra Dr. Murray odaya girdi. Altmış yaşlarında, beyaz saçlı bir adamdı, yaklaşık yirmi kilo fazlaydı, metal çerçeveli gözlük takıyordu ve laboratuvar önlüğünün altına parlak kırmızı bir kravat takmıştı.

Kendini tanıtırken gülümsedi ve Joe'nun elini sıktı. Sonra, "Tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?"

Joe, "Beni yıllar önce haberlerde görmüş olabilirsiniz. Bush yönetimi sırasında İç Güvenlik'te çalışıyordum."

"Belki de buydu," dedi Dr. Murray. Masasının etrafından dolaştı, oturdu, ceketinin cebinden gözlüğünü çıkardı ve burnunun kenarına dokundu.

"Bu şeyler o kadar hafif ki hissedemiyorsun bile." Gülümsedi ve sonra dedi ki, "Sen Dave Channing'in arkadaşısin. Ray'in durumu hakkında ölümüne kadar konuşmama izin veren mektubunu aldım."

"Dave'in babasının ölmeden önce nasıl bu kadar sağlıklı görüldüğünü anlamasına yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Anlıyorum. Dave'le çok yakın olduğunuzu biliyorum. Ray bana ikinizin futbol formalı fotoğraflarını gösterdi. Senden ikinci oğluymuşsun gibi bahsederdi."

"Ray tüm maçlarımıza gelirdi. Bağırışlarından ve tezahüratlarından tribünde nerede oturduğunu her zaman bilirdik."

"Geleceğe dönersek, sormamın sakıncası yoksa, bugün burada hangi sıfatla bulunuyorsunuz?"

"Aile dostumuz. Hepsi bu kadar."

"Tamam, Joe. On beş dakika içinde bir hastam var, size nasıl yardımcı olabilirim?"

BÖLÜM 54

JOE, DR. MURRAY'e sert bir bakış fırlattı ve "Dave, Ray'in başına uygunsuz bir şey geldiğini düşünüyor" dedi.

"Bunu açıkça belirtti," dedi doktor. "Geçen hafta bekleme odasına daldı ve beni Ray'i öldürmekle suçladı. Cinayetle. Beni. Hem de bir oda dolusu insanın önünde."

Doktor başını salladı. "Belki *de bana* nasıl yardım edebileceğinizi sormalıyım. Onu tutuklatmak istemiyorum. Çocuğa güzel bir el dağıtıldı, sonra hepsi elinden alındı ve bunun için kendini suçluyor. Sonra annesi öldü. Şimdi de babası. Onun için çok üzülüyorum. Ama kendini kontrol edemiyorsa yardım almalı."

"Benim de birkaç sorum var, Dr. Murray. Dave bana Ray'in tıbbi dosyalarına bakmamı söyledi ve adli tıp raporunda Ray'in torasik aort anevrizmasına bağlı komplikasyonlar nedeniyle öldüğü yazıyor. Sizin fikriniz bu mu?"

"Buna hiç şüphe yok."

Murray kalemlerini sıraya dizdi, plastik kalbi ve masasındaki kâğıtları düzeltti. Elinde hafif bir titreme vardı.

"Ray sağlığının mükemmel olmadığına inanmayı reddetti. Yetmiş iki yaşındaydı ve damarları on yaş daha yaşlı bir adaminkine benziyordu. Ona prostat testi zamanının geldiğini söyledim. Kolorektal. Kalsiyum skoru. CMIT. Statin almazdı. Tansiyon ilaçlarını almayı bıraktı. Acil servise geldiğinde, giriş görevlilerine yorgun ve biraz halsiz hissettiğini söyledi. Çok çalıştığını, uyumadığını söyledi. Bay Molinari, bunlar yaklaşık elli şeyin belirtisi. Ben buna ne diyorum biliyor musunuz? Yenilmezlik kompleksi vardı."

Murray, Joe'nun başının üzerinden resme baktı.

Tekrar konuştuğunda öfkesi yatışmıştı. Dedi ki, "Saint John's Cedars-Sinai değil. Burası bir taşra hastanesi ve biz elimizden geleni yaptık, anlıyor musun? Ray'in tansiyonu yükseldi. Kolesterolü yükseldi. Ama durumu stabildi. Anladığım kadarıyla Ray'i hastaneye yattıktan bir gün sonra görmüşsünüz."

"Evet, gördüm," dedi Joe. "Bana iyi göründü, sesi de iyiydi, ama ben uzman değilim."

"Ben bir uzmanım. Cumartesi günü onu gördüm. Pazartesi günü MR'ı çekildikten sonra her şey yolunda giderse onu taburcu edeceğimizi söyledim. Bazı şartlar koydum. Beni daha sık görmesi gerektiğini, doktorunun dediklerini yapması gerektiğini falan filan."

"Pazartesi geldi, MR'ı reddetti. 'Buna ihtiyacım yok doktor. 'Ben iyiyim. Pazartesi günü öğleden sonra dosyasına bakmak için uğradım."

ertesi gün serbest bırakılmasında bir sakınca olmadığını söyledi. İyileşmemiştir. Ama yine de durumu stabildi. Hafif bir uyku ilacı yazdım.

"Salı günü öldüğüne dair telefon aldığımda şok oldum." Hemşire

Atkins kapı aralığına doğru eğildi.

"Doktor, saatiniz geldi."

Murray ceketinin cebini yokladı, burnunun üzerine yerleştirdiği gözlüğüne dokundu ve saatine baktı.

"Zaman benden uzaklaştı." Atkins'e dedi ki, "Bir dakika bekle."

Kadın gittiğinde, "Hayır, onu öldüren 0,5 miligram valium değildi. Kalbiydi. Anevrizma komplikasyonları. Ray'i kaybettiğimiz için kendimi çok kötü hissediyorum. Onu özleyorum. Ama Dave bana haksızlık ediyor. Ben hayat kurtarırım, Bay Molinari. Onları almam."

"Dr. Murray. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Eve gittiğimde stres testi yaptıracağım."

"Akıllıca. Kendine iyi bak."

BÖLÜM 55

ESKİ ODA ARKADAŞLARI, Dave'in yüksek tavanlı ve 180 derecelik üzüm bağı manzaralı büyük odasındaki tahta masada geç bir öğle yemeğini paylaştılar.

"Konuş benimle," dedi Dave. "O orospu çocuğunun kendisi için söyleyecek neyi vardı?"

Joe, "Dave, FBI'ın Davranış Analizi Birimi'nden geldiğimi hatırlarsın," dedi.

"Evet, evet, TV programını izlemiştim. Bir çeşit profilciydin."

Joe, Dave'in alaycı mizahını geçerek, "Psikolojik işaretleri okumakta iyiyimdir," dedi.

"*The Mentalist*'i de izledim."

"Bunu kaçırdım Dave. Bir dakikalığına çeneni kapatır mısın?"

Dave içini çekti, şarabını içti ve "Devam et. Lütfen." dedi.

"Alex Murray ile yaptığım görüşmeden çıkardığım sonuç şu. Biraz dikkati dağınık. Bir elinde hafif bir titreme var ve bu nörolojik ya da stres kaynaklı. Meşgul. Ve hastalarının önünde ona katil dediğiniz için size çok kızgın, bu arada bu size dava açılmasına neden olabilir."

"Ben hazırım. Ona devam etmesini ve beni dava etmesini söyle. Benim karşı davam onun için büyük bir keşif olacaktır."

Joe Dave'e uyarıcı bir bakış attı ve devam etti. "Ray konusunda oldukça pişman ama onun için de savaştı."

"Kibirli pislik." Dave bardağını boşalttı.

"Bana ne dedi biliyor musun Dave? 'Keşke Ray'e karşı daha sert olsaydım. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. İnsanlara yapmak istemedikleri şeyleri yaptıramazsın. Ben denedim. Ona tansiyon ilaçlarını almasını söyledim, o da bana siktirip gitmemi söyledirdi."

Dave, "Yani seni tamamen kazandı. Aklınızda hiç şüphe yok." "Bana babanın ilaçlarını almadığını söyledi ve bu doğrudu, Dave. Ray'in ecza dolabını gezdim, reçeteli ilaçlar, tansiyon ilaçları ve statinler var, açılmamışlar, son kullanma tarihleri geçen yıl ve ondan önceki yıl."

Dave sandalyesini masadan geriye itti, mutfaktan biraz daha ekmek ve peynir aldı ve masaya döndü. Dave Joe'ya dönerek, "Sana şunu sorayım," dedi.

"Ateş et."

"Kötü bir hasta olmak ve bir cinayet kurbanı olmak birbirini dışlar mı?"

Joe, "İlaçlarını almadığı doğruysa, doktorunun onu öldürdüğü de doğru olabilir mi diye soruyorsun?" dedi.

"Aynen öyle. Yan etkilerden bıkmış ve ilaçlarını almamış olabilir. Yine de doktoru aynı bir yıllık süre içinde birkaç kişiyle birlikte onu da öldürebilirdi."

"Haklı olduğunu söyle Dave. Sebebi neydi? Çünkü bana Murray'in şaraphaneyi miras alacağını söylemediğin sürece aklıma bir neden gelmiyor."

"Peki ya zorlama? Peki ya psikoz? Peki ya Tanrı kompleksi?"

Joe dedi ki, "Mümkün. Peki ya Occam'ın usturası?"

"Bildiğim kadarıyla işin içinde jilet yoktu." "Occam'ın usturası-"

"Ne olduğunu biliyorum. İyi bir okula gittim, biliyorsun. Occam'ın usturası. Sebepleri gereksiz yere çoğaltmayın. En basit açıklama genellikle doğrudur."

"Evet."

"Yani size göre Ray ve Murray'in diğer üç hastasının doktorları tarafından öldürülmek yerine kalp hastalığından öldüğüne inanmak daha kolay."

"Dave, Ray'in ölmeden önceki günkü dosyasında 'Hasta MR'ı reddetti' yazıyor. Adli tıp raporunda ölüm nedeninin torasik aort anevrizmasından kaynaklanan komplikasyonlar olduğu yazıyor. Tanımladığınız diğer üç hasta da kalp rahatsızlıkları nedeniyle öldü. Ben sadece bir kişiyim ve rozetim yok, bu yüzden ipuçlarına ve bu belgelere dayanarak hareket ediyorum."

"Çok çekicisin Joe. Hep öyleydin." "Teşekkürler."

Senin de cazibeli olduğun zamanları hatırlıyorum."

İki adam birbirlerine sırttı ve sonra Joe, "Bu gece eve gidiyorum Dave. Yine de sadece bir mesaj ve arabayla bir buçuk saat uzaklıkta olacağım. Bana ihtiyacın olursa ara. Ray'in öldürüldüğüne dair herhangi bir kanıtın varsa, polisi aramanı ve soruşturmayı tamamlamalarını sağlamanı şiddetle tavsiye ederim."

"Yaptığın her şey için teşekkürler Joe. Nankör ya da kaçık gibi göründüğümü biliyorum ama haklı olduğumu biliyorum. Ayrıca yardımın için gerçekten minnettarım."

"Biliyorum. Biz iyiyiz."

BÖLÜM 56

Joe'nun arabasını apartmanımızın önüne park etmiş görünce çok sevindim.

Ön kapıyı açıp "Ben geldim" diye bağırdığımda Joe antrede belirdi ve bana sarıldı, beni salladı, öptü, dans etti ve biraz daha sarıldı. Sanki günlerdir değil de aylardır ayrıymışız gibiydi.

Küçük giriş kapısı doldu, Julie beni çekiştirip Joe'nun bacaklarına sarıldı, Martha mırıldandı ve Bayan Rose yan tarafa geçip gülümseyerek "Bu filmden fırlamış gibi" dedi.

Güldüm. Joe ona son birkaç gündür yerine baktığı için teşekkür etti.

"Gloria, sen en iyisisin," dedi, sonra da onu getirdiğini söyledi.

Channing Şaraphanesi'nden bir hatıra.

Bana, "Hemen dönerim," dedi ve Gloria'nın şarap kutusunu onun için koridorun karşısına taşıdı. Silahımın kemerini çözdüm ve Dave Channing'in bize düğün hediyesi olarak verdiği antika silah dolabına kilitledim. Sonra Julie'yi kollarımın arasına alarak Martha'yı kısa bir yürüyüşe çıkarmak için benimle gelmek isteyip istemediğini sordum.

"Biz zaten yaptık anne. Bak babam bana ne getirdi!"

Joe koridorun karşısından döndüğünde, şarap kutumuzu açtı ve Channing Winery Private Reserve Cab'in mantarını çıkardı. Julie için meyve suyu doldurdum ve Joe ile ben akşam yemeğini hazırlarken bardaklarımızı elimizin altında tuttuk.

Joe şaraphanede yapılan pizzayı fırına sürerken ben de onu bilgilendirdim.

"Claire ameliyattan çıktı, özel odasında uyuyor. Onu görmeme izin verilmedi. İster inanın ister inanmayın, ben onun yakın ailesinden değilim."

Sırıttı. "Bunu nereden biliyorlar?"

"Ellerinde bir liste vardı. Edmund bana, akciğerinin yarısını aldıklarını düşünürsek, rahatça dinlendiğini söyledi."

"Yarısı mı? Akciğerinin yarısı mı?"

"Edmund bana Claire'in en agresif tedaviyi talep ettiğini söyledi ve o da bunu aldı. Elinden gelenin en iyisini yapmaya karar vermiş gibi görünüyor."

Julie, Martha'yla birlikte odaya geri geldi ve az önce ne konuştuğumuzu öğrenmek istedi. Joe onun dikkatini dağıttı.

"Biliyorsun, eğer bir ineğin varsa, bu seni bir kovboy kız yapar." "Gerçekten mi?"

"Ve kovboy kızlar bile yemek yer."

Joe'nun yeniden ısıtılmış Channing Şaraphanesi pizzası çok lezzetliydi; traşlanmış Parmesan ve taze Napa meyveli roka salatası da öyle. Channing şarapları da çok iyiydi.

Makul olan en kısa sürede Julie-Bug ve yeni ineği yatağına yatırıldı, bulaşık makinesi gürledi ve eşofman ve tişörtlerimizi giydikten sonra Joe ve ben birlikte uzun deri kanepeye uzandık.

Tabii ki ikimiz de uyuyakaldık.

Telefonunu duydum ve pantolonunun cebinden çıkarmaya çalıştım. Tabii ki onu uyandırdım. Dedim ki, "Bu ikinci arama Joe."

Ekranı baktı ve "Murray'nin ofisinden arıyorlar" dedi. Konuşma düğmesine bastı ama arayan kişi telefonu kapatmıştı.

Mesajı hoparlörden dinletti. Dr. Murray değildi. Bir kadın sesiydi.

"Bay Molinari. Duyulma korkusuyla bugün size anlatamadım. Bir gün Dave Channing'in Ray'e bir saksı bitkisi fırlattığını gördüm. Şu ağır pişmiş toprak vazolardan biriydi. Birkaç da yumruk attı. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Görüşme aniden sona erdi.

Joe telefonu kapattı ve bana şöyle dedi: "Arayan Hemşire Atkins'ti, Dr. Murray'in hemşiresi. Dave'in Ray'e fiziksel şiddet uyguladığını söyledi."

"Ona vurmak mı?"

"Evet. Ve ona bir şeyler fırlattım. Beynim bu gece için kapandı," dedi. "Ne dersin sarışın? Yatağa?"

"Bana iki kez sormana gerek yok."

JOE bu gece için zihninin kapalı olduğunu söylemişti, ama bu bir gerçekten çok bir istekti.

Dr. Murray'nin hemşiresinin geç saatte araması onu sarsmıştı ve Dave'in Ray'e fiziksel müdahalede bulunduğunu duymak Joe'nun en büyük korkularını uyandırmıştı.

Joe'ya tutundum, kolum göğsünde, bacağım kalçalarında ve bir cinayet şüphelisini değerlendirirken bir dedektifin kontrol listesindeki ilk üç maddeyi işaretlemesini dinledim.

"Dave'in imkânları vardı," dedi Joe. "Ecza dolabında uyku ilaçları var. Aşırı dozda uyku ilacı ezip, bir bardak meyve suyu doldurup babasına vermiş olabilir mi? Evet. 'Al baba. İç şunu.'

"Kesinlikle fırsatı vardı. Ray'i hastanede birkaç kez ziyaret etti ve Ray'in özel bir odası vardı. Bana cinayet sebebini soracaksın sarışın ve bu zor bir soru. Yaşayan tek akrabasını öldürmek için sebebi ne olabilir?"

Joe yan yattı ve kollarını bana doladı.

"Aynen öyle," dedim. "Ray Dave'in her şeyiydi. Babasının sevgisi ve desteği olmadan hayatı çok daha fakir olacak. Ray olmadan, onun için kim var? Saatlik randevuları mı? Mevsimlik işçiler? İnternetteki sanal arkadaşları mı? Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

Joe dedi ki, "Bunu farklı bir şekilde hayal edebiliyorum. Ray her şeyi yönetirdi. Dave Ray için çalışırdı. Emirleri o alırdı ve ben bunu gördüm, Lindsay. 'Benim için kafeteryaya koş evlat. Tabletimi ver. Bizi biraz yalnız bırak Dave.'"

"Dave'in buna içerlediğini mi söylüyorsun?"

"Bu yaşta babasına haber vermenin can sıkıcı olmanın ötesinde bir cinayet sebebi olabileceğini söylüyorum. Ray işyerinin sahibiydi ve Dave orada yemek yiyor, orada yaşıyor, orada çalışıyordu. Dave'in geliri ve yaşam tarzı babasına bağlıydı ve babası hastaydı. Talepkâr ve hastaydı. Belki de kariyerleri, evleri, eşleri, çocukları, hatta torunları olan kırklı yaşlarındaki diğer erkeklerin hayatlarına bakıyordur. Belki de babası ölmüş olsaydı, Napa Vadisi'nin küçük kasaba kısıtlamalarından oldukça büyük bir mirasla ayrılabilirdi. Taşınırdı. Kendini yeniden keşfedebilirdi. Mantıklı mı?"

Joe'nun ne demek istediğini anladım ve söyledim.

"Ama babasını o mu öldürdü, Lindsay? Yoksa Dr. Murray mi yaptı? Ben de Murray için aynı üç soruyu sormak zorundayım. *İmkânı* var mıydı?"

Evet. O bir doktor. *Fırsatı* var mıydı? Evet, vardı. Aynı sebepten. Peki olası *sebeplere* ne? Neden kendi hastasını öldürsün ki?"

Dedim ki, "Ray'i Ray'den başka kimsenin öldürmemiş olması büyük olasılık değil mi? Murray size Ray'in kendi sağlığını ihmal ettiğini söyledi."

Joe sırt üstü yuvarlandı ve içini çekti. "Ray'in eceliyle öldüğünden emin olmayı gerçekten çok isterdim."

"Ben de Dave'i severim. Dave'i severim. Ve bana şunun cevabını ver. Eğer Dave babasını öldürdüyse, neden senin bunu araştırmanı istedi? Eğer o yaptıysa, onu ihbar etmen gerekirdi."

Joe bunu uzun bir süre düşündü. Sonra dedi ki, "Peki ya suçluluk? Ray'i öldürdüyse, hayal bile edemeyeceğimiz kadar çok suçluluk duyabilir. Beni işe karıştırarak izini kaybettirdiğinden emin olmak istiyor olabilir. Ya da bilinçsiz bir motivasyonu olabilir."

"Anlamı?"

"Dave yakalanmak isteyebilir."

JOE hızla uykuya daldı ve sessiz ve hareketsiz bir şekilde uyudu, zihni ve bedeni uzun bir endişe ve uyanıklık döneminden sonra dinleniyordu.

Joe'nun teorisini düşünmekten uyuyamıyordum; Dave'in babasını kızgınlık yüzünden öldürdüğünü ve sonra da cezalandırılmak isteyecek kadar pişmanlık, utanç ve suçluluk duyduğunu.

Sonunda uyudum - hareketli hedeflere atış yapan atıcıları hayal ettiğim hafif, rüya gibi bir durum. Paul ve Ramona'yı ofislerinde sabah sohbeti yaparken gördüm. Sonra kırılan camın sesi, Paul'ün masasının üzerine yayılması, kenardan akan kanın halıya bulaşması. Ramona ayaktaydı, bir el daha ateş etti. Gözlerim açıldı ve göğsündeki kurşun deliğinin bir santim yukarısında asılı duran altın zincir üzerindeki kabaşon yakut kolyeyi hayal ettim.

Tekrar uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerim tekrar açıldığında Claire'i düşünüyordum. Rüyasız bir uykuya mı dalmıştı? Acı çekiyor, tavana bakıyor ve biricik küçük kızını mı düşünüyordu? Doktoru ona iyi haber mi vermişti yoksa kötü mü? Bilmem gerekiyordu.

Kocamı uyandırmadan yataktan kalktığımda saat henüz altı olmamıştı. Usulca ana odaya girdim ve uyuyan kıvrıkcık saçlı kovboy kızımıza göz attım. Bir süre onu izledim ve büyüyünce nasıl bir kadın olacağını merak ettim.

Martha elimi tuttu. Ona bu işin üzerinde olduğumu söyledim ve iyi kalpli köpeğimi yürüyüşe çıkarmak üzere kot pantolonumu ve sweatshirt'ümü giydim. Trende bir yabancıнын bana söylediği bir şeyi hatırladım. Kucağında bebeği vardı ve koltuğun altına çekmek için köpeğinin tasmaını çekiştiriyordu.

Ona baktığımı gördü, sanırım gözlerimde bir yargıyla. Dedi ki, "Bebeğiniz olmadan önce köpeğiniz sizin bebeğinizdir. Bebeğiniz olduğunda, köpeğiniz köpektir."

Martha'nın gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Seni hâlâ sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kuyruğunu salladı, mızımızlandı ve yüzümü yaladı. Eski dostumu tasmaladım ve asansörle sokak katına çıktık.

Sabahın erken saatleriydi. Diğer insanlar köpeklerini gezdiriyor, neredeyse boş olan caddeden ışığa karşı geçiyorlardı. Martha oynamak istedi, ama ben ona bir sonraki en iyi şeyi verdim, Lake ve Eleventh'in köşesine kadar koşup geri döndüm.

Bütün gece zihnim karaya vurmuş bir ton balığı gibi çırpındı durdu. Claire. Dave Channing. Soğuk kutularda gömülmeyi ve adaleti bekleyen cesetler. Benim işim.

Asansöre bindik ve evimize girdiğimizde Martha başını eğdi ve sızlanarak *beni besledi*.

Mutfakta pofuduk kızım için bir kâse doldurdum, sabah kahvemi demledim ve bana eşlik etmesi için dolap altındaki küçük televizyonu açtım. İlk sabah programı tüm hızıyla devam ederken ekranda parlak kırmızı bir son dakika haber başlığı belirdi.

Şimdi ne var? Şimdi ne oldu?

OceanofPDF.com

O SABAH ERKEN saatlerde Cindy ofisinde Doğu Yakası haber akışlarını kontrol ederken cep telefonu çaldı.

Arayan Serena Jackson'dı, eski bir arkadaş. Michigan'a birlikte gitmişlerdi ve Serena kısa süre önce KRON4'te yüksek profilli bir iş için Chicago'dan San Francisco'ya taşınmıştı.

"Cin, az önce keskin nişancılardan birinin basına bir bildiri yayınladığını duydum," dedi. "Postalarını kontrol et."

Serena beklemedeyken Cindy posta kutusunu taradı ve *Acil Yayın İçin* başlıklı bir e-posta açtı.

Dört paragrafında yer alan her kelime bir sersemleticiydi.

Serena'ya yüksek sesle okudu ve o da "Haberleri vermeye hazır ol kızım. *Chronicle*'ın ön kapısına on dakikadan daha az bir mesafede bir uydu minibüsündeyim."

Cindy, "Seni hemen arayacağım."

dedi. E-postayı tekrar okudu.

İkinci okuyuşunda da onu çok sarsmıştı ve her yönüyle gişe rekorları kıran bir kitap gibi görünüyordu - ham, kanlı ve her yerde televizyon ekranlarına yansımaya hazır. Eğer geniş çapta yayılmışsa, saat işliyordu ve son gün *şimdi idi*.

E-postanın çıktısını aldı ve Tyler'ı bilgilendirmek için onu aradı, ancak sabah 7'de araması telesekretere düştü.

Ne yapmalıyım?

Tamamen kör bir ipucuna dayanan bir hikayeyle kayıtlara geçmek riskliydi, ancak yeterince sık yapıldı. *Şu anda doğrulanmadı. Gizli kaynaklar söylüyor.* Bir de Nixon'ın son günlerindeki nefes kesici Deep Throat sızıntıları vardı.

Cindy seçenekleri üzerinde düşündü: Ay atışını yapmak ya da daha temkinli bir yol izlemek. Haberi o verirse, atlatma haber onun olurdu. Eğer beklerse ...

Serena'yı aradı. "Bana on dakika ver."

Yeni bir e-posta dosyası açan Cindy, Tyler'a yazarak bir haber bombasının düşmek üzere olduğunu, haberin gerçek olduğuna karar verdiğini ve yarışma başlamadan önce haberle canlı yayına geçmek için birkaç dakikası olduğunu söyledi.

Cindy hikâyenin taslağını hazırladı ve bir çırpıda düzenlemeye hazır hale geldi. Bir başlık attı, doğrulanmamış e-postayı ekledi ve paketi *Acil* olarak işaretleyerek yayıncının ve genel yayın yönetmeninin gelen kutusuna gönderdi.

Sonra e-postanın bir kopyasını ceketinin cebine tıktırdı, kapanan asansöre atladı ve sokağa indi.

Serena onu Görev'de bekliyordu, görüşme için çoktan hazırlanmıştı.

İki arkadaş ve meslektaş, *Chronicle*'ın saat kulesinin gölgesinde ayakta dururken yukarıdan aşağıya sonuçları konuştular ve risk almaya değer olduğu konusunda hemfikir oldular. İçinde bulundukları iş ya büyük olacaktı ya da eve döneceklerdi.

Kameraya dönük uzun yönetmen koltuklarında yerlerini aldılar, sırtları Chronicle Binası'na dönüktü, bir şemsiye yüzlerini gölgeliyordu, sabah esintisi saçlarını karıştırıyordu.

Sesçi seviyeyi test etti. Kameraman parmaklarıyla bitime beş saniye kaldığını saydı ve ardından bant kaydı başladı. Serena, Cindy'yi *San Francisco Chronicle*'ın yıldız muhabiri ve suç masası şefi olarak tanıttı.

"Bu sabah büyük haberlerin var, Cindy. Beş şehirde insanları dehşete düşüren son keskin nişancı saldırıları hakkında içeriden bilgi sahibi olduğunu iddia eden birinden gelen ve az önce suç blogunuzda yayınladığınız *bomba* gibi bir e-posta."

"Bu kesinlikle doğru, Serena. Birkaç dakika önce keskin nişancı saldırılarının nedenlerini açıklayan ve gelecekteki infazlar konusunda uyarıda bulunan bir e-posta aldım," dedi Cindy. "E-postayı inandırıcı buluyorum. Ancak izleyiciler, Zodyak Katili'nin on yıllar önce *Chronicle*'a yazdığı mektuplar gibi, e-postanın da imzasız olduğunu anlamalı."

"Tartışmanın her iki tarafını da dikkatle değerlendirdim ve bu e-postayı yayınlamanın sessiz kalmaktan daha iyi olduğuna karar verdim."

"Cindy, bunun üzerinde bir zaman damgası var mı?"

"Bu sabah erkenden gelen kutuma düştü. Başlık 'Acil Yayın İçin' idi."

"Şimdi izleyicilerimiz için okuyabilir misiniz?"

Cindy kucağındaki kâğıdı kaldırdı ve önemli noktaları okumaya başladı.

"Şimdi alıntı yapıyorum: 'Bu, tüm uyuşturucu satıcılarına, ot, kokain, meth ve Molly satanlara, oksi, eroin, fentanil, reçetesiz ilaçlar ve tasarım ilaçlar satan sapıklara ya da zehrinizi adlandırın, bir uyarıdır. Aşırı dozdan ölümler yılda yetmiş bin Amerikalıya yükselmiştir ve bunların neredeyse yarısı fentanil gibi opioidlerden kaynaklanmaktadır. Bu iyi bir şey değil. Durmuyor. Daha da kötüye gidiyor."

"Ülkenin dört bir yanındaki vatandaşlardan oluşan bir koalisyon, etkisiz reklam kampanyalarından ve siyasi sloganlardan bıktı. Uyuşturucuya karşı yeni bir savaş başlattık. A

gerçek savaş. şu ana kadar dokuz pislik satıcısı öldü ve biz daha yeni başlıyoruz. Elimizde bir liste var. Eğer sorunun bir parçasıysanız ve hayatınıza değeri veriyorsanız, ne pahasına olursa olsun uyuşturucu satmayı bırakın. Ürününüzü yok edin ve dürüst olun.

'Ya da çarkı çevir. Numaranızın ne zaman çıkacağını asla bilemezsiniz."

Jackson, "Cindy, yanılıyorsam beni düzelt ama şu ana kadar burada, Chicago'da, Los Angeles'ta ve dün itibariyle Houston ve San Antonio'da meydana gelen silahlı saldırıların nedenini bilmiyorduk. Bu doğru mu?"

Cindy, "Uyuşturucu bağlantısı olduğuna dair teoriler vardı, ancak bildiğim kadarıyla bu e-posta, tetikçi veya tetikçilerle bir bağlantı olduğunu ve görevlerinin uyuşturucuyu ortadan kaldırmak olduğunu iddia eden birinden gelen ilk kamuya açık iletişim.

"Bunu ciddiye almalıyız."

BÖLÜM 60

CINDY, dağınık ve kalabalık haber merkezindeki labirent gibi odacıkların arasında dolaşıyor.

Spor yazarı Artie Martini bir bölmeden seslendi, "Harika röportajdı Cindy. Sana klibi gönderdim."

"Çok hızlıydı, Martini. Teşekkürler."

Cindy ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarırken ofisinin cam duvarına baktı. Görüşmeden önce telefon hatlarını temizlemişti ve yirmi dakika sonra, ancak yedi kırk beşte, on iki tuş da yanıp sönen bir çılgınlık içindeydi. Az önce tüm dünyaya söylediği şeyi teyit etmek için çok sayıda polis arkadaşının aramış olmasını umuyordu.

Ve başka bir şey daha vardı. İsimsiz yazar, *dokuz* kişinin kurbanların sayısı azaldı.

Sekiz tane saydı. Eğer yazar doğruyu söylüyorsa, kurbanlardan biri henüz hesaba katılmamıştı ya da diğerleriyle bağlantısı yoktu.

Her iki durumda da, dokuz numaralı kurban haberdi.

Cindy ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, sandalyesine çöktü ve pencere kenarındaki Whistler TRX-1 tarayıcıyı açtı.

Tempo kontrolüne başladı, polis telsizini tekrar dinledi, dizüstü bilgisayarından haber servislerini ve ağ yayınlarını kontrol etti. Batı Yakası'nda büyük bir deprem ya da yangın olmadığından, hiçbir teröristin bir uçağı rehin almadığından emin olduktan sonra gelen e-postaları kontrol etti.

Serena Jackson ile yaptığı röportaj geniş yankı uyandırmıştır.

Google ve Yahoo!'da bültenler vardı ve *New York Times*'tan daha fazla bilgi için bir talep geldi ve uyuşturucuyla savaş e-postasının kendi kopyalarını alan diğer gazetecilerin bunu çok uzaklara ve geniş bir alana yaydıklarını gördü - ama önce değil.

Büyük bir rahatlama yaşadı, posta kutusunda e-postanın bir aldatmaca olduğunu iddia eden hiçbir şey yoktu.

Cindy ofis telefonunu kendisine doğru çekti ve tuşlara basmaya başladı.

Hoparlörden Henry Tyler'ın asistanı Brittney Hall'un sesi geldi: "Cindy, Henry seni saat sekizde görmek istiyor."

Neden? Sırtına bir tokat mı, yoksa Serena Jackson ile yaptığı doğaçlama röportaj başını iş açısından tehdit edici türden bir belaya mı soktu?

Bir sonraki arayan Lindsay'di: "Cindy, az önce Claire'le konuştum. Yoğun bakımdan çıktı. Oda 1409, uyuşturulmuş, ama birkaç günlüğüne ziyaretçi kabul edecek.

Günde birkaç saat. Sesi iyi geliyordu. Düşünüyorum da. Hey. Röportajını izledim. Müthiştin."

Bunu bir düzine mesaj daha izledi - röportajı hakkında daha fazla övgü, bir sanat departmanı sorgusu, geri aramasını isteyen bir editör, ama dünyasını sarsan hiçbir şey yoktu.

Johnson Hughes Kanser Tedavi Merkezi'ni aradı ve operatörden hemşire istasyonuna, oradan da Claire'in odasına aktarıldı, ta ki Claire'in doktoruyla birlikte olduğunu söyleyen ve Cindy'nin numarasını alan bir hemşire yardımcısıyla konuşana kadar.

Cindy işe geri döndü ve telefonu çaldığında Google'da *uyuşturucu satıcılarına yönelik uyarıları* araştırıyordu. Arayanın kimliğindeki numara yerel bir santralden geliyordu ama tanıımıyordu. Claire olduğunu umarak telefonu açtı.

"Cindy Thomas?"

Arayan erkekti ve Cindy, adamın sesini dijital bir ses değiştiriciyle gizlediğini fark ettiğinde aniden ürperdi.

"Konuşuyorum."

"E-postamı okudun. Röportajını gördüm ve bir ödülü hak ettin. Chicago'da bir pislik daha yakaladık. Mükemmel bir delik. İyi günler dilerim."

"Bekle. Bir dakika bekle."

Hat kesilmişti.

Geri Ara'ya bastı ama kimliği belirsiz kişi telefonu açmadı. Kahretsin. Telefon numarasına baktı ama kayıtlı değildi. Tabii ki arayan kişi kullan at telefon kullanıyordu.

Cindy, arayanın söylediklerini kelimesi kelimesine anlatan notlar karaladı. Dokuzuncu kurban Chicago'da vurulmuştu. Notu Tyler'a gönderdi, bir yandan da Chicago Polisi'nin suç kayıtlarını kontrol ediyordu. Orada keskin nişancı ateşiyle ilgili bir şey yoktu. Henüz erkendi. Şimdilik, arayanın ima ettiği şeye sahipti; ödülü özel bir haberd.

Serena'ya kendisini araması için bir mesaj bıraktı ve aynı anda *Chicago Trib*'in internet sitesini açtı. Orada yeni bir keskin nişancı saldırısıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey, nada, zip. Eğer onu arayan isimless kişi doğruyu söylediyse, Chicago'lu bir uyuşturucu satıcısı ölmüştü ve haber hâlâ *Chronicle*'daydı.

Bilgisayar ekranının sağ alt köşesindeki dijital saat 7:57'yi gösteriyordu. Kalem çekmecesinden bir ayna çıkaran Cindy saçlarını kabarttı, dudaklarına biraz parlaticı sürdü. Sonra telefonunu ve tabletini kaptığı gibi Henry Tyler'ın ofisine doğru yola koyuldu.

Tyler'ın asistanı Brittney, Cindy'yi yayıncının ve genel yayın yönetmeninin ofisine doğru el sallayarak gönderirken en ufak bir duygu belirtisi göstermedi. Tyler oradaydı. Jeb McGowan da oradaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

Ekip odasındaki masamın üzerinde asılı duran televizyonu daha iyi görebilmek için sandalyemi geriye yatırdım.

Haber sunucusu Jason Kroner ABC7 Chicago stüdyosundan bildiriyordu.

"Bir polis kaynağına göre, bu sabah saat 7:00 sularında kimliği belirlenemeyen bir adam Chicago Riverwalk'ta kaldırımında vurulmuş halde ölü bulundu. Bir saat sonra, olayla ilgisi olduğu düşünülen bir kişi Michigan Avenue Köprüsü üzerinde, motoru çalışır halde bırakılmış ve ön koltuğunda bir .308 Remington tüfek bulunan cipinden uzakta dururken yakalandı.

"Köprünün çeşitli yerlerinden kurbanın bulunduğu kaldırıma kadar bir görüş hattı var. Saldırgan bir araçtan ateş etmiş olabilir."

Muhabir bizimkinden başlayarak diğer keskin nişancı cinayetlerini, hepsi de çözülmemiş vakaları anlatırken iç geçirdim. Sonra Kroner'den Cindy'nin uyuşturucuya karşı savaş manifestosunu okuduğu otuz saniyelik bir klibe geçiş yapıldı. Cindy elbette sinir bozucu olabilirdi ama gerçekten takdire şayandı; zeki, profesyonel ve söylemeliyim ki çok sevimliydi. Richie'nin yüzü gülüyordu ve birlikte sırttık. Sonra kamera tekrar Kroner'e döndü ve sözlerini şöyle bitirdi

kanalın haberler geldikçe hikayeyi güncelleyeceğini söyledi.

Dedim ki, "Bir mola olabilir. Adam dedi ki, 'Uyuşturucu satmayı bırak Ya da çarkı döndür' dedi. Kim demiş bunu? Sen 'Şansını dene' dersin. Ya da 'Zar at' dersin."

"Bu Moving Targets'a bir gönderme, tamam mı?"

"Tanrım. Chicago Polisi'nin gözaltında tuttuğu adam. Acaba bir silahın nişangahından mı bakıyordu?"

"Şanslı hissediyor musun?"

"Eğer bu Noel'se, şüphelinin sakalı var ve adı Leonard Barkley."

Mola odasında kahve içmek için durduk, sonra koridorda kısa bir yürüyüş yaptık, sorgu odalarını, asansör bankasını ve neredeyse boş olan Soygun Bölümü detaylarını geçtik ve savaş odamızın kapısını açtık.

Telefonun başına oturdum ve hızlı aramaya koyduğum bir numarayı tuşladım. Chicago Polisi'nin telefonu çaldığında Dedektif Richards'ı istedim.

"Boksör, bana musallat mı oluyorsun?" diyerek telefonu açtı.

"Sanırım öyle. Adı açıklanmayan silahlı adamla konuştunuz mu?"

"Onu inceledim. Adı Jacob Stoll. Eski bir deniz teğmeni, Stan'de birkaç kez görev yapmış. Parmak izleri AFIS'te bulduklarımızla uyuyor. Şu anda okul servisi şoförü olarak yarı zamanlı çalışıyor. Silah onun adına kayıtlı ve yakın zamanda ateşlenmemiş. Stoll'u şüpheli olarak tutuyoruz ama parkta ölü bulunan adamı o vurduysa arabasındaki tüfeği kullanmamıştır."

"Hayır mı?"

"Silah yeni ateşlenmemiş. Onu elimizden geldiğince uzun süre tutacağız. Kurbanı başka bir silahla vurmuş, belki de silahı köprüden aşağı atmış olabilir."

Conklin, "Belki de polislerin ne yaptığını görmek için olay yerini tekrar ziyaret ediyordur." dedi.

"Mümkün," dedi Richards. "Onu kutuya koyduktan sonra ne söyleyeceğini dinleyeceğiz."

Dedim ki, "Richards, sözde video oyunu, Moving Targets. Basına bilgi veren kişi 'çarkı döndür' ifadesini kullanmış."

"Evet, e-postanızı aldım ve sitenin ekran görüntüsünü gördüm. Ortağım ve ben Stoll ile konuştuğumuzda bunu da eklemeye çalışacağım. Bizim evimizden sizin evinize canlı yayınlanacak röportajımızı izlemek ister misiniz?"

"Kesinlikle hayır."

"Pardon?"

"Şaka yapıyorum Richards. Bu harika olurdu. Ne yapmam gerekiyor?"

"Şifre için hazır ol. Bir şey daha var, Boxer."

"Neymiş o?"

"Bana borçlusun."

BÖLÜM 62

CONKLIN VE ben savaş odasındaki eski masada yan yana oturmuş, Chicago Polisi Şiddet Suçları Bölümü'ndeki sorgu odasına açılan bir pencere gibi olan bilgisayar ekranına bakıyorduk.

Dedektif Çavuş Stanley Richards'a ilk kez baktık. Kırk yaşlarında, ortalama boy ve kiloda, huzursuz, elleri cebinde, sabahın onunda saat beş gölgesi olan, bozuk para cimnastiği yapan bir adamdı.

Ellerini pantolonundan çıkardı ve savaş odasındaki masamızdan yaklaşık yirmi bir yüz mil uzaktaki masaya oturdu. Yanında ortağı Dedektif Sandra Wilson oturuyordu. Siyahtı, erkek işi beyaz bir gömlek, benimkine çok benzeyen lacivert bir blazer ceket giymişti ve yüzünde benim de takınmak isteyeceğim bir gülümseme vardı. Sakin, rahat ve anlaşılmaz görünüyordu.

Şüpheli Jacob Stoll, dedektiflerin karşısında oturuyordu ve her iki sandalyeye de yanlamasına yayılmış ve kollarını masanın üzerinde kavuşturmuştu. Vücut dili masanın, odanın ve anlatacağı hikâyenin sahibi olduğunu söylüyordu.

Stoll'un başka bir isimle Leonard Barkley olduğuna dair umudum buharlaştı. Fidel Castro'ya benzeyen Barkley'nin aksine Stoll'un etli bir yüzü vardı. Barkley'nin 1.90'ına karşılık Stoll 1.90 boyundaydı ve belki de Dedektif Wilson'ın *Mona Lisa* gülümsemesine yol açan geniş, dişlek bir sırıtışı vardı.

Ona, "Siz gerçekten çok güzel bir kadınsınız, Dedektif, bunu biliyor muydunuz?" dedi.

Wilson kibarca Stoll'a, "Jacob? Sana Jacob desem olur mu? Şuna bir bakabilir misin?"

Stoll'un fotoğrafı görebilmesi için telefonunu kaldırdı. Richards bize göndermişti ve kısa süre önce ölen adamın fotoğrafını tanıdım. Polis raporuna ve ölen adamın kanlı gömleğine göre, kalbine bir kurşun yemişti. Richards'a göre sırt çantasında bir tekne dolusu eroin de vardı.

Stoll, "Alabilir miyim?" dedi. Cevap beklemeden telefonu Wilson'dan aldı ve ekrana uzun uzun baktı. Sonra da geri verdi.

"Onu tanıyamadım, en azından o açıdan. Birlikte eğitim gördüğüm ya da görev yaptığım üç bin erden biri olmadığına yemin edemem. Ama şunu biliyorum: Tüfeğimi kontrol ettiğinizde ateşlenmemiş olduğunu göreceksiniz. Ellerimde barut izi olup olmadığını kontrol ettiniz, yani silah kullanmadığımı biliyorsunuz. Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Richards. "Bu sabah altı buçukta neredeydin?" "Parktaki adam o zaman mı satın aldı?"

"Neredeydiniz, Teğmen Stoll?"

"South Blue Island Avenue otobüs garajında diğer üç şoför ve amirim Jesse Kruse ile kahve içip şakalaşıyorduk. Otobüsleri temizledik ve saat yedide güzergahıma başladım. Otuz altı küçük çocuğu aldım ve hepsini okula götürdüm. Riverwalk'a yakın bir yere gitmedim. Nerede olduğuma dair, sizin bir haftada görüşecek vaktinizden daha fazla görgü tanığım var.

"Ve şimdi *size* bir sorum var," dedi Stoll. "İşimiz bitti mi? Eğer bitmediyse, avukatım olmadan konuşmayacağım. Eğer öyleyse, silahımı alıp işime bakacağım."

Richards, "Sana haklarını okuduğum zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

"Hatırlıyorum. Ama bu çok saçma. Beni tutuklamadınız. Sadece *köprüden* gördüklerimi anlatmamı istediğinizi sanıyordum."

Kendinden emin vücut dili gitmişti. Stoll egzersiz yapıyordu. Bu ona hiç iyi gelmeyecekti. Ortağım ve ben birbirimize baktık, Richards "Stoll. Sen bir cinayetin şüpheli kişisisin. Mazeretini kontrol edene kadar seni gözaltında tutacağız ve eğer bize karşı dürüst olursan seni temize çıkaracağız. Anladınız mı? Bir hafta ya da daha uzun sürse de bunu yapmak zorundayız."

Richards sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca, avukat istediğinizi söylediğinize göre, sizinle konuşmayı kesmek zorundayız."

"Siktir et. Haklarımdan feragat ediyorum."

Richards neredeyse kibarca, "İyi düşünmüşsün," dedi. Bir kâğıt ve bir kalemi masaya doğru itti.

"Feragatnameyi imzaladıktan sonra, sizi buraya getirmeden önceki saatlerde nerede olduğunuza dair kefil olabilecek tüm kişilerin isimlerine ihtiyacımız olacak."

BÖLÜM 63

YANIMDA OTURAN Conklin yüksek sesle nefes verdi ve ellerini saçlarında gezdirdi.

Dedi ki, "Stoll masum mu, kibirli mi, yoksa aptal ve salak mı? Bunu bilmek zor."

Stoll feragatnameyi imzaladı. Richards imzaladı. Wilson da imzaladı ve Richards feragatnameyi odadan çıkarırken Stoll'la birlikte oturdu. Bir dakika sonra geri döndü, yerine oturdu ve Richards'a bir şey isteyip istemediğini sordu - yumuşak bir içecek, kahve?

Stoll başını hayır anlamında salladı.

Richards, Stoll'a "Tüfeği açıkla." dedi.

"Teneke kutulara ateş etmek için DeKalb County'ye gidiyordum. Orası kardeşimin arazisi ve iznim var."

"Yani köprüde ne yaptığını anlamıyorum."

"Manzarayı seyrediyordum. Muhteşem bir gün olacak gibi görünüyordu. Dostum, yanıldığım zaman, gerçekten yanılıyorum."

Dedektif Wilson, Stoll'dan kardeşinin adını, iletişim bilgilerini ve mülkün yerini istedi. Stoll'un amirinin numarasını da aldı. Sonra Stoll'un mazeretlerini araştırmak için odadan ayrıldı.

Richards, "Stoll, Moving Targets diye bir web sitesi duydun mu hiç?" dedi.

"Hayır. Oh. Bu bir video oyunu, değil mi? Bir arkadaşım oynardı. Yarıştık, bilirsin. Çok zorlayıcı bulmadım. Benim gibi eğitilmiş biri için değil."

"Bu bir oyundan daha fazlası mı? Sizce Moving Targets uyuşturucu satıcılarını hedef alan bir paravan olabilir mi?"

"Ne? Nereden buldun bunu? Bu delilik. Eğer aynı şeyden bahsediyorsak, bu bir çocuk oyunu gibi. Aksini söyleyen herkes saçmalıyor demektir."

Richards aynı soruları farklı şekillerde sorarak, acele etmeden, Stoll'un askeri uzmanlığını kullanarak, Stoll'un fikrini sorarak ve Stoll'un kendisiyle çelişmesini bekleyerek konuyu derinlemesine inceledi.

Ama Stoll tutarlıydı.

Richards Moving Targets konusuna geri dönerek, "Soruşturmamız sırasında bu web sitesi gündeme geldi. Arkadaşınla konuşmak istiyorum. Ona oyunun nasıl işlediğini sorun."

"Ben de onunla konuşmak istiyorum. Adı Sid Bernadine. Ölmüş. İki ya da üç yıl önce öldü. Sid'i çok özlüyorum."

Stoll boş görünüyordu. Verebileceği her şeyi vermiş gibiydi. Richards iyi bir iş çıkarmıştı. Stoll'dan daha fazlasını ya da daha iyisini alabilecek birini tanımıyorum - ne ben, ne Conklin, ne Brady ne de Jacobi.

Wilson başka bir polisle birlikte odaya döndü.

Stoll, "Peki şimdi ne olacak?" dedi.

Richards, "Sana söyledim, Stoll. Mazeretlerini ve silahını kontrol ederken seni burada rahat ettireceğiz. Bir telefon alacaksın. Bunu güzelce yapmak ister misin? Yoksa devam edip seni kelepçелейelim mi?"

Richards ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve ceketini açtı. Sarı bir ışık yakaladım, şok tabancasının kabzası.

"O telefon görüşmesini şimdi yapacağım."

Oda boşaldı ve ekranımız karardı.

64. BÖLÜM

HENRY TYLER, Willie Brown belediye başkanı olmadan önce de *Chronicle*'da habercilik yapıyordu.

Cindy onu seviyor, ona saygı duyuyor ve "uyuşturucuya karşı yeni savaş" çağrısında bulunan isimsiz e-posta ve yazarı hakkındaki düşüncelerini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Cindy Tyler'ın ofisine girip McGowan'ı gördüğünde içgüdüsel bir tepki verdi. Sinirli *Chronicle* yavrusunun Tyler'ın ofisinde ne işi vardı?

İkisinin de dahil olduğu ne tür bir toplantı? Adamın etrafta sinsice dolaştığını, rakiplerine haber sızdığını ve gelecekte ele geçirmek üzere bölgesini işaretlediğini düşündü.

McGowan'a "Selam", patronuna "Günaydın Henry" dedi ve deri koltuğun kenarında McGowan'ın yanına oturdu. Tyler'ın, McGowan odadayken doğrulanmamış bir haberi yayınladığı için kendisine kızmayacağını umuyordu.

Tyler dedi ki, "Cindy, röportajını yeni gördüm. İyi iş çıkarmışsın. İhbarcının tetikçilerle gerçek bir bağlantısı olduğunu doğrulayıp doğrulamadığını sormak zorundayım."

"Henüz değil ama yine de birkaç dakika önce beni aradı Henry. Sesini gizledi ve kullan-at bir telefon kullandı ama bana Chicago'da bir silahlı saldırı olduğunu söyledi. Diğerleriyle aynı türden. Uzaktan tek el ateş edilmiş. Sana bir not gönderdim."

"Üzgünüm, kaçırdım."

"Makaleyi blogumda yayınladım. İlk biz yayınladık."

Tyler dedi ki, "Sağlam bir doğrulama ve bu sırayla mı? Silahlı saldırı kurbanı. Kaynağınız aradı ve vurulma olayı doğrulandı mı?"

Evet anlamında başını salladı ve Tyler, "Tamam. Çok iyi. Bir saatte iki kaşık. İyi iş, Cindy. Harika bir seri yakaladın."

Masasının arkasından ona gülümsedi ve şöyle dedi: "İkinizi de çağırdım çünkü SFPD Jennings cinayetiyle ilgili hâlâ bir şey bulamadı ve aynı şekilde Baron davası da soğumaya başladı. Ayrıca Houston ve San Antonio'da da kurbanlar hakkında hiçbir şey yok. İkinizin birlikte çalışmasını istiyorum. Bakalım askeri sınıf katillerden oluşan bir çeteye ilgili bir şeyler bulabilecek misiniz?"

"McGowan, bu konuda Cindy'ye rapor ver ve bir işe yara."

McGowan, "Emredersiniz efendim," dedi.

"Cindy, cep numaram hâlâ sende mi?"

"Avucumun içinde dövmesi var."

Tyler gülümsedi.

"Git yakala onları," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65

MCGOWAN Cindy için kapıyı tuttu ve birlikte haber odasında dolaşırlarken, Cindy McGowan'ın heyecanının yüksek olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

"Vay canına, Cindy. Bak. Sana elimden gelen her şekilde yardım edeceğim. Ben senin adamınım."

"Henry'den bu görevi sana vermesini sen istedin, değil mi?"

"Bekle, Cindy. Birlikte çalışmamız gerektiğini söyledi, değil mi? Bana göre, yılın hikâyesine imza atma yolunda ilerliyoruz."

Ona, Cindy'nin karşılık vermediği, inkar edilemez bir şekilde kazanan bir gülümseme verdi.

"Biz, ha?" diye düşündü ama "Tamam o zaman" dedi.

Ofisine girdikten sonra kapısını kapattı ve Richie'yi aradı.

Sevdiği adama "Bu resmi bir kayıt içi aramadır," dedi. "Sabahın köründe Chicago'daki Riverwalk'ta vurulan ölü adamla ilgili bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

"Chicago Polisi ile çalışıyoruz. Bunu sana sadece arkadaşım ve sevgilim olarak söyleyebilirim. Sır olarak, Cindy. Tamam mı?"

"Lanet olsun. Yani, tamam."

"Chicago polisinin gözaltında bir şüphelisi var. Konuşabileceğim bir şey bulur bulmaz ilk sizi arayacağım."

Cindy, "Tanrım, Richie. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Güldü ve "Uslu dur." dedi.

Kapattı, sandalyesini döndürdü, böylece ofis duvarından McGowan'ın sadece yirmi metre ötedeki küpüne bakmak yerine Mission Caddesi'ne bakıyordu. Katil ya da katiller Chicago cinayetini dört saatten kısa bir süre önce işlemişlerdi.

Hikaye o kadar sıcaktı ki cızırdıyordu.

Cinayetlerin toplamı, tarzı ve coğrafi aralığı bakımından eşi benzeri görülmemiş bir cinayet çılgınlığı anlamına geliyordu. Burada, San Francisco'da başlamıştı. Onun temposu.

Ve şimdi bu gezici atış poligonuna duyulan korku ve hayranlık ülkeyi harekete geçirmişti.

Sıradaki kim olacak?

Kablolu yayınlar, hatta Başkan bile bu suikastlar dizisine ağırlık vermişti. Beyaz Saray sözcüsü "Biz bir hukuk devletiyiz," demişti. "Kanunsuzluğu esefle kınıyoruz. Masum insanlar öldürülecektir ve mahkeme tarafından suçlu oldukları kanıtlanana kadar *hepsi* masumdur."

Cindy prensipte anlaşmıştı ama yine de yapması gereken bir iş vardı. Bu hikayenin kilidini açmak zorundaydı.

Kapısına gitti ve ayağa kalkıp yanına gelen McGowan'a seslendi.

"Jeb, bu sabahki Chicago kurbanı üzerinde çalış. Kim, ne, ne zaman, nerede ve eğer parlak yeni bir neden ortaya çıkarırsan, bu harika olur. Sonra, ayrı olarak, Jennings ile başlayan bir zaman çizelgesi oluşturun. Sonra, Baronlar. Roccio. Peavey. Üç Teksaslı kurban. Bugünkü adam da. Her birinin profili. Bu zaman çizelgesini güncelleyeceğiz, kenar çubuğu olarak yayınlamaya devam edeceğiz-"

McGowan telefonunu kaldırdı.

"Chicago kurbanının adı Patrick Mason."

"Güzel. Takip et ve Houston'a ulaşacağım. Bakalım oradaki katiller de aynı yöntemi mi kullanmışlar."

McGowan gülümsedi ve Henry Tyler'ın oldukça iyi bir taklidini yaparak, "Git yakala onları" dedi.

BÖLÜM 66

Cindy masasına geri oturduğunda öfke içindeydi. Jeb, Henry ile alay ediyordu. O sümüklü çocuk.

Kendisine uyuşturucuyla savaş konusunda bilgi veren ve bugünün haberini veren isimsiz kaynağından gelen e-postayı açtı. Uyuşturucu satıcısı Chicago'da vurularak öldürüldü.

Cindy bunun bir başka Zodiac ya da Sam'in Oğlu, yani basına yakınlaşan diğer seri katiller olduğu hissine kapılmıştı. Bu kez seri katiller vardı, çoğul olarak. Ama bunlar kimdi, tetikçiler ve hedefledikleri kurbanlar neden ve nasıl seçilmişti? E-postayı tekrar okumak istedi, bu kez gözden kaçırdığı ekmek kırıntılarını ya da herhangi bir ipucunu arıyordu.

Şöyle yazmıştı: "Eğer sorunun bir parçasıysanız ve hayatınıza değer veriyorsanız, ne pahasına olursa olsun uyuşturucu satmayı bırakın. Ürününüzü yok edin ve dürüst olun.

"Ya da çarkı çevirin. Numaranızın ne zaman çıkacağını asla bilemezsiniz."

Çarkı döndürmek tuhaf bir ifadeydi. Bu onun konuşma tarzı mıydı? Anlamlı bir şey miydi? Bilmek isterdi.

İşte o zaman anladı.

Kaynağı ona mektup yazmıştı. Ve o da onu aramış.

Kullan-at telefona yaptığı geri arama başarısız olmuştu ama *ona cevap yazmamıştı*.

Bunu yapmak zorundaydı ve yeterince iyi bir sunum yaparsa, belki o da cevap yazardı. Belki de onu dünyaya basın kanalı olması konusunda ikna edebilirdi. Tanınıyordu. *Chronicle*'in erişimi vardı. Tyler bir arkadaş ve akıl hocasıydı. Bu iyi bir fikirdi.

Ancak geri dönüş e-postasını göndermeden önce bu konu hakkında biraz daha düşünmek istedi.

Cindy blogunu ve maillerini açtı, ABD'deki ve yurtdışındaki tüm yayınları kontrol etti ve keskin nişancı cinayetlerinin ne kadar çok haber olduğunu fark etti.

Ayrıca onu şaşırtan başka bir şey daha fark etti. Halk kanunsuzları alkışlıyordu. Blogundaki yorumlar bölümünü açtığında, aynı beklenmedik unsurun mevcut olduğunu gördü. Okuyucular, uyuşturucu satıcılarını öldüren tetikçilerin iyi adamlar olduğunu düşünüyorlardı.

Derin düşünceler içinde ofisinden çıktı ve kahve istasyonuna doğru ilerledi. McGowan odasının dışında, sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Genç ve güzel bir stajyerle sohbet ediyordu.

Onun hakkında konuşuyordu.

McGowan, "Cindy iyi bir iş çıkarıyor," dedi. "On yıldır burada çalışıyor, yani ne yaptığını biliyor ama bir tarzı yok. Bir yazarın yazarı değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Hacker mı diyorsun?" dedi stajyer. McGowan güldü. "Doğru kelime. Kesinlikle." Cindy çabuk karar vermek zorundaydı.

McGowan'a onu duyduğunu mu gösterecekti? Yoksa bunu daha iyi, daha önemli bir zaman için mi saklayacaktı? McGowan'ın etrafından dolaşarak kahve istasyonuna gitti, kendine kâğıt bir fincan fındıklı bold doldurdu ve ensesinin ısındığını hissetti.

McGowan'ın haber odasının gürültüsü arasında ona seslendiğini duydu. Diyordu ki, "Cindy. *Cindy*, Robin Boyd'la tanışmanı istiyorum. Burada stajyer olarak çalışmaya yeni başladı. Babası için çalışıyor."

"Memnun oldum Robin. McGowan. Çalışmaya başla. O profilleri istiyorum, her birini, öğleden önce. Bana nasıl bir yazar olduğunu göster. Ekibi hayal kırıklığına uğratmamaya çalış."

BÖLÜM 67

CLAIRE'İN ODASI her boydan ve renkten çiçeklerle kaplıydı, pencere kenarlarında, yatağının karşısındaki sandalyenin parmaklığı boyunca bir sıra halinde dizilmişlerdi ve pencere panjurlarının çıtalarına dokunmuş geçmiş olsun kartları demetleri vardı.

Onu gördüğüme çok sevinmiştim. Gülümseyip elini uzattığında yanına gittim ve ona uzun, nazik bir şekilde sarıldım.

Serum torbalarından, ince pamuklu hastane önlüğünün içine ve dışına uzanan tüpler için "Yaşam çizgilerime dikkat edin," dedi.

"Şimdi bile otoriter," dedim, büyük bir sandalyeyi yatağının yanına çekerken. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir at takımı tarafından ezilmiş gibiyim. Şu Budweiser olanlar. Clyde-somethings."

Bunu hayal ederek onunla birlikte ben de güldüm.

"Espri anlayışınızı ayaklar altına almamışlar."

"Hayır, Tanrı'ya şükür. İhtiyacım var ama sana küçük bir sır vereceğim." "Neymiş o?"

Bana yaklaşmamı işaret etti. Kulağım neredeyse ağzına değecek şekilde yaklaştım.

"Bana her şeyi sorabilirsin," dedi. "Kafam çok iyi, her şeyi anlatacağım."

Son bir düzine yıldır keşfetmediğim sırları olup olmadığını merak ederek durakladım.

"Şuna ne dersin? Bana doktorların sana ne söylediğini anlat."

"Thassit?" diye söylendi. "Üç dilek hakkı olan cinli lambalardan birini aldın ve burnunun ucunda bir sosis diledin gibi bir şey bu."

O eski kıssa, fabl ya da her neyse, o görüntü karşısında gülmekten kendimi alamadım. Ama dikkatimi dağıtmayı reddettim. Ve bu yüzden ısrar ettim.

"Dr. Terk ne dedi?"

"Oh, bilirsin. Görünüşe göre her şeyi almışlar ama henüz taahhütte bulunmuyorlar."

"Seni buradan ne zaman çıkaracaklar?" "Bugün günlerden ne?"

"Salı mı?"

"Hangi yıl?"

"Ne zaman, Claire? Ne zaman eve gidebilirsin?"

"Doktorlar akciğerimde sızıntı olmadığından emin olduklarında." "Acıyor mu?"

"Şimdi olmaz. Dostum, ne kadar sıkıcı olduğunu hiç fark etmemiştim, grrfren'."

Yüksek sesle güldüm. Uyuşturucunun etkisiyle olduğunu biliyordum ama yine de yüzüne bakıp onu ölesiye kızdırdığım için çok mutluydum.

"Peki ya iş? İşe ne zaman dönebileceğini söylediler mi?" "Neden?"

Biri mi öldü?"

Tekrar güldüm. "Her zamanki sayı. Çok. Ve artık beni itip kakmak yok. Doktor yürüyüşe çıkman gerektiğini söyledi, o yüzden koridorun sonuna kadar birlikte gideceğiz."

"O yapmadı. Yalan söylüyorsun."

Hemşireye zili çaldım ve biraz sonra geldiğinde birkaç cümle söyledi ve Claire'in yatağından kalkmasına yardım etti. Koca kışını koridorda göstermesine güldüm, o da güldü, biraz hırıltılı bir sesle bunun hesabını soracağını söyledi. Kolumu en iyi arkadaşımın beline doladım ve ona çenesini kapatmasını söyledim.

"Şu keskin nişancıyı ya da keskin nişancıları yakalayabildin mi?" dedi. "Üzerinde çalışıyorum."

Ve sonra şarkı söylemeye başladı. Şarkı söylemeye başladı. Bir kolumu beline dolamış, diğer kolumla da serum askısını tutuyordum.

"Hup iki, üç, dört. Ne için yürüyoruz? Sesinizi kesin." Ona baktım.

"Lindsay. Sen 'ses kes' diyorsun." "Ses çıkarma."

"Thassit. Ses ver, bir, iki. Üç, dört," diye şarkı söyledi.

Başımı salladım ve iki nokta dönüşü yapmasına yardım ettim. "Ne? Ne düşünüyorsun, Lindsay?"

"Sanırım senin içtiğinden istiyorum."

Güldü ve biraz daha güldü, terlikli ayaklarının üzerinde beni korkutacak kadar yalpaladı. Hemşire ve ben Claire'i ayakta tutmak ve odasına götürmek için hatırı sayılır bir güç harcadık ve onu yatağına yatırmak için üçümüzün birden çabalaması gerekti.

Ona ertesi gün tekrar geleceğime söz verdim ve çok geçmeden ona sarılarak veda ettim.

BÖLÜM 68

Çıkış kapısından arabama doğru yürürken telefonumu KONTROL ETTİM. Richie birkaç kez aramıştı. Sürücü koltuğuna tırmanıp onu geri aradım ve ilk çalışta telefonu açtı.

"Kötü haber" demesini beklemiyordum. "Ne oldu? Lütfen beni yalvartmayın."

"Kennedy. Houston'daki dedektif. Kontrol ettiği Moving Targets mağazasından birkaç blok ötede vuruldu. Kafasının arkasına bir kurşun yemiştir. Bu bir tesadüf olamaz."

Şaşırmıştım. Kennedy'yi severdim. Anlayışlı biriydi. Meraklı. Dışa dönük. Proaktif. Sanki onu tanıyormuşum gibi hissettim.

Konuşmadığım için Rich birkaç kez adımı söyledi. "Ben buradayım."

"Biliyorum, nasıl hissettiğini biliyorum," dedi. "Bu iğrenç. Şimdi de polislerin peşine mi düşüyorlar?"

"Onun polis olduğunu nereden bilebilirlerdi? Onlara söyledi mi? Yoksa dükkana girdiğinde mi anladılar? Sonra ne oldu? Onu dışarı kadar takip edip, birkaç blok boyunca izlediler ve vurdular mı?"

"Houston Polisi bu işin peşinde. Hareketli Hedefler'e çarpmışlar ve alan boşmuş. Bilgisayar yok. İnek yok. Parmak izi yok. Kamera yok. Arka kapı yükleme alanına açılıyordu. Evde toz tavşanları ve kapının içinde asılı bir tabeladan başka kimse yoktu."

"İşaret ne diyor?" Ona sordum. "'Balık Tutmaya Gitti'."

"Bu 'Ava gitti' demenin kurnazca bir yolu."

"Haklısın."

Rich'e salona dönmek üzere olduğumu söyledim ama aslında araba kullanmaya hazır değildim.

Telefonu kapattıktan sonra arabamda oturup hastanenin otoparkına baktım ve Carl Kennedy'yi düşündüm. Neşeliydi, fikirleri çabuk bulurdu ve şimdi ölmüştü. O ve Clapper çok yakındılar, Las Vegas Polis Departmanı'nda cinayet masasında birlikte çalışmışlardı. Charlie'nin Kennedy'yi televizyondan ya da internetten duymasını istemedim.

Clapper'ın ofis numarasını telefonuma tuşladım ve asistanının onu bulmasını bekledim. Hatta bağlandığında, "Boxer, Kennedy'ye olanları duydun mu? Bana seninle çalıştığını söyledi."

"Az önce duydum. Charlie, çok üzgünüm."

"Teşekkürler," dedi ama sesi tamamen yanlıştı.

Sesi uzaklaşmış gibiydi.

"Charlie?"

"Lindsay, bir dakikan var mı? Bunu ofisime götüreceğim."

Polis telsizini kapattım, telefonumu kulağıma dayadım ve Clapper'ı bekledim. Ve sonra tekrar hatta oldu.

"Boksör, olanlar hakkında ne biliyorsun?"

Clapper'a Moving Targets'ın geçmişini anlattım ve Kennedy'nin gerçek hayatta Moving Targets'ın merkezi olabilecek bir yer bildiğini söyledim.

Dedim ki, "Kennedy onları kontrol edecekti. Sonra mağazalarından birkaç blok ötede vuruldu. Houston Polisi dükkânın boşaltıldığını tespit etti."

"O kısmı duymamıştım, Boxer. Bir teori oluşturmaya başlıyorum."

"Anlat bana."

"Ya Kennedy bu Hareketli Hedefler'deki insanları tanıyorsa? Size söylemeliyim, çizgiyi aştığı biliniyordu."

"Nasıl yani?"

"Yağma para. Uyuşturucuyu cebe indir. Silah saklamak. Benim yeni oluşturduğum teori onun karakterine dayanıyor, Boxer, kanıtlara değil. Belki de Moving Targets'a bir teklif yapmak istediğini söylemiştir. Ona ödeme yaptılar. Polisleri karanlıkta tutuyor."

"Ve böylece onu vurdular."

"Kanıtlar gösterecek, Boksör. Richie'ye saygılar." Ve sonra telefonu kapattı.

BÖLÜM 69

CINDY, kendisine hayatının ipucunu veren gizemli adama bir e-posta hazırladı: Dokuz cinayetin nedeni, "uyuşturucuya karşı yeni bir savaş" hakkında bir manifesto ve Chicago'da yeni bir silahlı saldırıya dair bir ipucu.

Adam ifşa olmak istiyordu. İçeriden bilgi sahibi olduğunu kanıtlamıştı. Kendisinin ve/veya başkalarının uyuşturucu satıcılarını teker teker ortadan kaldırdığını duyurmak istiyordu.

Kimliğini gizlemişti ama nazlanmıyordu.

Uyuşturucu satıcılarına verdiği mesaj iki yönlüdür: Yaşamak istiyor musunuz? Yoksa "çarkı döndürmek" mi istiyorsun?

Ona gönderdiği e-postanın son taslağı kısa ve basitti. "Davanıza sempati duyuyorum ve mesajınızı yaymak için bir fikrim var. Lütfen tekrar yazın ya da beni arayın, böylece görüşebiliriz."

Aslında sınır adaletinden nefret ediyordu ama bu adamın dünya basınına ulaşmasını sağlayabilirse, adam ona tüm bu çatışmanın anahtarını verebilirdi. Katilleri saklandıkları deliklerden çıkarıp SFPD'nin eline teslim etmeyi çok isterdi.

Ama sabırsızdı. Bir esinti hissetti. Bu zamanın geçişiydi. Bilgisayar ekranındaki saat öğleyi birkaç dakika geçtiğini gösteriyordu. Gizemli adam şu anda neredeydi? Bilgisayarının başında haberleri okuyor, "uyuşturucuya karşı yeni savaş" olarak adlandırdığı şey için halkın artan övgüsünün tadını çıkarıyor muydu?

Cindy iki cümlelik e-postasını gönderdi. *Mesaj gönderildi* bildirimini aldım. Ve şimdi kancanın ucundaydı, onun cevabını bekliyordu.

Aklını başka şeylere verdi. Claire'le konuştu ve ona hayatında hiç bu kadar sıkılmadığını söyledi. Cindy "Sıkılmak ölmekten iyidir" diye ekleyince gülüşüler.

Richie'ye "*Bana bir şey söyleyebilir misin?*" diye mesaj atmış. *Ah. Hayır.*

Canın cehenneme, ahbap, diye karşılık verdi ve kendini "*Şaka yapıyorum!*" diye eklemeye zorladı. Ayağa kalktı, haber odasının etrafında saat yönünün tersine geniş bir daire çizdi, böylece sadece McGowan'dan değil Tyler'dan da kaçabilecekti. Öğle yemeği arabası asansörün yakınındaki dış koridordaydı. Bir yumurtalı sandviç ve bir paket kraker aldı, sonra da uzun yoldan masasına döndü.

Gizli muhbiri olması için davet ettiği çıkırıkçının on dakika içinde cevap vermiş olmasını umarak e-postasını kontrol etti.

Hayır. Aramadı. Ve aramadı da.

Suç blogunu açtı, ilk gönderisine gelen yeni yorumlara göz attı ve hiç beklemediği bir başlıkla karşılaştı. Öldürme aşkı, ateş etmenin, damar kesmenin, bıçaklamanın ve vücut parçalarını kesmenin, ganimet almanın verdiği haz ile ilgiliydi.

Aman Tanrım. Cehenneme giden hangi kapıyı açmıştı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 70

CINDY blogundaki yeni yorumları gözden geçirdi, onları yuttu, sonra sayfanın başına geri döndü ve tekrar okudu. Yazılar şiddet sevgisi hakkındaydı ve ona göre psikopatlar tarafından yazılmıştı.

Bunun gibi: "Günlük hayat gridir. Bir asker olduğunuzda, öldürmek için eğitilirsiniz, komutanınızdan doğrudan emirler alırsınız ve bunun karşılığını dünyadaki en yüksek mertebe olan suçsuz bir deneyimle ödersiniz. Sonra eve dönersiniz ve her şey yine gridir. Eğer benim gibiyseniz, gri yeterince iyi değildir."

Gönderi bir ekran adıyla imzalanmıştı ve yazar belirli bir cinayeti itiraf etmemişti. İlginç bir şekilde, düzinelerce beğeni almıştı.

Başka yazarlar da benzer düşünceleri dile getirmiş, ona sadece savaşın tatmin edebileceği kana susamışlıkla ilgili anekdotlar göndermişlerdi. Bazı yabancı savaş gazileri ganimetlerin -kulaklar, eller ve parmaklar- alınışını detaylandırmış, vücut parçalarının alınmasından duyulan zevki sevgi dolu bir özgüllikle anlatmış ve ölü yığınlarının fotoğraflarını çekmişlerdi. Bu vahşeti anlatmak için kullanılan dil, *Chronicle*'ın basamayacağı kadar grafikti.

Daha da önemlisi, paylaşımlar savaşta öldürülenler hakkındaydı.

Bu çığ gibi büyüyen kanlı görüntülerin hiçbir yerinde keskin nişancılar ve Amerikan şehirlerindeki kurbanlarla ilgili bir bağlantı yoktu. Cindy okumaya devam etti ve sonunda, dördüncü ekranın altında, tamamen farklı bir his veren bir gönderi, bir bildiri buldu.

Görüşü daraldı. Onun kim olduğunu biliyordu. Hızlı okudu, sonra tekrar daha yavaş:

İşkence yapan, can almaktan zevk alan katiller var, bazen öfkeyle, bazen zevk için. Bu benim tarzım değil. Bir uyuşturucu satıcısını öldürdüğümde, kontrol bende olur. Yol arkadaşlarım ve ben silahımızı ateşlemeden çok önce hedefimizi biliriz. Onlar hayatları mahvetmekten ve satış işlerinin bir yan ürünü olarak on binlerce insanı öldürmekten suçlular.

Son zamanlarda yaptığımız işlerle gurur duyuyorum. Sadece birkaç can alırken sayısız hayat kurtardık. Çatışmalardan zevk almıyorum. Sonuçlarla gurur duyuyorum. İyi bir iş yapıyorum. Ve bunun arkasındayım.

Gönderi *Kill Shot* imzasını taşıyordu ve Cindy gönderinin temposundan ve yapısından bunun "uyuşturucuya karşı yeni savaş" ilan eden adam olduğunu anladı.

Tyler'ı aramak için telefonu eline aldı ama McGowan kapısında belirlediği için durdu. Ahizeyi yerine koydu.

"Ne oldu, Jeb? Neye ihtiyacın var?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 71

CINDY, Tyler'ın onu kanatları altına almaya zorladığı sürüngene baktı ve sadece ona bakarak onu ortadan kaldırabilmeyi diledi.

"Bakalım bu konuda ne hissedeceksin," dedi McGowan. "İlk kurbanın profilini çıkardım."

Cindy, Taco King'de öldürülen beyzbol oyuncusu Roger Jennings hakkında çok şey biliyordu. O ve Jeb arabayı, kurtulmuş olan hamile karısını ve Giants'ın yakalayıcısını öldürmeden önce bir kurşunun ön camda açtığı deliği görmüşlerdi. Richie'nin arkadaşı Sawyer sayesinde, Porsche'nin arka camının tozuna yazılmış *Prova* kelimesinin bir fotoğrafına sahipti.

Tecrübeli oyuncunun takım arkadaşlarına keyif verici ilaçlar sattığı doğrulanmıştı. Bu haber bile değildi. Jeb'i kurban profillerini yazmakla görevlendirmişti, şimdi de bunu yaptığını söylüyordu.

McGowan için ya kabul et ya da sus zamanıydı.

"Görelim bakalım," dedi Cindy.

McGowan masasının üzerine bir kâğıt koydu ve durup onu izledi. "Bu bir ilk taslak," dedi, "ama üslup hakkında ilk okumanı istiyorum."

"Sessiz ol ve okumama izin ver," dedi.

Jennings'in adı sayfanın en üstündeydi. Metinde şöyle yazıyordu:

Birden fazla kafa vuruşu türü vardır.

Bazı kafa çekimleri size bir rol kazandırabilecek yakın çekim fotoğraflardır. Bir diğeri sizi sekizinci rauntta mindere düşürebilir. Diğerlerini yakalayıp atıcıya geri atarsınız. Bunlar yüksek, sert olanlar olarak bilinir.

Roger Jennings yüksek ve sert olanlarda ustaydı. Gelmekte olduklarını biliyordu çünkü onları çağırırdı. Bunu sık sık yapmazdı -tarzı değildi- sadece bir vurucuyu kızdırması gerektiğinde yapardı.

Kendisi de bir vurucu olarak çabuk tepki verirdi. Eğilebilir ya da dümdüz yere düşebilirdi. Kafasına atılanlar bir yana, nadiren atışların hedefi olarak etiketlenirdi.

Ama onu öldüren kafa atışı beyzbol topu değildi. Bir kurşundu ve geldiğini hiç görmemişti.

Cindy, endişeyle onun okumasını izleyen Jeb'e baktı.

"Ve sonra biyografisi, otuz sekiz yaşında, karısı Maria hayatta, yirmi dokuz yaşında, falan filan-" dedi.

"Bu iyi, Jeb. Çok güzel. Şiirsel. Çağrıştırıcı. Etkileyici. Ve evet, tonunu beğendim."

"Gerçekten mi? Teşekkürler, Cindy."

"Bir şey değil. Devam edin. Tanıkların Jennings'in uyuşturucu sattığını rapor ettiğinden bahsetmeyi unutma. Belki de yazının sonundaki vurucu kısım budur. Belki de bir nakarat ya da özettir. Birkaç şekilde deneyin."

"Yapabilirim."

"Güzel. Sekiz profil daha arıyoruz ve saymaya devam ediyoruz."

"Tamam," dedi Jeb. "Bugünlük kapanıştan önce bunları sana getireceğim."

"Git getir onları," dedi Cindy.

Ve o gittiğinde, Tyler'ın dahili numarasını çevirdi. Tyler telefonu açtı.

"Ben Cindy," dedi. "Bunun için ön sayfada bir yer ayırın: 'İsimsiz Tetikçi İtiraf Ediyor. Beş dakika içinde size bir taslak gönderiyorum.'"

BÖLÜM 72

JOE evindeki ofisinde çalışıyor, TSA için bir güvenlik analizi önerisi hazırlıyordu.

Keyifli bir işti. İç Güvenlik'teyken Ulaştırma Güvenlik İdaresi'nin kitabını yazmıştı ve yeni TSA şartnamelerini çözmek ona elinin altındaki rahat araçları kullanma şansı verdi.

Julie ona arkadaşlık etmesi için pelüş ineği Bayan Mooey Milkington'ı masasının üzerine bırakmıştı. Martha ayaklarının dibinde uyukluyordu. Kulaklıklarından Bill Evans'ın rahatlatıcı "Peace Piece" şarkısı geliyordu ve Joe yaklaşık bir saat sonra buzdolabında soğumakta olan köfteli sandviç için mola verecekti.

Joe bu ince ayarlı düşünceli ruh hali içindeyken telefonu çaldı ve her şey paramparça oldu.

Joe arayanın kimliğine baktı, *NAPA MAHKEMESİ HAPİSHANESİ* yazıyordu.

Açıp açmamaya karar vermek için telefonun birkaç kez daha çalmasına izin verdi, ama üçüncü çalışında gerçekten başka seçeneği yoktu.

"Molinari."

"Joe. Tanrı'ya şükür oradasın."

"Dave. Lütfen bana hapiste olduğunu ve bunun tek telefon görüşmen olduğunu söyleme."

"Şimdi sana yalan söylemeye başlamamı mı istiyorsun?" Dave söyledi. Bu bir şakaydı ama iyi bir şaka değildi.

"Ne oldu? Bana özet versiyonunu ver, böylece çeyreğini kullanmamış olursun."

"Tamam. Bu sabah kahvaltımı yaptıktan sonra Murray'nin ofisine gittim ve onu dışarı çağırdım. Pis hemşiresi-"

"Atkins?"

"Evet. O. Kapıyı kapattı. Ben de bekleme odasında Murray'in babamı öldürdüğünü anons ettim ve bana kapı gösterildi. Park yerinde Murray'in Beemer'ını gördüm, yanından geçtim ve arabasının yan tarafını anahtarladım. Sonra polisler geldi, beni sandalyemden kaldırdılar ve ekip arabasına taşıdılar."

"Suçlamalar nedir Dave?"

"Vandalizmin yanında bir de iftira vardı." "Çizik ne kadar kötüydü?"

"Fardan stop lambasına. Zararımın dört yüz dolardan fazla olduğunu söylemesi için avukata ihtiyacım yok. Üç yıl falan hapis yatabilirim."

Telefondan gelen boğuk ses Dave'in ağlamasıydı ve Joe gardiyanın ona, "Hoşça kal de," dediğini duymak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Zaman doldu." Dave gardiyanla tartıştı, avukatıyla konuştuğunu ve kefaletle serbest bırakılması gerektiğini söyledi.

"Otuz saniye," dedi gardiyan. "İyi değerlendir."

Joe, "Dave, senet ne kadar?" dedi.

"10 bin dolar. Bak Joe, çok sinirli olduğumu biliyorum ama geri gelip kefaleti ödeyebilir misin? Evime gider gitmez sana geri ödeyebilirim. Ayrıca, okumak isteyeceğin birkaç belge daha var. Ve Joe, dürüst olmalıyım. Murray konusunda bana inanmaman beni kahrediyor."

Joe, Dave'in ecza dolabında biriktirdiği uyku haplarını düşündü. Hayatının geri kalanını Dave'in intiharı için kendini suçlayarak geçirmek istemiyorsa, onu görmeli, terapiye götürmeye çalışmalıydı. En azından eline geçen tüm hapları atmalıydı.

"Yatağın hazır," diyordu Dave. "Bir çift New York bifteğim ve Ray'in on yıldır yıllandırdığı bir şişe Private Reserve Cab'im var."

Joe ayarlamalar yapması gerektiğini ama saat 16:00'ya kadar kefaletçide olmaya çalışacağını söyledi.

"Teşekkürler, Joe."

"Sakin ol," dedi ama arama kesilmişti ve kulağında çevir sesi vardı.

Sonraki birkaç saat boyunca Joe Lindsay ile konuştu, Bayan Rose ile bir anlaşma yaptı, notlarını düzenledi ve birkaç e-posta yazdı. Bankaya gitti ve sonra Napa Vadisi'nin kuzeyine doğru yola çıktı.

Hızını artırdıkça Joe bundan sonra olacakları dört gözle beklemeye başlamıştı. Dave'in sözünü ettiği yeni belgeleri görmek istiyordu ve bundan da öte, Dave'le dürüst bir konuşma yapmak istiyordu.

Ona hiç sormadığı bir soru vardı ve sonunda sorduğunda Dave'in yüzünü görmek istiyordu.

BÖLÜM 73

DAVE, Napa İlçe Hapishanesi'nde birkaç on yıl boyunca sert bir şekilde kullanılmış, itibarsız bir tekerlekli sandalye kullanıyordu.

Dave'in kendi sandalyesi kaybolmuştu ve onu bulmak mümkün değildi. "Merak etme Joe. Evde yedek bir tane var."

Bir gardiyan Joe'nun Dave'i sandalyeden yolcu koltuğuna taşımasına yardım etti ve Joe direksiyona geçti. Dave'in kemerinin bağlı olup olmadığını kontrol ettikten sonra arabayı hapishaneden uzaklaştırdı ve otoyoldaki ilk sağa dönüşü yaptı. Dave tüm yaptıkları için Joe'ya içtenlikle teşekkür etti ve sonra arabanın kapısına yaslandı.

Kasaba sınırlarını geçtiklerinde Joe, "Yoruldu mu?" diye sordu.

"Evet. Yorgun ve bitkin. Çok acımasızdı. Gerçek hapishane. Gerçek kötü adamlar. Şaka yapmıyorum. Uyumaya korkuyordum."

Joe yüzünü buruşturdu. "Hasarı onarırısın, bazı sözler verirsin ve onları tutarsın, iyi bir avukat tutarsın..." dedi.

"Tanıdığın biri var mı?"

"Etrafa sorarım."

Ortalık yine sessizleşti ve Joe arabanın radyosunu açtı, klasik bir istasyon güçlü bir şekilde çalana kadar kadrarla oynadı. Rahatlamaya çalıştı. Beethoven ve açık bir yol ona iyi geliyordu. Ama saat yedi buçuktu. Acıkmıştı ve düşünmeye ihtiyacı vardı. Burada ne işi olduğunu ilk kez merak etmiyordu.

Hapishaneden ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra Joe arabasını şaraphaneye giden tepenin yamacındaki toprak yola çekti. Bir iki dakika sonra Dave'in kulübesinin önüne park etti ve onun tarifine uyarak anahtarı taş bir tavşanın altında buldu ve karanlık eve girdi. Işıkları ve koridordaki dolapta katlanmış halde duran yedek tekerlekli sandalyeyi buldu.

Arabaya döndüğünde Dave'i kapısı açık, bacakları arabanın dışında ve yüzünde mahcup bir ifadeyle otururken buldu.

"Dave? Neyin var?"

Joe anlayana kadar ellerini kucağına doğru salladı. Dave altına işemişti.

Joe Dave için üzülüyor ve kendi bencil duygularından utanıyordu.

Dave'in sözüne inanırsa, arkadaşı hesaplanamaz bir kayıp yaşamıştı. Babası ölmüştü. Çocukça vandallık suçundan bir ila üç yıl arasında hapis cezasıyla karşı karşıyaydı ve iyi bir avukat onu hapisten kurtarabilir ya da kurtaramayabilirdi. Artık

Dave beraat etse bile şaraphaneyi tek başına işletemeyeceği Joe için açıktı.

Bu korkunç ve çaresiz bir durumdu.

Joe Dave'in sandalyeye oturmasına yardım etti ve onu rampanın dibine itti.

Dave, "Temizlenmem lazım." diyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır, yapabilirim. Ve birkaç dakikalığına internete girmem gerekiyor. Kimsenin intihara meyilli olmadığından emin ol. Web sitemi kontrol etmeden asla yirmi dört saat geçirmem."

Joe onun felçliler için kurduğu destek grubundan bahsettiğini

biliyordu. "Artık gidebilirim, Joe. Sadece kapıyı tut."

"Elbette."

"Buralarda bir yerde bir şişe şarap olmalı." Joe gülümsedi.

"Ateşe bifttek atmamıza on beş yirmi dakika kaldı." "Acele etme," dedi Joe. "Ben iyiyim."

Dave sandalyesini evin arka tarafındaki odasına doğru yuvarlarken, Joe'nun daha önce pek çok kez aklından geçirdiği düşünce aklına geldi. Ray'e ne olmuştu? Öylece ölmüş müydü? Dave'in ısrar ettiği gibi onu Murray mi öldürmüştü?

Yoksa her şeyin arkasında Dave mi vardı, bir kelle taklidi yapıyor, kurbanı oynuyor ve böylece gerçek suçunu örtbas mı ediyordu?

BÖLÜM 74

JOE, Dave'in büyük tahta yemek masasına oturdu ve Lindsay'i aradı. "Bu gece burada kalmam gerekiyor," dedi ona. "Dave enkaz halinde."

"Işıklar söndükten sonra beni ara," dedi. "Dave'i dinlemek istiyorum ve konuşacak birkaç şeyim var."

"Duşta. Şimdi söyle."

Lindsay ona görev gücünün bir parçası olan Houston polisi Carl Kennedy hakkında hızlıca bilgi verdi. Kennedy'nin arkadan vurularak öldürüldüğünü ve Moving Targets'ın da bu işin içinde olabileceğini söylerken sesi gergindi.

"Bir ofisleri vardı," dedi. "Polisler oraya vardığında duvarlara kadar temizlenmişti. Ve tabii ki kimse vurulma olayına tanık olmamış."

"Peki sence onu kim vurdu?" Joe sordu.

"Bir saniye bekle," dedi Lindsay. "Dahası da var. Clapper az önce Houston'daki adli tıp laboratuvarıyla konuştu. Kennedy vurulduğunda silahlıymış. Silahından bir mermi ateşlenmiş ve cebinde de bir mermi kovarı varmış."

"Anlamıyorum."

"Olay şu, Joe. Dün Houston'da öldürülen bir uyuşturucu satıcısının sutyeninde kokain bulundu ve boynundaki kurşun çıkarıldığında eşleşti."

"Kennedy'nin silahıyla eşleşti mi?"

"Evet."

"Kennedy'yi kim vurdu? Ne düşünüyorsun, Linds? Bu gece pek zeki değilim."

"Burada spekülasyon yapıyorum. Diyelim ki Kennedy Hareketli Hedefler'deydi. Bu çılgınca bir düşünce, ama eski SWAT ve eski Moving Targets oyuncusu Bud Moskowitz'e göre, polisler ve askerler iç mabedin üyeleri. Diyelim ki bir sebepten dolayı Moving Targets Kennedy'ye sırt çevirdi. Çok mu şey biliyordu? Onları tehdit mi etti? O kadın uyuşturucu satıcısını öldürdüğünde dini yeni mi bulmuştu ve teslim mi olacaktı?"

"Joe, bilmiyorum. Dinle. Bunu söylediğimi daha önce hiç duymadın. Bu kanunsuzların sayısı bizden fazla. Bizden daha organize ve muhtemelen daha akıllılar."

Joe Lindsay'in nefes alışını dinledi. Bıkkındı ve belki de gözyaşlarının eşliğindeydi.

Dedi ki, "Tamam. Anladım. Şimdi bunu içinizden attığınıza göre, bir sonraki hamleniz ne olacak?"

Kadın inledi ama Joe cevap vermeden gitmesine izin vermiyordu.

"Haydi, sarışın. İçinden geleni söyle. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Tamam. Bir fikrim var." "O da ne?"

"Paul ve Ramona Baron Cumartesi günü defnedilecek. Rich ve ben cenazeye gitmeliyiz. Orada kimler var görelim. Birkaç fotoğraf çekelim. Ve umarım bir şüpheli uzun namlulu bir silahla ortaya çıkar."

Metropolitan Hastanesi'ndeki TUTUKLULAR KOĞUŞU kasvetliydi ama diğer yerlerden daha kasvetli değildi.

Aynı soluk yeşil boya işi, aynı toz kaplı pencereler ve gri benekli muşamba zeminler. Koğuşta altı yatak vardı, ikisi kullanılıyordu. Kapıya en yakın yatakta meşe ağacı büyüklüğünde dövmeli bir adam yatıyordu, elleri ve ayakları zincirlenmişti, acı için bir şeyler istiyordu.

En uzak köşedeki yatak Clay Warren tarafından doldurulmuştu; Yuki'nin kasıtlı olarak uyuşturucu bulundurmak, araba hırsızlığı ve bir polisin öldürülmesinde suç ortağı olmak suçlarından yargılayacağı on sekiz yaşındaki genç, ancak herkes onun sadece direksiyonda olduğunu biliyordu. Ayrıca, gerçek failin çocuğu ve arabayı bırakıp kaçan büyük bir uyuşturucu satıcısı olduğu yaygın olarak biliniyor ama yasal olarak şüpheleniliyordu.

Söz konusu uyuşturucu satıcısı büyük olasılıkla okyanusa bakan küçük ve şirin bir çiftlikte yaşarken, kurban onu öldürmek amacıyla göğsünden bıçaklanmıştı.

Daha hafif bir ceza almak ve yirmili yaşlarında özgürce nefes alabilmek için bile konuşmamasına şaşmamalı.

Yuki kapıyı çaldı ve öfkeli meşe ağacını geçtikten sonra Clay Warren'a doğru yöneldi.

"Clay?" Yuki seslendi. "Sana bir şey getirdim. Umarım tatlı seviyorsundur."

Genç adam başını ona doğru çevirdi ve neredeyse anında gözlerini kaçırdı.

Bileklerini korkuluklara kelepçeleleyen esnek bağları fark etti. Ayak bilekleri çarşafın altındaydı ama Clay Warren hiçbir yere gitmiyordu. Göğsünden, çarşafın altından, başının üstündeki serumdan, arkasındaki monitörlere uzanan tüpler vardı.

O sırada Yuki yatağın uzak tarafındaki bir sandalyede oturan ve hastaya eşlik eden yaşlı bir kadın gördü. Muhtemelen Clay'in annesi olan kadın ayağa kalktı. Yuki'nin boyundaydı, kırk yaşlarındaydı ve ayak bileklerine kadar sarkan gri bir giysi giyiyordu. Ve çok öfkeliydi.

Yuki, "Merhaba, ben ADA Castellano-" dedi.

"Seni tanıyorum. Seni mahkemede gördüm. Bunu oğluma nasıl yaparsın? Ona bir bak. *Baksana* şuna."

Kendinde olmayan Clay, "Anne. Dur." diyecek kadar kendindeydi.

"Bayan Warren?"

Kadın cevap vermedi. Yuki'nin karşısında durdu, gözleri sert bir bakışla kilitlenmiş, yumrukları sıkılmıştı.

"Bayan Warren, Clay'e yardım etmek istiyorum. Savcılığa gidebilmem için çalıştığı adam konusunda bana yardım etmesine ihtiyacım olduğunu lütfen anlayın."

"Yalan söylüyorsun, ADA Cutthroat. ADA Kariyer Kadını. Clay'e *yardım* etmek istemiyorsun. *Kazanmak* istiyorsun. *Annesine* yalan söylediğin için ne kadar ceza alacaksın?"

Yuki utancından ya da kadının öfkesinden kaçınmak için değil, kendini toparlamak ve durumunu açıklamak için yere baktı. Bayan Warren Clay'i Antoine Castro aleyhinde tanıklık etmeye ikna edebilirse, Yuki ona yöneltilen suçlamaların önemli ölçüde hafifletilmesini sağlayabilirdi.

"Hadi kafeteryaya gidip konuşalım," dedi Yuki. "Belki birlikte bir plan yapabiliriz."

"*Gitmelisin*. İşte bu. Oğlumu *rahat* bırak." "Lütfen bana ona ne olduğunu anlat."

"Gözlüğe ihtiyacın var mı?"

Yuki aslında gözlük takıyordu ve bu gözlükle Clay'in annesinin titreyen parmağıyla Clay'in göğsünü ve karnını boydan boya saran sargı bezlerini göstermesini izledi. Birden fazla kez bıçaklanmış olmalıydı.

"Bayan Warren öyle yüksek sesle söyledi ki, koğuşun önündeki iri adamın dikkatini çekti.

"Bu doğru mu?" dedi.

Clay'in annesi onu görmezden geldi. "Çocuğunuz var mı, ADA Castellano? Hayal etmeye çalışın. Oğlum buraya getirildiğinde galonlarca kan kaybetmişti. Kalbi bile durmuştu. Tanrıya şükür yaşıyor. Kefaletle serbest bırakılmalıydı, o *hayvanlarla* aynı yerde değil."

Meşe ağacından kahkahalar yükseldi. "Beni kastetmiyorsun, değil mi? Çünkü ben yapmadım."

"Bayan Warren, eğer kendine yardım etmezse Clay'in durumu üzerinde hiçbir gücüm yok. Bagajı uyuşturucu dolu çalıntı bir araba kullanıyordu. Bir polis vurularak öldürüldü. Silah arabanın içindeydi. Eğer Clay gerçek suçluya karşı tanıklık etmezse, onu mahkum etmekten başka bir şey yapamam."

"Eğer konuşursa, doğum gününden önce ölmüş olacak."

Clay'in annesi, Yuki'yi kınayan gözleriyle süzdükten sonra, zaten yas tutuyormuş gibi giyinmiş olan solgun ve hareketsiz oğlunun yanına döndü. Yan korkulukların üzerinden eğilip oğlunu okşarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

oğlunun kafasını. Yuki yanına gitti ve koluna dokundu. Kabaca silkelendi.

Yuki burada olmaması gerektiğini, Clay'i avukatı olmadan görmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama çocuk için kendini kötü hissediyordu. Annesi bunu gerçekten anlamamıştı. Clay'in onu korumak için konuşmuyor olması kuvvetle muhtemeldi.

Eğer Yuki onu geri döndüremezse, pişmişti. Onu duyabiliyor muydu?

"Clay. İşte yine kartım. Geçmiş olsun."

Yuki kartı ve bir paket küçük çikolatayı yan masaya bıraktı, Clay'in annesine "Kendine iyi bak" dedi ve kapıya yöneldi.

Bayan Warren arkasından bağırdı, "Biraz ip çek, lanet olsun. Ağırlığını koy. İnsancıl ol. Eğer ayağa kalkmazsan, Clay'i hapiste geçirdiği her gün düşüneceksin ve sonra onu öldürdüklerinde, *sonsuz dek* onu düşüneceksin. Cehenneme hoş geldin, Savcı Yardımcısı Castellano."

Yuki bir taksi çağırdı ve caddeye vardığında bir taksi onu bekliyordu.

"Adalet Salonu," dedi şoföre.

İşe geri dönerken pencereden dışarı baktı. Parisi onu dinlemek zorunda kalacaktı. Bu adalet değildi. Bu, yanlış adamı suçlayarak bir davayı kapatmaktı.

BÖLÜM 76

YUKİ'nin büyük bir telaşla sallanan kapılardan geçerek ekip odasına girişini İZLEDİM.

Durmadan Brenda'ya el salladı ve "Lindsay, benimle gelmelisin" diyerek masama indi.

"Nereye gidiyoruz?"

Odanın uzak ucunu işaret etti, bileğimden tuttu ve beni Brady'nin ofisine götürdü. Çalışıyordu, başı öne eğikti ama kadın kapı aralığından adını söylediğinde başını kaldırdı.

"Aşağıya inemem," dedi ona. "Birkaç dakikalığına ofisinizi kullanabilir miyiz?"

Bakışları "*Neden?*" diyordu.

"Biraz mahremiyete ihtiyacımız var."

"Tamam. Elbette. İyi eğlenceler, sevgilim."

Çalışma odasının önüne gitti ve benim masama yerleşti. Yuki, Brady'nin yıpranmış döner sandalyesine çöktü. Kapıyı kapattım ve bir koltuk çektim. Yerleştik ama hiç eğleneceğimizi sanmıyordum.

Oldukça tedirgindim. Beynim üç fincan şekerli sade kahve ve sözde "uyuşturucuya karşı yeni savaş" ile ilgili yeni keşfettiğim saplantım nedeniyle kıvılcımlar saçıyordu. Paul'ün masanın üzerine serilmiş cesedinden, Ramona'nın ölü gibi bakan gözlerinden ve göğsündeki kurşun deliğinin hemen üzerinde asılı duran yakut kabaşondan başlayarak savaş odasının zayıat duvarındaki fotoğrafları hayal ettim. Oradan Los Angeles, Chicago, San Antonio ve Houston'daki kurbanları işaretledim. O noktada tek tek saymayı bıraktım ve öldürülmüş bir polis olan Dedektif Carl Kennedy üzerinde durdum ve Moving Targets hakkında daha fazla soru işareti bıraktım.

Dedektifler için son derece normal olduğu üzere, takıntı haline getirmiştım, ya da benim deyimimle, bildiklerimde gözden kaçmış bir ipucu, bir anormallik ya da bariz bir korelasyonun ötesinde bir örüntü arıyordum. Kurbanların hepsi uyuşturucu satmıştı.

Kennedy Hareketli Hedefleri tehdit ettiği için mi öldürülmüştü? Yoksa o da uyuşturucu sattığı için mi hedef seçilmişti? Ne ben biliyordum ne de Houston Polisi. Ancak tetikçilerin birden fazla şehir ve eyalette aktif olduğunu biliyorduk; ya bir gruptan oluşuyorlardı ya da bir grup cinayet işliyor, sonra yer değiştirip tekrar öldürüyordu.

Beş büyük şehirdeki polisler, keskin nişancıların bir sonraki saldırıyı nereye yapacakları konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Ama anlaşılmıştı. Bir sonraki olacaktı.

Yuki de tedirgindi ve bunun yüksek oktanlı kafeinle ya da keskin nişancılarla hiçbir ilgisi yoktu.

"Az önce hastanenin mahkûm koğuşuna gittim. Dava ettiğim çocuğu biliyorsun-"

"Clay Warren."

"Doğru. Dün gece duşta bıçaklandı. Yukarıda biri onu seviyor, çünkü hayatta kalması bir mucize. Ben de gidip onu gerçek uyuşturucu satıcısı ve polis tetikçisinden vazgeçirebilir miyim diye baktım. Buradan buraya kadar sargılı," dedi, belden aşağısını ve köprücük kemiğini göstererek.

"Ama, yooooooo. Annesi odada kırımını tekmeledi, bir şeyler yapmamı söyledi. Öldürüleceğini söyledi. Fitolimi ateşledi ama iyi, Lindsay. Ve haklıydı."

Başımı salladım ve "Devam et." dedim.

"Ben de Red Dog'un ofisine daldım," diye anlattı bana. "Birkaç takım elbiseli adamla görüşüyordu," dedi Yuki. "Onları tanımıyordum ve umurumda da değildi. Red Dog'a avazım çıktığı kadar bağırdım. 'Suçsuz bir adamı yargılayamayız' diye bağırdığımı hayal edin. Clay Warren çocuk yaşta bir tekerlekçiydi ve şimdi bağırsaklarında bir düzine delik ve bir böbreği iflas etmiş halde hastanede yatıyor. Şimdi onu yapamayacağı şeyler için hapse mi göndermem gerekiyor? Hadi ama Len. Biraz insafli ol. Bunu yapıyor muyuz?"

Ellerimi yanaklarıma kapattım ve eğildim. "Ne dedi?"

"Ayağa kalktı, 1.80 boyundaydı ve '*Büyü artık Castellano*' diye bağırdı. *Ölü bir polisimiz var*. Bu sözde çocuk tekerlekçi ya onu vurdu ya da vurulmasına tanık oldu, Tanrı aşkına. Bu saçmalıklar için çok uzun zamandır buradasın. İyi bir savcı herkese dava açabilir."

Yuki dirseklerini Brady'nin masasına dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Sonraki sözleri avuç içleri ve küt kesilmiş saçlarının oluşturduğu karartma perdesi tarafından boğuldu. Başını salladı, sonra yüzünü kaldırıp bana baktı.

"Yerimde duruyordum ama o bana doğru geliyordu. Geri çekilmeye başladım. Bu onun son vuruşuydu, Lindsay: 'Buraya girmenden hoşlanmıyorum. İşimiz bitti.'"

"Yow," dedim.

"Çok utandım," dedi. "Neredeyse 'Neye değer verdiğiniz umurumda değil' diyecektim. Kovulmaya mı çalışıyorum?"

"Öyle misin?"

"Daha önce bıraktığımda hep üzgündüm. Len geri dönmem için bana yalvardı."

"Hatırlıyorum."

"Ona bir özür e-postası gönderdim ama yalvarmadım." "Güzel. Her iki açıdan da. Şimdi ne olacak?"

"Yapabilirsem birkaç gün Red Dog'dan uzak duracağım. Zac'e müvekkilini gördüğümü ve neler olduğunu anlatmalıyım, o da mümkün olan en geç tarih için erteleme almalı."

Dedim ki, "Polisler Clay'i hapse geri götürmeye geldiğinde annesi fikrini değiştirebilir. Tanık koruma karşılığında suç patronunu ele vermesini sağlayabiliriz."

"Evet, *GoodFellas*'ı da birkaç kez izledim." dedi.

Gülümsedim ve telefonum çaldı. Ekrana bir göz attım.

"Sevgili sevgilin arıyor," dedim. "Açmam lazım."

Teğmen Brady ile konuşmayı bitirdiğim sırada Yuki'nin telefonu çaldı. Bana uzattı. "Ben Conklin."

Omzumun üzerinden baktım ve cam duvarın arkasından Conklin'i gördüm. Bana işaret etti ve aynı anda kulağıma konuştu, "Sana ihtiyacım var, Lindsay. Bir plan yapmalıyız."

"Geliyorum," dedim. Yuki'yi asansöre kadar geçirdim, ona sarılıp vedalaştım ve Conklin'in yanına döndüm. "Yarınki cenaze töreni için organize olmalıyız," dedi. "Ve lütfen bu konuda benimle tartışmayın. Aile içi uyum adına Cindy'yi getiriyorum."

BÖLÜM 77

CONKLIN VE BEN Baronların cenazesine katılıyorduk çünkü katillerinin ortaya çıkma ihtimali vardı.

Olur böyle şeyler. Bazen bir katil kına yakmak ya da anılarla yıkanmak için suç mahalline geri döner. Cenaze törenleri, sadece kanlı anıların tadını çıkarmak ve tekrarlamak için değil, aynı zamanda yaslıların kederinin tadını çıkarmak için de bir sonraki partidir.

Pasifik'in kıyısındaki bin altı yüz nüfuslu Bolinas kasabasıydık. Baronların katili bizi ziyaret etseydi, cenaze için güzel bir gün olduğunu görecekti. Yumuşak güneş ışığı eski Presbiteryen kilisesinin temiz hatlarını ısıtıyordu. Mezarlık yolun karşısındaydı; eski mezar taşlarıyla işaretlenmiş ve taş bir duvarla çevrelenmiş, eğimli, kırılmış çimenlerden oluşan bir dönümlük bir alan. Ayrıca heybetli bir dövme demir kapı da vardı.

Onlarca kişi katılacaktı, ancak yüzlerce hayran, basın mensubu, turist ve merak arayanlar hoş karşılanmadı.

Eski polis şefi ve yakın arkadaşım Warren Jacobi, o gün için benim gizli eskortum olarak danışmanlık yapmaya gönüllü olmuştu. Onunla ortak olmak eski günlerdeki gibiydi ve her ne kadar cinayetin kim tarafından işlendiğinden habersiz olsak da tüm ekip heyecanlanmıştı. Leonard Barkley, Jacob Stoll ya da daha önce bilinmeyen şüpheli bir karakterin cenazeye gelmesini umuyorduk.

Sırtımın alt kısmındaki kılıfı gizlemek için etek ve kutu gibi siyah bir ceket giymiştim. Jacobi ve Conklin'in her ikisi de silahlıydı ve Cindy, Conklin'in sivil eşi rolünü oynamak için kasvetli gri bir elbise giymişti.

Hepimiz birbirimize karıştık ve kilisenin ön ve arka tarafındaki sıralarda yerlerimizi aldık. Kilisenin içi de dışı da çok güzeldi ve cenaze töreni, koşullar göz önüne alındığında dokunaklı ve umut vericiydi. Rahip Grandgeorge yaşlı ve tatlıydı; Baronların cennetteki evlerinden bahsetti ve onların rahat ve huzurlu olmalarını umduğumuzu bildiğini söyledi.

Benim bu konuda farklı bir görüşüm vardı.

Eğer bir cennet olsaydı ve onlar orada olsalardı, hayatlarının kısa kesilmesine ve çocuklarının başka insanlar tarafından yetiştirilmesine öfkelenirlerdi diye düşündüm.

Org çaldı. İnsanlar dua etti. Ve ayin sona erdiğinde, hepimiz çift genişlikteki ön kapıdan çıktık.

Kilisenin dışında, park alanının etrafındaki ormanlık alanla kamufle edilmiş park halindeki arabalarda, meslektaşlarımız Chi ve McNeil, Lemke ve

Samuels, silahları ve kameralarıyla kaçan bir şüpheliyi takip etmeye hazırды.

Jacobi bana kolunu uzattı, ben de tuttum, basını kontrol altında tutmakla görevli yerel polisin desteklediğı iki sıra sarı şerit arasındaki toprak yoldan geçerken yüksek topuklarımın üzerinde biraz sendeledim. Bu hiç de kolay olmayacaktı.

Muhabirler polis soruşturmasıyla ilgili sorular sorarken fotoğrafçılar iyi açılar yakalamak için birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Paul Baron'un anne ve babası çoktan ölmüştü ama biz Ramona'nın ailesine -anne ve babası Jill ve Charles Greeley, kız kardeşi Bea ve iki küçük çocuğı DeeDee ve Christopher- mezarlık kapısına kadar eşlik ettik. Yas tutanların arasına karıştık, bir dönümlük çimenlik alanda birkaç yüz metre yürüdük ve sonunda iki açık mezarın üzerindeki beyaz çadıra geldik.

Yas tutanlar bir araya geldi. Ramona'nın çocukluğuna dair anıların yanı sıra kahkahalar, sarılmalar ve gözyaşları paylaşıldı. Çocuklar büyükannelerine sarıldı.

Gizlice etrafıma bakındım ve kanvas ceketli, yüzü kıpkırmızı, yumruklarını sıkmış, iri yarı bir adamın kenarda durduğunu fark ettim. Jacobi'yi dürttüm. Conklin çadıra doğru adım atarken çoktan iri yarı adama bakıyordu.

Açık mezarların yanında dururken, brandalı adam yüksek sesle "Ne saçmalık" dedi.

Ardından öksürerek bir tomar balgam çıkardı ve Paul Baron'un tabutuna tükürdü.

BÖLÜM 78

Çadırın altında duran KIRK KİŞİ hep birlikte soluk soluğa kaldı.

Ben bile şok olmuştum ama reflekslerim beni kendime getirdi. Aynı anda biri "Seni pislik" diye bağırdı ve iki adam Paul'ün tabutuna tüküren adama doğru ilerledi. İkisi de bir kolundan tutup brandalı adamı topluluktan uzaklaştırdı ama adam bir bacağına uzatıp çadır direğine takıldı ve direk eğildi.

Çadır sallanmaya başladı ve yavaşça, hipnotik bir şekilde çöktü.

Çığlıklar koptu ve öfke yükseldi. Erkekler gevşek bir çember oluşturmaya başladı. Ceketler çıkarıldı ve yere fırlatıldı. Tahrik edici küfürler havada uçuştı ve erkeklerden oluşan çember iki gruba ayrıldı. Bana sanki Paul'ün arkadaşları ve ailesi Ramona'nın arkadaşlarına karşıymış gibi geldi.

Mezarlık bahçesinin tepesinde pek çok engel vardı: ağaçlar, mezar taşları, sersemlemiş kadınlar ve çocuklar. Yerel polisler üç yüz metre ötede sokaktaydı. İşlerin ne kadar kötüye gideceğini kestiremiyordum. Silahlar çıkabilirdi. Bıçaklar. Biz, gizli ekip, şiddeti önlemek zorundaydık ama yine de silahlarımızı çekersek patlatabilirdik.

Takım arkadaşlarıma baktım ve Conklin ile göz göze geldim.

Rozetim boynumdaki zincirde, ceketimin içinde asılıydı. Çekip çıkardım ve havaya kaldırdım.

"SFPD. Herkes kıpırdamasın."

Kırmızı suratlı adam iki metre boyunda ve oldukça kaslıydı ve ben orada yokmuşum gibi davrandı. Kollarını salladı ve karşı gruba bağırdı: "Onları birlikte *gömmenin* ikiyüzlülüğünü görmüyor musunuz? Bu onun hatası. Paul onu *bozdu*. O olmasaydı asla o kutuda olmazdı. Onu kendisi de vurabilirdi."

Kendisine bağırıldı, isimler takıldı ve bu onu daha da vahşileştirdi. Hareket halindeydi, kaçıyor, savruluyor, kafasını sağa sola sallıyor, suçlamalarda bulunuyordu. Çadırın çökmesinden bu yana medya bandı atlamıştı. Yerel polislerden sayıca üstündüler ve şimdi duvarlara tırmanıyorlardı.

Hâlâ "Bu Paul'ün suçu" diye bağırarak kırmızı yüzlü adam, yas tutanların arasında bir o yana bir bu yana koşturup duruyordu.

Charles Greeley ellili yaşlarının sonlarında, zinde bir adamdı. İzliyordu ama daha fazla dayanamadı. Adamın, kızının ölümü onu yıkmış gibi görünen zayıf bir kadın olan karısından ayrılışını izledim. Greeley kırmızı yüzlü adama ulaştı ve onu sertçe iterek sendelemesine neden oldu.

geri dönüp mayalanan kalabalıktan uzaklaşarak tısladı, "Anderson. Seni piç. Kendine hakim ol. Bu benim kızımın *cenazesi*."

Greeley Anderson'ı birkaç kez daha itti, ellerini Anderson'ın göğsüne dayadı, Anderson "Çekin ellerinizi üzerimden Bay Greeley. Size zarar vermek istemiyorum," derken yaşlı adam onu taş duvara doğru itti.

Bir trajedi potansiyeli gördüm. Bağırdım, "*Kimıldamayın. Herkes kıpırdamasın!*" diye bağırdım ama kimse beni dinlemiyordu.

Tam Anderson'a yaklaşımtım ki, *gerçekten* patladı.

"Özür dilerim, *Bay Greeley*."

Duvara yaslanmış bir kürek vardı ve şimdi Anderson'ın elindeydi. Sağ kolunu geriye çekti ve küreği Greeley'nin omzuna saplamak üzere savurdu. Greeley haykırdı ve bir mezar taşına doğru savrulup yere yığıldı.

Jacobi ölü kadının babasının ayağa kalkmasına yardım etti. Greeley ayağa kalktığında Jacobi'nin elinden kurtulmaya çalışarak küfretti: "Seni orospu çocuğu Anderson. Bu ne cüret?"

Dokuzlumu çektim ve Anderson'a saldırdım, "Eller arkaya" diye bağırdım.

Bunu yapmaya başladı ama ben ceketimin cebinden kelepçelerimi çıkarırken Anderson döndü ve bir fırsatını bulup suratımın ortasına bir yumruk indirdi.

Geldiğini görmemiştım. Aptal yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde bileğim burkılırken tökezleyerek geri döndüm. Dengemi kaybettim ve sertçe yere oturdum.

Biri kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama sallanan ayaklarımın üzerinde durur durmaz Anderson bana tekrar saldırdı.

Bu sefer eğildim ve onu yere serdim.

Mezarlığın eğimli arazisinde koşuşturan muhabirlere seyirciler de katıldı ve birlikte yerel jandarmaların sayısını bire on geçtiler.

Rahip Grandgeorge ellerini kaldırarak Tanrı adına kargaşanın durmasını istedi, ancak Paul Baron'un pislik olduğuna derinden inananlar ve Greeley'lerin dostları olan ve cenazenin kutsal olduğunu düşünen diğerleri karşısında hiç şansı yoktu.

Yalınayak ve kanlar içinde, çimlerin üzerinden silahımı aldım ve Anderson'a yüzüstü yerde kalmasını emrettim. Conklin müdahale etti. Ben çenemi ovuşturup gözlerimin arkasındaki sisi dağıtmaya çalışırken Conklin Anderson'ı bir polis memuruna saldırmaktan tutukladı ve haklarını okudu.

Jacobi Anderson'ın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu yolun karşısındaki arabaya doğru yürüttü. Gürültülü kalabalık da onu takip etti.

Conklin yüksek sesle, "Başka kim hapse girmek istiyor?" dedi.

Ben plakasız arabanın yolcu koltuğuna oturdum, Jacobi de direksiyona geçti. Kilise bahçesinden geri geri çıktı ve bizi güneydoğuya, yaklaşık bir saat uzaklıktaki San Francisco'ya doğru yönlendirdi. Ama gözlerini yoldan ayırmakta zorlanıyordu.

"Parmak eklemleriniz kırıldı mı?" diye sordu. "Sizi acil servise götürmeme izin verin."

"Jacobi. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Bakmadan dudağımın şiştiğini, gözümün şiştiğini, yanağımın sıyrıldığını ve sağ ayak bileğimde zonklayan bir ağrı olduğunu biliyordum. Kemiklerimin kırıldığını düşünmüyordum ama çok kızmıştım.

Kanlı sağ yumruğumu kucağımda tuttum ve sol elimle mikrofonu aldım. Merkeze salona dönmek üzere olduğumuzu bildirdim. Sevk memurunun sesi büyük bir parazit yığınıyla birlikte telsizden geldi ve onayladı.

Sesi kıstım, kötü ayak bileğimi döndürdüm ve arka koltuktan gelen tekme ve kafes tıkırtılarını duymazdan gelerek arabanın camından dışarı baktım. Anderson çıldırmıştı ama kelepçelenmişti. Kapılar kilitliydi ve kimse vurulmamış ya da yaralanmamıştı.

Bir saat sonra salona geri döndük.

Yıkandım ve yüzüme buz koydum ve Anderson tutuklandıktan sonra turuncu bir tulum içinde Sorgu 2'ye getirildi. Hiçbir şey istemedi, ne soğuk bir içecek, ne bir telefon, ne de bir avukat. Güzel. Jacobi ve ben

Anderson'a üç saatlik kapsamlı bir sorgulama yaptık ve kasete kaydettik.

Anderson bana yumruk attığından beri her yerim zonkluyordu. Belki de her şeyin bitmesini istiyordum ama Anderson'ın hikâyesine inandım. Baronların uyuşturucu işine karıştığına dair bağımsız bir bilgisi yoktu ama haberleri görmüştü. Hikayesi kısa ve acıydı. Lisedeyken Ramona'yı sevmiştii. Ve Paul'den nefret ediyordu. Başını masaya koydu ve ağladı.

"Beni içeri atın," dedi. "Bunu hak ediyorum. Olmak istediğim başka bir yer yok."

O zamana kadar Anderson'ın silahı olmadığını, daha önce hiç askere gitmediğini, sabıkası ya da arama emri olmadığını biliyorduk. Bölgedeki şüpheli kablosuz bağlantı hizmeti nedeniyle bir bilgisayar bile yoktu. Hareketli Hedefler'in tetikçilerinden biri değildi ama Greeley bir avukat tutup suç duyurusunda bulunurken onu nezarethanede tutuyorduk.

Bir gardiyan Anderson'ı nezarethaneye götürürken bana şöyle dedi: "Sana vurduğum için özür dilerim. Yaptığım şey için özür dilerim."

Jacobi, "Bunu yargıca anlat," dedi.

Masama döndüğümde sandalyeme çöktüm ve Conklin'e "Bugün hala Cumartesi, değil mi?" dedim.

Ortağım bana sırtıttı. "Cindy ve benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

"Teşekkürler, ama hayır. Bir randevum var."

BÖLÜM 80

KIZIM beni görünce ılık attı ve odasına kaçtı.

Martha da epey gürültü çıkardı, küçük kızım onu içeri alana kadar Julie'nin kapısının önünde durdu. Zavallı Gloria Rose da ellerini ovuşturarak bekledi.

"Ne oldu? Lindsay, ne oldu?"

Silahımı bir kenara bıraktım ve koridordaki aynaya baktım. Düşündüğümünden daha kötü görünüyordum. Şişmiş alt dudağım yarılmıştı ve ön dişlerimden biri kırılmıştı. Gözlerimin etrafında koyu mavi halkalar oluşmuştu ve parmak eklemlerim için endişelenmeye başlamıştım. Elimi düzeltemiyordum.

Bayan Rose'a dedim ki, "Bir kavgayı ayırmak zorunda kaldım. Ben iyiyim. Bana böyle bakmaya devam ederseniz, kendim için üzölmeye başlayacağım."

"Ben biraz buz getireyim. Hemen dönerim."

"Gloria, gelecek hafta bu zamanlar yine güzellik kraliçesi gibi görüneceğim."

Gölmesi gerekiyordu ama iyi aile dostumuz ve dadımız başını salladı ve "Otur Lindsay. Saçlarını yüzünden çek ki dikiş atılması gerekip gerekmediğini görebileyim."

"Yol için buz torbası yap," dedim. "Tanrı sandviç poşetlerini bu yüzden yarattı."

Bana söylediği gibi oturdum ve yüzümü alkolle temizlemesine izin verdim, neredeyse hiç ılık atmadım, ama Julie'nin gürültünün ne olduğunu görmek için dışarı çıkmasına yetecek kadar.

"Ne oldu anne?"

"Bu uzun bir hikaye, tatlım. Ama kötü adam hapiste." "Ohhhhhh. Ve asla çıkamayacak mı?"

"Hayır, ben öyle demezdim. ıldırđı. Bazı insanlara zarar verdi. Bu uzun bir hikaye. Sonra anlatırım. Parka gitmek ister misin?"

"Ve akşam yemeği için eve erişte mi getireyim?"

"Babama ne istediğini sormam gerekecek ama eminim senin için birkaç erişte bulabiliriz."

"Bir çift mi?"

Bayan Rose beni lavaboya götürdü, sargılarımı açtı ve eklemlerimi yıkadı. Ben ona ne kadar iyi bir insan olduğunu söylerken, o sağ elime alkol döktü ve bana biraz kestirmem gerektiğini söyledi.

"Alınmayın ama çöplükten çıkılmış gibi görünüyorsunuz. Bu güzel bir takımdı ama bunu asla bilemezsiniz."

Bana kol deliğinin altındaki yırtığı, dirseklerdeki çimen lekelerini ve kanlı yakaları gösterdi.

"Topuklu giydiğim için başıma gelen bu. Bırak beni Gloria. Martha? Parka gitmek ister misin?"

Hiç yaptı mı? Ona ve Julie'ye bana bir dakika izin vermelerini söyledim ve sevgili kızımın dadısına tekrarlardım, "Kot pantolon giymeliyim, tamam mı? Ve Jules ile biraz zaman geçirmeliyim. Buna ihtiyacım var. Onun da buna ihtiyacı var."

"Haklısın," dedi. "Git üstünü değiştir. Bağcıklı çizmeler giy. Topallıyorsun."

Biraz sonra, hala öğleden sonra güneşi varken Gloria Rose'a sarılıp vedalaştım. Yaşlı border collie'mi tasmaladım ve Julie'nin ceketini giymesine yardım ettim ve Mountain Lake Park'a doğru üç bloklu yavaş bir yürüyüşe çıktık.

Telefon olmasaydı harika bir fikir olabilirdi. Brady aradı. Ona bilgi verdikten sonra Conklin iyi olduğumdan emin olmak için aradı.

Park çok kalabalıktı. Köpeklerin tasmalı tutulması ve ördeklerin beslenmemesi ile ilgili yeni kurallar asılmıştı. Martha'nın yaşlılığı için sorun değildi. O bir ördek toplayıcısından çok bir sürü çobanıydı. Her şeyi görebileceğim bir bankta oturacak bir yer buldum. Julie ve Martha çimlere uzandılar ve Julie Martha'ya kötü adamlar ve onun büyük, güçlü annesiyle ilgili bir hikaye anlattı.

Gülmekten kendimi alamadım ve sonra Chi aradı, metodik bir adamdı ve elinde bir tanık listesi vardı, ikisi ilk yumruğu benim attığımı söylüyordu.

"Kaç kişi yapmadığımı söylüyor?" "Daha fazla."

Chi, yas tutanların listesini gözden geçirerek Paul ve Ramona Baron'u vurmak için kimin sebebi olduğuna dair görüşlerini bildirdi.

"İşte net-net," dedi Chi bana. "Anderson popüler biri. Futbol oynadı. Her şeyi tamir edebilir. Ve arkadaşları var. Paul Baron'un pisliğin teki olduğunu, Ramona'nın gerçek olduğunu düşünüyorlar ve onu yirmi yıldır seven Anderson için üzülmüyorlardı. Hiçbirinin keskin nişancılar hakkında bir düşüncesi yoktu, hiçbir şey. 'Hareketli Hedefler mi? O da ne? Hiç duymadım.' Ama davayı çözeceğimize güveniyorlardı. Ve kimse size karşı suçlamada bulunmuyor."

Telefonda içimi çektim, Chi'ye Pazartesi günü görüşeceğimizi söyledim ve tam telefonu kapatmıştım ki telefonum çaldı.

"Joe! Tahmini varış süreniz nedir?"

"Bu gece olmaz, tatlım. Napa'dan hemen şimdi ayrılabilseydim, ayrılırdım."

"Ama... neden olmasın?

Dave?" "Evet. Uzun

hikâye."

Çocuk uyuduktan sonra beni arayacağını söyledi. Julie bankın üzerine çıktı ve babamla konuşup konuşmadığımı sordu.

Telefonu ona uzattım.

"Babacığım. Akşam yemeği için Çin eriştesi, tamam mı?"

Bir an sessizlik oldu. "Neden?" sorusu birkaç kez tekrarlandıktan sonra, "Tamam, hoşça kal," dedi ve telefonu bana uzattı. Joe telefonu kapatmıştı.

"Üzgünüm Julie, ama arkadaşşı Dave'in durumu kötü ve ona sadece babam yardım edebilir."

Julie kollarını bana doladı ve Martha başını dizlerimin üzerine bıraktı.

"Sorun değil anne," dedi Julie. "Sadece en iyi iki kızımın birlikte olmayı seviyorum."

Babasından yaptığı bu doğrudan alıntıya güldüm. Ona sarıldım ve köpeğimin kafasını karıştırdım ve bir süre sonra eve yürüdük, tabii ki Çin eriştecisine uğradık. İki kişilik paket tan tan erişte aldık.

Telefonum çaldığında evdeydik ve eriştelerimizi yarılamiştık. Ekranı baktım. Arayan Brady'ydi. Lanet olsun.

Telefonu elime aldım ve kendimi ona bir gün yatakta kaldıktan sonra iyi olacağımı söylemeye hazırladım ama beni bu zahmetten kurtardı. Jacobi yüzüme indirdiğı sağ kroşe aracılığıyla ona bilgi vermiş ve suçlunun tutuklandığını bildirmişti.

Ama aramasının nedeni bu değildi. "Bir silahlı saldırı daha oldu, Boxer." "Hayır. Nerede?"

"LA. Kafaya bir el ateş edilmiş. Ölen adam emekli bir polisti."

"Hayır, Brady, hayır. Bu da ne böyle? Uyuşturucu mu satıyordu?"

"Başka haberlerim de var, Boxer. Stempien, Lemke'nin cenazede çektiğı fotoğrafları yayınladı. Barkley'i vurmuş."

"Nutkum tutuldu."

"Sana fotoğrafı gönderdim. Tıraş olmuş, ama Barkley'in bugün vurulma olayında sağlam bir mazereti var. Aynı anda hem Bolinas'ta hem de Melekler Şehri'nde olamaz."

Siyah spor ceket, beyaz gömlek ve kravat giymiş, orta boylu, temiz traşlı beyaz bir adamın resmine baktım. Onu görmüş ve tanımamış mıydım?

"Lemke fotoğrafı dağıtacak," dedi. "Sen bugün izinlisin." Güldüm. Saat 18:30 civarıydı.

"Sabah görüşürüz," dedi Teğmen Brady.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 81

JOE, Dave'in ikinci kattaki boş yatak odasında uyurken hidrolik frenlerin gıcirtısı ve bağırış sesleriyle sarsılarak uyandı.

Pencereden dışarı baktı ve Dave'in, Ray ve Nancy Channing'in yandaki evinden mobilya ve kutu taşıyan ve büyük bir kamyonu yükleyen tulumlu bir ekibi yönettiğini gördü.

Bu, her araştırmacı gibi Joe'yu da rahatsız etti. O evde Dave'e karşı kanıt olabilecek bir şey var mıydı? Eğer öyleyse, onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Aslında bütün bu durum gizlilik, yanlış yönlendirme ve Dave'in alışılmadık kaygı ve paranoyası kokuyordu.

Joe duş aldı, giyindi, eşyalarını topladı ve çantasını aşağıya indirdi. Evden ön kapıdan çıktı ve mobilyaların, giysi torbalarının, plastik küvetlerin ve ıvır zıvırın kamyonu taşınmasını izledi. Dave el salladı ve seslendi, "Bunların hepsi açık artırmaya gidiyor," dedi.

"Size yardım edebilir miyim?"

"Biz iyiyiz," dedi Dave.

Joe bağırды, "Ben kahvaltı hazırlayacağım."

Her mutfakta rahat olan Joe kahveyi buldu, cezveyi hazırladı, buzdolabından yumurtaları çıkardı ve bir kâsede çırpı. Sepette bir somun ekmek vardı, onu dilimledi.

Bir tavayı pastırmayla kapladı, sonra dışarı çıkıp Dave'e beş dakika uyarısı verdi.

Birkaç dakika sonra Dave kucağında eşyalarla eve geldi: bir boya kutusu, bir çift erkek botu ve bir tüfek.

"Vay canına, tüm bu eşyaları açık artırmaya göndermek iyi hissettiriyor," dedi. "Satılmayan her şey Goodwill'e gidiyor. Annemin tabloları ve babamın saat koleksiyonu için nakit aldım."

"Yumurtaların içine peynir ve soğan koydum,"

dedi Joe. "Bir baksana."

Dave gömleğinin cebinden bir zarf çıkarıp açtı ve Joe'ya bir çek gösterdi. "Sana geri ödeyebilirim ve maaş bordrosunu da karşılayabilirim. Tamam mı?"

"Tabii. Bu harika."

Dave sandalyesini masaya çekmeden önce botları yere, boya kutusunu ve silahı şöminenin önündeki sandalyeye koydu. Çok geçmeden sandalyeyi ileri geri sallamaya başladı. Joe'ya meşgul ve endişeli görünüyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" Joe sordu.

"Dr. Alex Murray'i *kelepçeli* olarak görmeliyim."

Dave geri çekildi, buzdolabına doğru keskin bir dönüş yaptı, elini bir kutu meyve suyuna attı ve meyve suyu parmaklarının arasından kayıp yere düştü.

Joe bir bulaşık havlusu kaptı, ama meyve suyu onu geçti. Dave'e bakabilmek için başını çevirdi.

"Sen domuz derisini elli yard çizgisinden son bölgeye kadar mükemmel bir spiral şeklinde fırlatabilen adamsın" dedi.

"Evet, şey. Bu bir ömür önceydi."

Joe paspas yaparken Dave büfeye gidip tabakları ve kahve fincanlarını çıkardı ve masayı hazırladı. Joe onu izledi. Elleri titriyordu. Neden titriyordu?

Joe pastırmayı kızartmayı ve yumurtaları pişirmeyi bitirdi, kızarmış ekmekler patlayınca dört dilimi yağladı, hepsini mavi porselen tabaklara yerleştirdi ve kahvaltıyı masaya getirdi. Dave kahve fincanını getirdi ve Joe'nun tahmin edeceği gibi fincan Dave'in elinden kayarak masanın üstünden on beş santim yukarıya düştü.

Joe sallanan tencereyi dengeledi.

"Dave, neler oluyor?" dedi.

"Hayatım boyunca birlikte büyüdüğüm ailemin eşyalarının bir kamyon tarafından götürülmesini izlemenin dışında mı demek istiyorsun? Yaklaşan duruşmamın dışında mı? Babamı, en iyi arkadaşımı kaybetmemin dışında mı? Ve sen Joe, bana elektrikli sandalyeye oturmamı istemiş gibi bakıyorsun."

Joe Dave'in karşısına oturdu ve bütün tabakları önünden çekti. Dave yine sandalyeyi bir o yana bir bu yana yuvarlıyor, gözlerini masaya dikiyordu.

"Bana bak," dedi Joe.

Dave gözlerini masaya dikti.

Joe tekrar söyledi, ama bu kez bir talep olarak değil. Dave'in duyguları konusunda her türlü hakkı vardı. Joe'nun da kendi duygularına hakkı vardı.

"Dave, ben kanun değilim. Ben senin için çalışıyorum. Vicdanı sızlayan bir adam gibi davranıyorsun. Sana yardım edebilmem için tüm gerçeği bilmem gerekiyor. Ray'in ölümüyle *bir* ilgin var mı?"

Joe, Dave'in masayı devirmesi, kahve fincanını yere düşürmesi ve ardından ekmek bıçağıyla damarlarını açması için kendini hazırladı.

"Hayır," dedi. "Ray'e onu sevmekten başka bir şey yapmadım. Sana bir şey sorayım, Joe. Babanla tanıştım. İyi bir adamdır. Biraz pislik olabilir."

Elinde çok şey vardı, hepiniz çocuklardınız, paranın bitmesinden korkuyordunuz. Koçun önünde size birkaç sert şey söyledi. Benim önümde. Onu öldürmeyi hiç düşündünüz mü?"

"Hayır."

"Hayır. Hangi koşullar altında bunu yapardınız? Birine zarar veriyor olsaydı? Bir suçlu olsaydı? O zaman bile olmazdı, değil mi?"

"Doğru."

"Hasta olsa ve sana onu uyutmanı söylese bile bunu yapmazdın."

Duraklama uzadı ve sonra Dave tekrar konuştu.

"Annemin, babamın ve hayatımın aşkı Rebecca'nın anıları üzerine yemin ederim ki babamın ölümüyle hiçbir ilgim yok. Biri yaptı ama o ben değildim."

Dave bu konuşma boyunca Joe'nun gözlerinin içine doğrudan ve tereddütsüz bir bakış fırlatmıştı.

Joe bunu hissederek söyledi. "Özür dilerim Dave."

"Özrün kabul edildi. Ve bir daha sakın bana Ray'i öldürüp öldürmediğimi sorma."

Joe ayağa kalktı, tekerlekli sandalyenin etrafında yürüdü ve kollarını Dave'in göğsüne dolayarak ona arkadan sarıldı. Dave başını salladı ve Joe'nun kollarını tuttu. Joe konuşana kadar uzun bir süre bu şekilde kaldılar.

"Biraz daha yumurta pişireceğim, sonra da işe gidelim."

BÖLÜM 82

DAVE VE JOE, Dave'in sehpanın üzerine kâğıtlar koyduğu oturma odasına geçtiler.

"Bunları cenaze evlerinin web sitelerinden aldım," dedi. "Elimde beş soru işareti ve dört şüpheli ölüm var, hepsi de Doktor Murray'in hastaları."

"Bir dakikalığına şeytanın avukatlığını yapıyorum." "Oh, Tanrım. Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum."

"İnsanlar ölür Dave. Kalp rahatsızlığı olan yaşlı insanlar her zaman ölür. Murray bir kalp cerrahı. Hastalarının hepsinde kalp hastalığı var."

"Doğru, Joe. Ve ölümleri bu yüzden soruşturulmuyor. Yaşlı bir insan kalp rahatsızlığı nedeniyle hastaneye getirilir ve bir gecede ölür. Hikayenin sonu. Ya Murray hikayeyi biraz erken bitiriyorsa?"

"Eğlendir beni Dave. Eğer Murray değilse, ölüm meleği kim olabilir? Araçlara, fırsata ve nedene kim sahipti?"

Arabalar şaraphaneye yanaşırken bunu konuştular. Hemşirelerin, yardımcılarının, hastabakıcıların, diğer doktorların ve Dave'in ismen tanıdığı birkaç çamaşırhane çalışanının bir listesini yaptılar.

Uzun olası katiller listesini hızla, neredeyse keyfi bir şekilde, yönetilebilir kısa bir listeye indirdiler: Geceleri yoğun bakım ünitesinde ve kalp istasyonunda çalışan bir sorumlu hemşire. Ölen hastaların yüzde 60'ını getiren bir acil yardım görevlisi. Murray'nin en sevdiği anestezi uzmanı, ameliyat sonrası hastaları kontrol eden Dr. Quo vardı.

Ama Dave'in fikri değişmedi. Murray hâlâ bir numaraydı. "Ben seninle oradayken Ray'in bir oda arkadaşı vardı. Abe diye biri." "Horowitz. Abe Horowitz. O gün üçlü bypass ameliyatı olacaktı. Babam öldükten sonra."

"Sence hastaneden ayrılmış mıdır?" Joe sordu. "Yoksa, bilirsin işte, *çıktı* mı?"

"Murray onun doktoru muydu?" "Emin değilim."

Joe telefona sarıldı, Saint John's'u aradı ve Abe Horowitz adında bir hastayla görüşmek istedi. Resepsiyon çağırısı iletti.

Joe geçen hafta tesadüfen tanıştığı adama kendini yeniden tanıttı ve ziyarete gelmek istediğini söyledi.

Horowitz telefonda "Harika," dedi. "Ray senin hakkında çok iyi şeyler söyledi."

"Size bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır, ama size söyleyecek ilginç bir şeyim olabilir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 83

BİR SAAT SONRA Joe iyileşme kanadındaki 419 numaralı odaya girdi. "Abe, merhaba. Nasıl hissediyorsun?"

"Ha. Göğüs kafesim kırılıp açılmış ve göğüs kafesim çatlamış gibi. Oh, evet, ve atardamarlarım yeniden düzenlendi, ama hala nefes alıyorum. Sana tavsiyem kolesterolüne dikkat et. Lütfen otur Joe."

Joe, "Senin için küçük bir hediyem var. Sanırım seni buradan çıkarana kadar beklemek zorunda kalacak."

"Hey," dedi Horowitz, şişeyi incelerken. "Channing Winery Private Reserve Cab. Bunu özel bir durum için saklayacağım. Eve geldiğim ilk gece gibi. Karım ve ben zavallı Ray'e içeceğiz."

Joe teklif edilen koltuğu çekti ve Horowitz'e Ray öldüğü için çok kötü hissettiğini, Ray'in oğlunun teselli edilemez durumda olduğunu söyledi.

"Cerrahınız Dr. Alex Murray miydi?" diye sordu.

"Elbette. Ameliyathanedeki birkaç kişiden biri. Size söylemek istediğim şey, beden dışı bir deneyim yaşadığım."

Joe dedi ki, "Gerçekten. Her şeyi duymak istiyorum."

"Tamam, çünkü inanılmazdı. Ameliyat odasıdaydım, sanırım bilincim yerinde değildi. Sonra ameliyat masasının üzerindeydim, sırtım tavana dönüktü ve ameliyatı izliyordum. Bu hikayeleri daha önce duymuştunuz, değil mi? Hasta ölüyor ve ameliyat odasındakilerin söylediklerini duyuyor."

Joe eğildi, "Abe, öldüğünü mü söylüyorsun?" dedi.

"Bunu sadece ben söylemiyorum. Dr. Murray söyledi. Kalbim durmuştu. Resmen ölmüştüm. Evet, buna inanın. Kalp-akciğer bypass makinesinin kalbimi sıkıştırmasını izledim. Klasik müzik dinliyorlardı, keman sesleri arasında konuşuyorlardı.

"Bir şaşkınlık içindeydim... Buna şaşkınlıktan başka ne denir bilmiyorum. Ya da lütfen. Monitördeki düz çizgi de dahil olmak üzere her şeyi görebiliyor ve duyabiliyordum. Sonra düzenli bip sesleri gelmeye başladı. Kalbim göğsümde atıyordu. Bir hemşire "Geri döndü" dedi. Nekahet odasında uyandım. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Çok iyi bir hikaye, Abe."

"Ve hepsi doğru." Horowitz güldü.

Joe da onunla birlikte güldü. Hayatta olduğu için bu kadar mutlu bir adamın yanında olmak harika bir duyguydu. "Demek Abe, Dr. Murray seni hayata döndürdü?" dedi.

"Tanrım, bu adamı seviyorum. Ben sadece altmış üç yaşındayım. Yaşamak için çok sebebim var."

"Abe, Dave ile aynı okuldayken Ray iyi bir arkadaşımı ve öldüğü için çok üzülüyorum. Öldüğünde yanında mıydın?"

Horowitz, "Eminim öyleydim," dedi, "ama baygındım, bu yüzden ameliyattan önce uyuyacaktım. Bir hemşirenin 'Bay Channing' diye seslendiğini hayal meyal hatırlıyorum. Bay Channing' dediğini hatırlıyorum. Gözlerimi açtım ve Ray'e seslendim ama o perdeyi kapatmıştı. Sanki orada olmaması gerekiyormuş gibi bir telaş vardı ve sonra hemşire ve sanırım bir hasta bakıcı onu tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkardılar. 'Hoşça kal Ray' dedim."

Joe, Abe Horowitz hayata döndüğünde ameliyathanede başka kimlerin olduğunu, Ray Channing'in cesedini odadan hangi hemşirenin ve hangi görevlinin çıkardığını sormak istiyordu ama bunu yapmak yanlış geliyordu. Sanki Horowitz'in hafızasını sorguluyormuş gibi.

Ve sonra yine de yaptı.

Horowitz, "Ray'in sedyesini odadan çıkardıklarında sesler duydum ama herhangi bir yüz görmedim. Yüzünün üzerindeki çarşafı hatırlıyorum. Ameliyathanedeyken sadece Dr. Murray'i izliyordum. Herkes önlük ve maske takıyordu ama Alex'i tanıyorum. On yıldır benim doktorum. Joe, neden soruyorsun?"

"Dave'e iyilik yap. Çok kederli."

İki adam birkaç dakika daha Abe'in rehabilitasyonda kalacağı süre ve Joe'nun Napa'da ne kadar kalacağı hakkında konuştular. Abe'in ilaçlarını getiren hemşire odaya girdiğinde aileleri hakkında konuşuyorlardı.

Joe hemşirenin adını aklına not etti ve hemşire gittikten sonra Joe kartını Abe'in komodininin üzerine koydu ve elini sıkarak vedalaştı.

Horowitz'i düşünerek "Tanrım, bu adamı seviyorum" diyerek asansöre bindi ve Abe Horowitz'in ölüm kalım operasyonu ile ilgili hikayesini düşünmeye devam etti.

Dr. Murray, metal çerçeveli gözlükleri ve parlak kırmızı kravatıyla beyaz saçlı hoş doktor, Abe Horowitz'in göğsünü açmış, kalp krizine yol açan atardamarları kesmiş ve hastasını etkili, bilimsel bir şekilde öldürmüştü. Daha sonra, tıbben hassas bir prosedürle arterleri yeniden bağlamış ve bir kalp-akciğer baypas makinesini kullanarak hastasının kalbini yüce Tanrı'ya yakışır bir şekilde palpe etmiş ve onu hayata döndürmüştü.

Joe'nun Murray hakkında yeni bir düşüncesi vardı. Eğer bir katilse, çok ama çok zeki bir katildi.

BÖLÜM 84

Bütün gece Brady'nin Los Angeles'ta vurulan adamın emekli bir polis olduğunu söylediği telefon hakkında kafa patlattım.

Hareketli Hedefler'in yöntemindeki bu değişikliği anlamamıştım ve kesinlikle hoşuma gitmemişti. Rüzgarlığımın altına çelik yelegimi giydim ve Julie ile Bayan Rose'u öperek vedalaştım.

Salona saat sekizde gittim ve lobideki güvenlik görevlisini Cadılar Bayramı maskeli yüzümle telaşlandırdım.

Ben de "Ben de biraz yaladım." dedim.

Gardiyan, "Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum, Çavuş" dedi.

Güldüğümde yüzümü tuttum, çürüklerim yayıldıkça bu tür konuşmaların daha fazla olacağını biliyordum.

Yukarıda, ekip odasında, Conklin dedi ki, "İyi olacaksın. İyi olacaksın."

Tekrarlar bana aksini düşündürdü, ama geçmesine izin verdim. "Brady'nin yanında kim var?"

"Los Angeles'tan Dedektif Noble."

"Uçarak mı geldi? Brady onlara katılmamızı mı yoksa Noble'ı savaş odasına götürmemizi mi istiyor?"

Conklin dedi ki, "Savaş odası. Churros getirdim. Sadece bir tane yedim."

Telefonu aldı ve tuşlara dokundu. Ekip odasının önünden arkasına doğru uzun bakışım Noble'ın başının arkasını ve masasının arkasında sabit telefonunu açan Brady'yi içeriyordu. O ve Conklin lojistik hakkında kısa bir konuşma yaptıktan sonra telefonu kapattılar.

"Ben odayı hazırlayacağım," dedi

Conklin. "İzin verin," dedim.

Conklin "Anladım" dedi ve kahve yapmaya gitti. İçimi çektim ve Brady'nin ofisine doğru yürüdüm, yüzümü gördüğünde yapacağı yorumlara karşı kendimi çelikledim. Dedektif Noble'a kendimi tanıttım, elimi sıkmak için ayağa kalkıp bana iyice baktığında yüzünü buruşturdu. Brady gözünü bile kırpmadı.

Noble'la birlikte, artık duvarları keskin nişancı kurbanlarının fotoğraflarıyla kaplı olan savaş odasına doğru yürüdük. Conklin, Müfettiş Anne rolünü oynayarak, churros ve aromalı krema seçenekleriyle birlikte yeni demlenmiş polis departmanı çamuru da dahil olmak üzere ikramlar sundu. Sonra Dedektif Noble bizi dünkü çatışmayla ilgili bilgilendirdi.

"Henüz gazetelerde yer almadı," dedi, "ama dün üç kişi öldürüldü. Biri eski LAPD narkotik polisi Barry Pratch'ti."

Noble bize resimler gösterdi. İlkinde Pratch üniformasını giymişti, muhtemelen fotoğraflı kimliği için. İkinci fotoğraf diğer keskin nişancı kurbanlarınıninkiyle neredeyse aynıydı.

Pratch, kordon altına alınmış ve kruvazörlerle çevrilmiş bir caddede yüzükoyun yatıyordu. Sivil kıyafetler giymişti: kot pantolon, polo tişört, koşu ayakkabıları. Haki ceketinin omuzları güçlendirilmiş, dirseklerinde yamalar vardı; bir av ceketini ya da atış poligonunda giyilebilecek bir ceket.

Kafamı kaldırdım ve Noble'a sordum, "Onu kimin öldürdüğünü hakkında bir şey biliyor musun? Neden bir atış ceketini giyiyordu? Lütfen şahitleriniz olduğunu söyleyin."

Noble dedi ki, "Keşke. Hayır. Her şey çok garip. Pratch on yıldır Los Angeles Polisi'nde çalışıyordu ama görevi sırasında şüpheli ateş açtığı için birkaç kez ceza almıştı. Söylentilere göre, hiçbir zaman resmi olarak belirtilmese de, büyük olasılıkla suçlulardan aldığı oksikodon kullanıyormuş. Belki de satıyordu. Bu beni şaşırtmazdı," dedi Noble.

Clapper, Dedektif Carl Kennedy için de benzer şeyler söylemişti. Görebildiğim tek fark Kennedy'nin LAPD'den Houston'a taşınmış olması ve öldürüldüğünde görevinin başında olmasıydı. Belki de Pratch ve Kennedy arkadaşı.

Noble, "Pratch kovulmak üzereydi, bu yüzden üç yıl önce erken emeklilik kararı aldı. Ama şunu dinleyin. *Tetikçilerin peşinden gidiyordu*. Ve ikisini öldürdü. Hâlâ *iş başındaymış* gibi uyuşturucu satıcılarını avlıyordu."

"Bu sizin için ne anlama geliyor?" Noble'a sordum.

"Benim teorime göre Pratch keskin nişancılardan ikisini öldürdü ve yoluna devam edecekti. Ama biri, üçüncü bir nişancı, önce onu vurdu. Ölü adamlar ateş etmez."

Noble bize tetikçilerin cesetlerini anlatmaya devam etti.

Ölen adamlardan biri iki katlı bir ofis binasının çatısında bulunmuştu. Diğeri ise bir apartmanın dışında duruyordu. Keskin nişancılardan hiçbirinin kimliği henüz belirlenememişti. Ancak Los Angeles'ın çok çalışan Adli Tıp Birimi'nin elinde fotoğraflar, parmak izleri ve kullanılmış mermiler vardı ve en kısa zamanda ölen adamların kimliklerini tespit edeceklerdi.

Noble, "Bu haftalar sürebilir," dedi.

Kahve fincanlarımızı doldurduk ve etrafı tekmeledik.

Gözden düşmüş bir polis memuru neden iki eğitimli suikastçıyı öldürmüştü? Onları nereden tanıyordu ve nerede olacaklarını nasıl biliyordu? O muydu

onlardan biri mi? Hidayete erip uyuşturucu satıcılarını vurmanın yanlış olduğuna mı karar vermişti? Yoksa başından beri hedefinde Hareketli Hedefler vardı da onlara mı katılmıştı? Belki de onları alaşağı ederek kendini affettirmenin bir yolunu bulmuştu.

Hepsi iyi teoriler, ama cevabın anahtarı neredeydi? Hiç bilebilecek miydik?

Noble "Ölüler ateş etmez." demişti. Doğru. Ve konuşmazlar da.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 85

BRADY kapıyı sertçe çalarak savaş odasına daldı ve "Barkley az önce Portola'daki Sleep Well'e girerken görüldü" dedi.

Burayı biliyordum. Sleep Well Motel pembemsi renkteydi ve geleneksel bir motel tasarımına sahipti: San Bruno Caddesi'ne bakan bir park alanını çevreleyen kare-U şeklinde bir bina.

Brady emirlerini şak diye söyledi. "Lemke ve Samuels'i alın. Nardone'yi kaldıramam. Boxer, sen birinci subaysın. SWAT yolda."

Brady'yi orta koridorda takip ettim, Conklin de hemen arkamdaydı. Lemke ve Samuels masalarındaydı. Lemke'nin çıkık alt çenesi onu yaşlı bir pitbull gibi gösteriyordu. Samuels yuvarlak omuzlu ve gözlüklüydü ve bir muhasebeci gibi görünebilirdi. İnsanlar onu küçümsüyordu. Böyle yapmakla hata ediyorlardı. İkisi de iyi polislerdi, birbirlerinden ayrılamazlardı ve şimdi Lemke'nin bir halesi vardı çünkü Baronların cenazesinde çektiirdiği fotoğraflardan birinin Barkley'e ait olduğu ortaya çıkmıştı.

Conklin, Brady'nin emirlerini ilettili.

Samuels telefonlarını Brenda'ya yönlendirdi ve ikisi de ceketlerini aldılar. Hepimiz Barkley'i bir kez daha vurmayı umuyorduk. Onu canlı ve kutuda istiyordum çünkü elimizdeki tek şey oydu ve tüm Hareketli Hedefler operasyonunun anahtarı olabilirdi.

Dördümüz itfaiye merdivenlerinden koşarak Bryant'a indik ve birkaç ekip arabasını işaretledik. Conklin bizimkinin direksiyonuna geçti ve Kod 3'e geçtik, sirenlerimizi ve flaşörlerimizi açtık, Conklin gaza bastı.

Rapor verdim, özel bir kanal talep ettim ve kapattım. Bir dakika sonra hoparlörden dört kod aktı. Memurun acil yardıma ihtiyacı var. Ambulans gönderin. Yardım talep edildi. İkinci bir istek, ambulans gönderin.

Trafik önümüzde ayrılmıştı ve on dakika içinde şehrin kenarındaki işçi sınıfı mahallesi Portola'dan geçen ana yoldaydık. Küçük işletmelerin - ayakkabı tamircisi, fırın, bakkal, birkaç restoran- yanından geçtik ve sonra ileride yanıp sönen neon tabelayı gördüm.

İYİ UYKULAR MOTEL. BOŞ YERLER. ÜCRETSİZ WI-FI.

Biz oraya vardığımızda, motelin otoparkı kolluk kuvvetlerine ait araçlar ve yaya polislerle doluydu ve etrafı görgü tanıklarından temizlemeye çalışıyorlardı.

İlk müdahale ekibi olarak benim görevim olay yerini stabilize etmek, CSI için güvenli hale getirmek ve kayıtlar için ve baş araştırmacı için neler olduğunu belirlemektir. Clapper'a ulaştım ve ona bilgi verdim. "Hemen parmak izlerine ihtiyacımız var."

"Bir motel odasında. Bize şans dile." "Dünyadaki tüm şanslar."

Kruvazörlerin, ambulansların ve misafir araçlarının yanından geçerek neler olduğunu anlamaya çalıştım. Nardone neredeydi? Brady, Barkley'nin görüldüğünü söylemişti. Emirleri iletmek ve öğlen trafiğinde araba kullanmak için harcanan zaman göz önüne alındığında, Barkley'nin çoktan gitmiş olması makul bir bahisti.

Conklin tam fren yapmadan arabadan çıkmıştı. Burkulan bileğimin üzerinde topallayarak bir hastayı almakta olan ambulansa doğru yürüdüm. Sağlık görevlisi içeri girmeme izin vermedi.

"Başından yaralanmış. Lütfen. Yolumuzdan çekilin."

"Adı ne? Adı ne?"

"Glenn Healy. Memur Healy." "Onu nereye götürüyorsunuz?" "Zuckerberg San Francisco General."

Arka kapılar kapandı, sirenler çaldı ve otobüs ana yola doğru hareket etti. Biri bana seslendi.

"Çavuş Boxer. Bu tarafa."

Çavuş Robert Nardone park alanından ikinci kata çıkan merdivenin üçüncü basamağında oturuyordu. Temizlik malzemeleri ve banyo malzemeleri Nardone'nin ayaklarının etrafına yığılmıştı, sanki Mr. Clean ve Bed Bath & Beyond kamyonlarını boşaltmış ve örnekleri gelişigüzel bir şekilde alana fırlatmıştı.

Gözlerim merdivenden yaklaşık yirmi adım ötede eski model bir Buick'e çarparak devrilmiş bir hizmetçi arabasına takıldı. Bu tuvalet malzemelerini açıklıyor.

Ama burada ne olduğunu hâlâ kafamda canlandıramıyordum. Nardone bana anlatmak zorunda kalacaktı.

Ona "Bob, iyi misin?" diye sordum.

"Onu kaybettik, Boksör. Piç arabamızı çaldı ve rezervasyon yaptırdı."

NARDONE SOLDU ve yüzünün sol tarafında kötü bir sıyrık vardı ve sol kolunu sıkıca göğsüne doğru tutuyordu.

Sağlık görevlileri her an onu bir ambulansa bindirebilirdi ama o zamana kadar ifadesini alabileceğimi umuyordum. Çavuş Robert Nardone'yi yıllardır tanıyordum. Keskin bir gözü vardı, çok çalışırdı ve Cinayet Masası'nda bir iş için çabalıyordu. Yaralanmış olmasına rağmen oturuyor, konuşuyor ve olay yerini takip ediyor gibi görünüyordu.

Dedim ki, "Nardone. İyi misin?"

dedim. "Yeterince iyiyim."

"Bunu yapan adam. Barkley miydi?"

"Kimliğini sormayı unuttum."

Alaycılık iyiye işaretti. Nardone bu konuda yetenekliydi.

Küçük sabun kalıplarını, şampuan şişelerini, süngerleri ve bir spreyci şişesini bir basamaktan fıçaladım ve yanına oturdum. Artık otoparkın geniş bir manzarasını görebiliyordum.

Turistler, ücretli misafirler ve yerel meraklılar iki yüz metre karelik asfaltta dolaşıyor, olası kanıtların üzerine basıyor ve bölgeyi temizlemek ve kordon altına almak için ellerinden geleni yapan polislerin yoluna çıkıyorlardı. Kimse tankların isimlerini ya da ifadelerini almıyordu. Pek çok şey Nardone'un bana söyleyeceklerine bağlıydı.

Işıkları yanıp sönen ve siren çalan acil yardım ekipleri bölgeye akın etti ve sivil sürücüler kornalarına basarak bölgeden ayrılmaya çalıştı.

Nardone'ye Barkley'nin bir polis devriye aracını kaçırmış olmasından endişe ettiğimi söyledim. Devriye arabası kullanan silahlı bir suçlu durdurulmadan hız yapabilir, sürücülerini kenara çekebilir ve araçlarından inmelerini sağlayabilirse onları soyabilir, öldürebilir, arabalarını alabilirdi. Bu çalıntı siyah-beyaz Leonard Barkley'i eskisinden daha tehlikeli hale getirdi.

Nardone bana arabasının plakasını verdi ve ben de hemen bir APB talebinde bulundum. Ve şimdi başka bir kurban gördüm. İkinci otobüsün yanında duran Lemke ve Samuels sedyeye bağlanmış bir hastayla konuşuyorlardı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve bir kolundan kan aktığını gördüm.

Nardone'ye döndüm. "Kim o?" "Hizmetçi. Kaza kurbanı."

Kabadayılığı bırakmıştı ve gözlerinde incinmiş bir bakışla beni süzüyordu.

"Bizi mahvetti, Boxer, ve her şeyimizi aldı ama İç çamaşırları. Healy en kötüsünü aldı. Çok daha kötüsü."

"Tamam," dedim. "Lütfen baştan başla."

Nardone içini çekti ve parmak uçlarıyla yüzüne hafifçe dokundu.

Hazır olduğunda, "Arabayı Healy kullanıyordu. Bir kahve dükkânı arıyorduk ki Barkley'e benzeyen bir adamın yolun karşısına geçip motele doğru gittiğini gördüm. O olduğundan oldukça emindim ama Barkley'in elimdeki fotoğrafında adamın sakalı vardı."

"Evet. Tıraş oldu. Devam et."

"Otoparka girdik ve onun merdivenlerden ikinci kata çıktığını ve 208 numaralı odaya girdiğini gördük. Merdivenlerin başında görebilirsiniz. Odayı izleyebileceğimiz bir yere park ettik ve sorgulanmak üzere aranan bir şüphelinin görüldüğünü bildirdim ve destek istedik."

"Ama seni gördü, değil mi?"

"Evet. Perdenin arkasından bakıyor, sonra kapıyı açıyor ve bir sonraki adımlarını değerlendirdiğini görüyorum. Ya binanın sonundaki asansöre doğru kaçacak. Ya da korkuluklardan atlayacak. Healy ve ben arabadan çıktık, silahlarımızı çekti ve bağırdım, 'Olduğunuz yerde kalın. Bize ellerini göster.' dedim.

"Tam o sırada temizlikçi kadın 206 numaralı odadan çıktı ve el arabasını ikinci kattaki yürüme yolunda yavaşça yürüterek şüpheliyi görmemizi engelledi. Kulaklık takıyor ve mırıldanıyor. Ben onun etrafını göremiyorum, o da beni duymuyor."

"Peki sonra?"

"Ve sonra lanet Barkley saldırdı, onu yakaladı ve onu ve arabasını merdivenlerden aşağı itti. Ben öndeydim ve o beni devirdi. Vurdu! Healy'nin üstüne düştüm, o da kafasını korkuluklara çarptı. Şimdi üçümüz de bir yığın halindeyiz, değil mi? Yönümüzü kaybettik. Nefes nefese. Barkley olduğu tahmin edilen şüpheli, Healy'yi yığının içinden yakaladı, arabamıza doğru itti ve yüzüne doğru bağardı, 'Ben iyi adamım, seni aptal bok'."

"Ah, Tanrım."

Nardone yutkundu, öksürdü ve sonra devam etti.

"Merdivenlerden aşağı yuvarlanırken silahımı kaybetmiştim, üstümde dört ya da beş yüz kiloluk insan ve bir temizlik arabası vardı. Barkley'nin, homurdanarak ondan kurtulmaya çalışan Healy'nin karnına yumruk attığını duydum. Sonra Barkley'nin Healy'yi kaputun üzerine yatırdığını ve 'Anahtarları ver' diyerek onu okşadığını gördüm.

"Ve sonra anahtarlar şingirdiyor. Anahtarlar onda."

BÖLÜM 87

NARDONE da benim duymak istediğim kadar hikâyeyi anlatmak istiyordu ama benzini bitmek üzereydi.

Tuvalet malzemelerinin arasında birkaç küçük plastik su şişesi vardı. Arabanın altından bir tane aldım ve Nardone'ye geri götürdüm.

Bana teşekkür etti. Şişeden bir yudum aldı.

Sonra dedi ki, "O zavallı kadını üstümden itmeye çalıştım. Ama o ölü bir ağırlık. Bilinci yerinde değildi. Kadının altından çıktığımda Healy'yi kusmuşunun içinde yatarken buldum, kafasının yanından kanlar akıyordu. Silahlarımız gitmişti. Adam omuz mikrofonlarımızı da çıkarmış. Yaptığını hissetmedim bile. Ama şimdi ayaktayım ve onun arabamıza binip uzaklaştığını görüyorum. Telefonum arabadaydı."

"Peki ya rozetin?"

"Benimki bende ama Healy'ninkini gömleğinin cebinden çıkarmış. Şunu söylemeliyim, Çavuş, mazeret olarak değil. Hiç şansımız yoktu. Adam MMA'den falan."

"Eğer Barkley ise, o bir Navy SEAL."

"Bu her şeyi açıklıyor."

"Elinden geleni yaptın Bob."

Sağlık görevlileri bir sedyeye yaklaştı. Nardone itiraz etti. Israr ettiler. Paramedikler kazandı.

Bu hafif ticari bölgedeki caddede kornalar çalıyor, hidrolik frenler gıcırıyor, üniformalılar bir şeridi kapatıp trafiği kontrol etmeye çalışıyordu. Kaçan psikopat Barkley ise, travma sonrası stres bozukluğu vardı. Artık silahları, rozeti ve bir polis arabası vardı. Ve kendini iyi adam sanıyordu. Kargaşa onu harekete geçirebilir.

Conklin geldi ve "Cappy ile konuştum." dedi.

McNeil ve Chi, Barkley'nin temiz iç çamaşırına ve belki de bir eş ziyaretine ihtiyaç duyacağı umuduyla Barkley'nin evini izlemekle görevlendirilmişlerdi. Ama onlara göre Barkley ortaya çıkmamıştı ve Randi ne zaman evden çıksa takip ediliyordu.

Brady'yi aradım, Barkley'nin karısını götürüp koruma altına almamız gerektiğini söyledim. Arama emri çıkartacağını söyledi.

Ekip arabamıza bindim, telsizi açtım ve merkezle görüştüm.

Uzman Hess bana, "Haberler iyi, Çavuş. Araç San Bruno'da Cliff's Auto Body yakınlarında bulundu. Terk edilmiş, motoru çalışır halde bırakılmış."

"İçeride silah var mıydı?"

"Silah yok. Hiçbir şey yok."

Barkley arabayı bize geri vermişti. İyi haber. Artık sireni açıp saatte 100 mil hızla bilinmeyen bir yere gitmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Ama bu yeterli değildi.

Barkley neredeydi?

Belki de sokağın karşısındaydı, bizi izliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 88

O öğleden sonra ikiye doğru Randi White Barkley'i Parkside'daki güvenli evine yerleştiriyordum ki bu benim naçizane fikrime göre Barkley'le birlikte ev olarak adlandırdıkları kulübeden birkaç sınıf üstteydi.

Yeni boyanmış, güneşli iki odası, rahat mobilyaları, okyanus esintisi ve sadece birkaç blok ötede bir parkı vardı. Barkley Barkley, büyük Rottweiler kırması, beyaz bir kanepeye tırmandı ve uykuya daldı.

Kendini evinde hissetti ama Randi, üniformalılar pencereleri emniyete alıp kapı kilitlerini kontrol ederken şikâyet etti. Gizli kameralar kurmamıza, sabit hattı dinlememize ve dizüstü bilgisayarına girmemize izin veren mahkeme kararlarımız olduğunu bilmiyordu.

Randi, "Bu gerçekten yasal mı?" diye sordu.

"Evet ve tekrar söylüyorum Randi, bu senin korunman için." "Kimden korunmak için? Kocamdan mı?"

"Şunu düşünün. Diyelim ki buraya seni ziyarete geldi. Ona elleri havada dışarı çıkmasını söylüyoruz. Tutuklanmaya direniyor. Ateş edilir. İkiniz de ölürsünüz."

Randi omuz silkti. "Başından beri bunun olabileceğini biliyorduk. Ölümle bir anlaşılmamız var. Öyle değil mi?"

Yüzümü izlemek için durakladı. Küçük kızımı hayal ettim. Vurulmam her zaman acı verici bir olasılıktı.

Randi yüz ifademi okudu ve dudak büktü, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Mutfağa gitti ve buzdolabını açtı. Durduğum yerden boş olduğunu görebiliyordum.

Dedim ki, "Dışarıda bir kruvazör var. Memur Pat Hudson sizin bağlantınız. İşte numarası."

Notu kapıya yapıştırmak için bir buzdolabı mıknatısı kullandım. "Sana makul olarak ihtiyacın olan şeyi getirecek," dedim. "Yani, bakkaliye. Perdeleri kapalı tut ve telefondan uzak dur. Hudson ya da onun alternatifi seni ve köpeğini günde bir kez parka götürebilir."

"Buradan ne zaman çıkabilirim?"

"Bak, Randi. İstersen seni hapse atabilir ve önemli bir tanık olarak tutabilirim."

Bu doğrudu, ama sadece kırk sekiz saat için. Polislerin yalan söyleme hakkı vardır ve burnumun yarım santim bile büyüdüğünü sanmıyorum.

"Tampona ihtiyacım olacak," dedi.

"Çıkarken Memur Hudson'a söyleyeceğim. Buradan bir blok ötede bir eczane var."

Randi köpeğiyle birlikte kanepeye oturdu, ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve televizyonu açtı.

"Burada HBO var mı?"

"Rahatına bak Randi. İletişim kurmamız gerekirse diye telefonunu şarjda tut."

"Ve dondurma," dedi. "Duble çikolata parçacıklı."

Leonard Barkley onu Thornton'daki gerçek evlerinde bulmaya çalışacak mıydı? Onu bu harika güvenli eve taşırken bizi takip etmiş miydi? Planları neydi?

Randi bana asla söylemez.

Ben kendimi dışarı attığımda köpeğinin kulaklarıyla oynuyor ve *The Sopranos*'un ilk sezonunu izliyordu.

CINDY ofisinde bir yandan bir araba kaçırma olayıyla ilgili mağdurun ifadesini yazarken bir yandan da polis telsizini dinliyordu.

Biri kapıyı çaldığında son teslim tarihiydi ve yazısına dalmıştı. Arayan Henry Tyler'dı, "Aramanıza cevap veriyorum." diyordu.

Cindy onu içeri davet etti ve kısa süre içinde hikâyeyi anlatacağını söyledi. "Sadece ön sayfada bir teaser'a ihtiyacım var," dedi, "sonra belki B bölümünde herhangi bir yerde yarım sayfa."

"Bu akşam altıda gidiyorum. Tam saatinde."

"Ondan önce alacaksın."

Cindy hikayenin taslağına geri döndü, alıntıları görüşme dökümleriyle karşılaştırdı - o sırada polis telsizi çıldırdı. Onu aradı. Bir şeyler oluyordu ve sesi büyük geliyordu. Bu yüzden telsizini evde, işte ve arada sırada etinden kemiğinden bir şeymiş gibi yanında taşıyordu.

Net bir şekilde duyduğu ilk şey destek çağrısıydı, ardından merkez desteğin yolda olduğunu söyledi. Sonra bir dizi dört kod vardı: memurun acil yardıma ihtiyacı var, ambulans gönderin, yardım talep edildi ve tekrar ambulans gönderin.

Memurun acil yardıma ihtiyacı olması omurgasına elektrik çarpması gibiydi.

Rich'i hızlı aradı, telefonu kulağına dayadı ve açmasını bekledi. Cevap vermedi.

Cindy cam duvarın arkasından baktı. McGowan masasında değildi. Ona bir mesaj gönderdi, *"Kaleyi koru. Bir saat içinde döneceğim."*

Rich'i tekrar aramak istedi ama bu dürtüsünü bastırdı. Eğer masasındaysa, onu arardı. Dışarıdaysa meşguldü. Telsizden yeni bir ses geldi, bir memur merkezden konumu tekrarlamasını istiyordu.

Santral cevap verdi: "Sleep Well Motel, 2701 San Bruno Caddesi."

Cindy neler olduğunu anlayamıyordu ama içgüdüleri alarma geçmişti. Portola'da büyük bir hikâyenin canlanmakta olduğunu hissediyordu. Yolu açabilirse en fazla on beş dakika içinde Sleep Well'de olabilirdi.

Cindy telefonunu çantasına yerleştirdi, beyzbol ceketinin fermuarını kapattı ve çantayı omzuna astı. Son olarak telsizini kolunun altına sıkıştırdı ve ofisten çıktı. Merakı ve hayal gücü alevlendi. İçindeki dürtüyü bastırdı ve Rich'i tekrar aradı. Bu kez mesaj bıraktı.

"Ara beni Rich. İyi olduğunu söyle."

Mavi Honda'sının kilidini açtı, radyoyu çakmak girişine taktı, telefonunu Bluetooth uygulamasına bağladı ve kemerini taktı. Normalde *Chronicle*'dan Portola'ya gitmek on-on beş dakika sürüyordu ama trafik sıkışıklığı hesaba katılmamıştı.

Neredeyse tüm dikkatini yola veren Cindy, her kestirmeden gitti, her sarı ışıhta geçti ve sonunda olay yerine vardığında, yırtık pırtık sarı banttı başka görecek bir şey yoktu.

Burada bir şey olmuştu, ama ne?

Polisler kaseti indiriyordu. Motel misafirleri otoparktan çıkıyordu.

Motel müdürünün ofisine gitti.

BÖLÜM 90

CINDY tezgahın üzerindeki isim levhasını okudu.

BAYIM. JAKE TUOHY, MÜDÜR.

Tuohy iri yarı ve saçsızdı ve vücut dili yüksek sesle "*Şimdi ne olacak?*" ve "*Kimin umurunda?*" mesajlarını veriyordu. Ama Cindy onu kendi tarafına çekebileceğini düşündü. Ceketinin fermuarını açtı, saçlarını savurdu ve kendini tanıttı.

"Ben *San Francisco Chronicle*'dan Cindy Thomas, acaba siz-"

Tuohy araya girdi. "Kartınızı göreyim."

Cindy ceketinin cebinden ona bir tane uzattı. Başının üzerinden baktı ve duvardaki çerçeveli resimde bir ağaçtan baş aşağı sarkan içi boşaltılmış bir geyik gördü, Tuohy yanında durmuş sırtıyordu.

Adam kartını kahve istasyonunun üzerindeki ilan panosuna iştiririrken Cindy rüzgârlığının fermuarını çekti.

Arkasını döndü ve at nalı şeklindeki saçaklarında uçuşan saçlarını okşadı. Gülümsemesi kesinlikle tüyler ürperticiydi.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" dedi.

"Her şeyi. Neden bana burada neler olduğunu anlatmana izin vermiyorum?"

Telefonunu çıkardı, Kayıt tuşuna bastı ve aralarındaki tezgâhın üzerine koydu. "Bana adını heceleyebilir misin?" dedi.

"Yapabilirim ama yapmayacağım. Kapat şunu."

Cindy içini çekti, sonra uyardı.

"Üzgünüm," dedi. "Bu haberi yapmak benim işim."

"Benim adımı kullanma. Seninle konuştuğumu inkar edeceğim." "Anlaştık. Bırak baştan başlayayım. Bana ne anlatabilirsin?"

"Dün gece burada kalan bir adam vardı," dedi Tuohy. "Duyduğuma göre temizlikçi kadınımızı merdivenlerden aşağı itmiş. Sigortalıyız. Ama evrakları biraz karışık. Emin değilim. Beni ilgilendirmez. Oh. Birkaç polis yaralandı."

"Vurulmak mı?"

"Vurulmak mı? Hayır. Bunu sana kim söyledi?"

Müdür ona temizlikçi kadının ya da odayı tutan adamın adını veya polis memurlarının isimlerini vermedi ve "İşimi kaybetmek istemiyorum, anladın mı?" dedi.

"Elbette," dedi Cindy. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Cindy son beş dakikanın iğrenç duygusundan sıyrıldı ve birkaç üniformalının bandı indirmekte olduğu sokağa doğru yürüdü. Hiçbirini tanıımıyordu ama sert birine benzemeyen birini buldu. Otuzlu yaşlarındaydı, alyans takıyordu ve hâlâ nasıl gülümseyeceğini biliyordu.

Rozetindeki ismi kontrol etti -Memur S. Bender- ve *Chronicle*'da baş polisiye yazarı olduğunu söyleyerek kendini tanıttı.

"Cinayet masasından Müfettiş Rich Conklin'i tanıyor musunuz? Yakın bir arkadaşımdır. Olaya karıştı mı?"

Polis dedi ki, "Evet, çağrıya cevap verdi. O iyi."

Cindy rahat bir nefes aldı ve "Bana burada ne olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu.

"Yakın arkadaşınız görevde olduğu için konuşacağım ama benden alıntı yapmayın. Bırakın basını, açık bir dava hakkında bile kimseyle konuşma yetkim yok."

"Pekala, Memur B-e-n-d-e-r."

"Ha-ha. Hayır, ciddiylim.

Gerçekten."

"Sorun değil. Adını hikâyenin dışında tutacağıma söz veriyorum." Ona sert bir bakış attı.

"Yemin ederim."

Elini uzattı ve el sıkıştılar.

Sonra Bender ona duyduklarını anlattı. Hiçbiri ilk elden değildi ama bir atlatma haberd. Büyük bir haber.

"Sanırım polislere ateş eden şu Barkley denen adamdı. Ve kaçtı. Uyuşturucu satıcısı katillerden biri olabileceği düşünülüyor ama bunu resmi olarak duymadım. 'Teyit edilmemiş, kimliği belirsiz bir kişi söylüyor', değil mi Bayan Thomas?"

"Aynen öyle."

"Güzel. Söylentilere göre bu olaydan sonra bir ekip arabası çalmış ve tekrar ortadan kaybolmuş. Ayrıca eskiden deniz komandosu olduğunu da duydum."

"Vay canına, ve Teşekkürler, Bayım. Anonim Kaynak
Kapat için ve Polis Departmanı."

Bender sırttı.

"Ciddiyim. Çok teşekkür ederim."

Cindy 101. Otoyol'daki trafik sıkışıklığından inleyerek geçti ve arabasını *Chronicle*'ın karşısındaki garaja park ettikten sonra üst kata çıktı ve doğrudan Tyler'ın ofisine gitti.

"Bir dakika var mı?" diye sordu. "Senin için mi? İki dakika var."

"Henry, geçmişle ilgili bir haberim var." "Araba hırsızlığından daha mı iyi?"

Cindy, "İkisini de yapabilirim." dedi. Sonra Sleep Well Motel'deki olayla ilgili bildiklerini anlattı.

"Yola koyul," dedi Tyler. "Üç saatiniz var."

Cindy ofisine gitti ve tarayıcısını pencere kenarına kurdu. Karısı polise ateş açıp kocasına kaçma şansı verdiğinden beri Barkley hakkında pek çok bilgi toplamıştı. Keskin nişancı kurbanlarıyla ilgili bir araştırma dosyası vardı ve Bender duyduklarını doğrulamıştı; Barkley bir deniz komandosuydu.

McGowan onun isteği üzerine SEAL'ler hakkında bir yığın araştırma toplamıştı ve şimdi sanki onu çağırmış gibi McGowan kapısındaydı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bir şeyler hazırlıyorum," dedi. "Tyler altıya kadar görmek istiyor. Artık birlikte çalıştığımıza göre, bundan önce senin de fikrini almak isterim."

"Tamam, Cindy. Haber kaynaklarını kontrol ettim. Sleep Well Motel hakkında hiçbir şey yok."

Lanet olsun. Ona bundan bahsetmemişti. Kendi polis bağlantıları vardı. Ya da kulağı Tyler'ın ofis kapısındaydı.

"Güzel," dedi. "Umalım da bu şekilde kalsın."

Araştırma klasörünü açtı ve ihtiyacı olan araştırmanın bazı bölümlerinin altını çizdi. Bunu yapabiliirdi.

Hızlı ve iyi yapabiliyordu.

BÖLÜM 91

Cindy yazmaya hazır olduğunda saat üçtü. Başlık: SLEEP WELL MOTEL'DE
POLİS ÇATIŞMASI.

Anlaşıldı: *"SFPD'ye yakın isimsiz kaynaklar Chronicle'a, iki hafta içinde beş şehirde on ya da daha fazla kişiyi öldürdüğünden şüphelenilen keskin nişancılardan birinin bugün Portola'daki Sleep Well Motel'de iki SFPD memurunun dikkatini çektiğini söyledi.*

"Kimliği henüz kesin olarak tespit edilemeyen şüpheli, polis kendisini yakaladığında Sleep Well'de kalıyordu. Ne düşündüğünü bilemiyoruz ama kendisine meydan okunduğunda şüpheli kaçmaya çalıştı. Yine durdurulduğunda, şüpheli bir motel çalışanını merdivenlerden polis memurlarının üzerine fırlatarak birini ağır yaraladı ve ardından bir polis aracını çaldı."

Yazının devamında Cindy şunları yazdı: *"Şüphelinin göğüs göğüse çarpışmada ve son teknoloji silahlarda son derece yetenekli olduğu söyleniyor. SFPD'ye yakın anonim kaynaklar Chronicle'a şüphelinin eski bir Navy SEAL olduğunu söyledi."*

Cindy, muharebe dalışı ve kara savaşında uzman olan, beş yıl boyunca silahlar ve yıkım, devriye gezme ve nişancılık ve hızlı halatla iniş konularında eğitim alan ve ileri düzey taktik eğitimle doruğa ulaşan ordunun bu seçkin kolunun geçmişini anlattı.

SEAL'lerin 1944'te D- day çıkarması sırasında kendilerini gösterdiklerini belirtti ve Vietnam, Grenada, Çöl Kalkanı ve Çöl Fırtınası ile Usame bin Ladin'in öldürülmesindeki çalışmalarının altını çizdi.

Cindy, *"Eğer bu koordineli 'uyuşturucuya karşı savaşta' aktif ya da emekli Navy SEAL'lar varsa," diye yazdı, "bu, sabahın erken saatlerindeki cinayetlerin hassas hedeflemesini ve uzun mesafeli isabetliliğini açıklar."*

Hikâyeyi sonlandırmaya hazırdı ve son noktayı düşünmek için durdu. Bir alıntı yapmak istiyordu ve Rich de olay yerindeydi. Kayıтта "Yorum yok" dese bile, bu hiç alıntı yapmamaktan daha iyi olurdu.

Onu tekrar aradı, çalan telefona yalvararak, "H a d i Richie.
Lütfen telefonu açın."

Araması telesekretere düşmüş.

Saat altıya çeyrek vardı. Cam duvarın arkasından bakarken McGowan'la göz göze geldi. İçeri dalmaması için elini kaldırdı ve ona bir mesaj gönderdi.

Bir dakikaya daha ihtiyacım var.

Başını eğdi ve duygusal bir final yazmak için kendini ateşledi:

"İlk beş keskin nişancı kurbanı öldürüldüğünde, saldırılarda ya da kurbanların kendilerinde bir düzen görmek zordu: ünlü bir çift, küçük oğlunu okula götüren bir diş hekimi, işe giden bir mağaza sahibi, kariyerinin alacakaranlığında profesyonel bir beyzbol oyuncusu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu - ta ki edene kadar. Saldırıları rastgele değildi. Aralarında bir bağlantı vardı. Kurbanların hepsi uyuşturucu işine bulaşmıştı.

"Halkın görüşü kutuplaşmıştı ancak son birkaç gün içinde tetikçiler lehine ağırlık kazandı ve onları alkışladı. Kendini Kill Shot olarak tanımlayan tetikçilerden biri, bu muhabirin suç bloguna bir e-posta göndererek 'uyuşturucuya karşı yeni bir savaşa' acilen ihtiyaç duyulduğunu duyurdu. Sivil kanun ve düzen yaklaşımının uyuşturucu satışını durdurmakta başarısız olduğunu ve aslında her yıl daha fazla insanın uyuşturucu bağımlılığından öldüğünü söylüyordu.

"Chronicle'ın okuyucularına geçtiğimiz hafta iki polis memurunun keskin nişancı kanunsuzlar tarafından öldürüldüğünü bildirmek bu yazara hiç zevk vermiyor. Bu öğleden sonra, bu makalenin adı açıklanmayan öznesi iki polis memurunu etkisiz hale getirdi ve bildirildiği üzere, biri ağır olmak üzere yaralandılar.

"Bu kanunsuz eyleme bir son verilmesi çağrısında bulunuyoruz.

"Bu hukuka aykırıdır, masum vatandaşlar için tehlikelidir ve suçluluk mahkemedeki kanıtlanmadığı için bu keskin nişancıların kurbanlarının hepsi suçsuzdur.

"Seçmenlerin ve kalem gücüne sahip olan bizlerin bu suç hareketine karşı durma zamanı gelmiştir."

Cindy saate baktı. Beşe altı vardı. Tekrar kontrol etmeye vakti yoktu ama bu yüzden makaleyi McGowan'a gönderiyordu. McGowan'ın yazıyı ekranında okumasını izledi ve o bunu yaparken Tyler'a mesaj attı. *Sadece hızlı bir cila yapıyorum,* diye yazdı. *Otuz saniyeye ihtiyacım var.*

McGowan kapısını çaldı.

"Pekala," dedi. "Ne düşünüyorsun, Jeb?" "Üç kelimeyle mi? Bu.. Değil. Haber değil."

Cindy, "Sanırım Henry kabul edecek mi göreceğiz," dedi.

Sleep Well Motel hikâyesini bir e-postaya ekledi ve Tyler'a gönderdi. McGowan'a sırtını döndü ve beklerken tarayıcısını dinledi ve sonra bilgisayarını pingledi. Baktı ve bunun Tyler'dan gelen geri dönüş postası olduğunu görünce çok sevindi. Yeterince hızlı açamadı.

Tyler şöyle yazmış: "Çok zayıf. SEAL/ateşçi, eğer öyleyse, gözaltına alınana kadar bekleyin. Ya da Kill Shot ile yeni bir röportaj yapana kadar. Var

McGowan polis tarafından onaylanan kurban profilleriyle devam ediyor."

McGowan onun için asansörün kapısını tuttu.

"Ne dedi?"

Cindy ona yumruğunu gösterdi, sonra yumruğunu döndürdü ve başparmağını aşağı doğru çevirdi. Asansörün kapısı açıldı ve dışarı çıktılar.

"Yarın görüşürüz," dedi Cindy.

Bir cevap beklemedi.

BÖLÜM 92

YAPTIĞIM İŞİ SEVİYORUM, ancak geçtiğimiz haftalar keşke annemin istediği gibi bir öğretmen olsaydım dedirtti.

Sleep Well Motel'deki tanıkların toplanmasından ve Randi Barkley'nin rahat hapishanesine nakledilmesinden sonra Conklin'le birlikte üst düzey yetkililer için yedi sayfalık bir rapor hazırlamıştım. Ardından, Nardone ve Healy'nin yanı sıra motel hizmetçisi Bettina Sennick'i kontrol etmek için Zuckerberg San Francisco General'e gittik.

Nardone ve Sennick sabah taburcu edilecekti. Healy hala yoğun bakımdaydı.

Leonard Barkley, lanet olsun, hâlâ kaçaktı.

Eve sekiz gibi geldim. Bayan Rose Julie'nin karnını doyurmuştu ama o hâlâ uyanıktı ve yine acıkmıştı. Bu yüzden bir kase şehriye çorbasını paylaştık. Bir de salata. Ben yeşillik olsun diye ısrar ettim. Artı benim için bir kadeh şarap. Çünkü bunu hak etmiştim. Artı Julie için bir kurabiye, çünkü o istedi. Bir tane de bana, sırf bu yüzden.

Saat dokuzda Julie, Martha ve Bayan Mooey Milkington ile birlikte uyuyordu. Ben duşta duruyordum, hala parmak uçlarıma kadar adrenalini akıyordu. Sıcak su morluklarımı dövüyordu ama zihinsel ve kas gerginliğim dinmek bilmiyordu.

Joe'nun bana seslendiğini duyduğumda hidroterapi ve çalkantılı düşüncelerimle meşguldüm.

"Lindsayyy. Ben hooome."

Banyo kapısına doğru bağırdım. "İçeri girme!" "Şaka yapıyorsun."

"Önce seni hazırlamalıyım." "Beni hazırlamak mı? Endişelenmeye başlıyorum." "Hay aksi," dedim.

"İçeri gel."

Joe kapıyı yavaşça araladı, öyle ki kapı aralığında tam olarak durduğunda çığlık atmaya hazırdım. Perdeyi yüzümü gösterecek kadar araladım. Bana baktı.

"Ne oldu sarışın?"

"Sana sonra anlatabilir miyim? O kadar da ilginç değil ve önce senin gitmeni tercih ederim."

Joe duşa bir havlu getirdi, perdeyi çekti, muslukları kapattı ve beni beyaz bir banyo çarşafına sardı. Küvetin kenarına çıkmama yardım etti ve beni kollarına aldı. Onun şefkati beni o kadar etkiledi ki gözyaşlarım kabardı ve taşı, sonra da ağladım.

"Ne oldu tatlım?" dedi. "Sakin bana bir kapıya çarptığını söyleme."

"Suratıma yumruk yedim."

"Bana bak, Lindsay."

Joe'nun gözlerinin içine baktım ve kısa bir süre önce bombalanmış cam ve çelik bir binadan insanları kurtarmaya çalışırken ikinci bir bombanın patladığını hatırladım. Kafasına ağır bir yapı düşmüştü ve onu kaybedeceğimi düşünmüştüm. Beynindeki basıncı azaltmak için yapılan operasyon başarılı olmuştu. Her zamanki gibi zeki ve komikti. Beyni sağlamdı ama şimdi başının üstünden sol kulağının arkasına kadar uzanan dolambaçlı bir yara izi vardı.

"Lindsay?"

O ana geri döndüm ve sevgili kocam her bir gözümü ve ardından yarılan dudağımı çok dikkatli bir şekilde öptü.

"Lütfen beni yatağa götür." dedim.

Joe beni sanki ağırlıksızmışım gibi kucağına aldı ve büyük boy yastıklı yatağıma taşıdı. Beni yere yatırdı ve giysilerini çıkardı. Sonra yorganın altına girdi ve beni tekrar kollarına aldı, bu sefer ben kollarımı sadece boynuna dolamışken beni okşuyordu.

Benimle şefkatle sevişti ama ben farklı bir ruh halindeydim. Aşırı adrenalin yüklemesi yüzünden sersemlemiştim. Yüzüme yediğim yumruğu ve kendi attığım yumruğu hissediyordum. Barkley'e, Healy'ye attığı dayağa ve *yine* kaçıp gitmesine çok kızmışım. Bu konuda öfkeliydim ve rahatlayamıyordum.

"İhtiyacım var..."

dedim. "Anlat

bana."

"Geri çekilmem gerek."

Büyük elleriyle bileklerimi yatağa sabitledi ve ben de boyun eğdim. Sonra kurtuldum ve onu sırt üstü çevirdim. O bana istediğimi ve daha fazlasını verdi, ben de ona alabildiğimin en iyisini verdim. Kocamla sevişmenin daha önce ne zaman bu kadar tatmin edici, daha temizleyici ve bu kadar derin bir seviyede olduğunu hatırlayamıyordum ve bunun nedeni onu tamamen sevmem ve ona güvenmemdi.

Daha sonra sırtüstü yattık, ellerimiz birbirine kenetlenmiş, yan yana dokunuyorduk ve sonra Joe yuvarlanıp gözlerimin içine baktı.

"Sana kim vurdu? Adını ve iletişim bilgilerini istiyorum."

Güldüm. Biraz daha güldüm. Ve kahkahalarım bittiğinde, ona bir kilise mezarlığındaki salon kavgasını ve adamın

Bana vuran kişi hapisteydi ve mahkemeye çıkmayı bekliyordu.

Ve Joe'ya onu sevdiğimi söyledim.

"Şaka yapmıyorum. Ben de seni seviyorum." "Biliyorum. Giysilerini geri giy."

Kıçımı tokatladı. Giyindik ve küçük kızımıza baktıktan sonra ay ışığında aile köpeğimizi gezdirdik.

Hepimiz iyi ve bir arada olduğumuz için Tanrı'ya şükrettim. Nimetlerimi saydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 93

Ertesi sabah Claire'in hastane odasını tekrar aradım.

Edmund beni mesajlarla durumundan haberdar ediyordu ve ben de çeşitli hemşireler aracılığıyla ona mesajlar gönderiyordum. Ama Claire aramadı ve Edmund'dan öğrenebildiğim tek şey ameliyattan sonra iyileşmekte olduğu ve her gün biraz daha yürüdüğü oldu.

Onu özlemiştim ve nasıl hissettiğini anlamayı çok istiyordum. Nasıl hissettiğini kendi sesinden duymak istiyordum ve ona anlatacak birkaç hikâyem vardı.

İşe gitmek için giyinirken onu aradım ve gerçekten de telefona cevap verdi.

"Claire?" demeden önce bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu.

"Kimi bekliyordun?"

"Çok tazesin. Aklımı kaçırarak kadar endişelendim."

Güldü ve bu beni neşelendirdi, ama hala hem endişeli hem de bire bir konuşmaya ihtiyaç duyuyordum.

"Seni ne zaman eve gönderecekler?"

"Sanırım bu şartlı tahliye kuruluna bağlı."

"Sen bir isyancısın, Kelebek. Öğle yemeği için boş musun?"

"Emin ol öyleyim. Dayanabildiğim kadar Rachael Ray ve CNN izledim. Boxer haberlerine ihtiyacım var."

"Bende biraz var."

"Getir," dedi. "Öğle vakti iyidir."

Julie'yi yükseltici koltuğunda Joe'nun yanında kahvaltı masasında bıraktım. Onları ve Martha'yı öperek vedalaştım ve Explorer'ıma bindikten sonra salona doğru yöneldim. Ruh halim bir gecede değişmişti. Cildim hoş bir şekilde bıyık yanığı olmuştu ve Claire ile öğle yemeği randevum vardı. Yüzümü görmemişti ve bana iş verecekti. Hoşuna gidebilecek bir şey almayı düşündüm. Parfüm. Bir gecelik?

Dolaşan zihnim, telefonumun çalmasıyla şimdiki zamana geri döndü.

Her zamanki gibi aynı vızıltıydı ama biliyordum, sadece biliyordum, o Brady'ydi.

Dedi ki, "Bir silahlı saldırı daha oldu. Aslında bir üçlü."

Dedim ki, "Tanrı aşkına. Üçlü bir cinayet-" dedim ama o benim yerime konuştu. "Caz merkezinin dışında. Kuzey İstasyonu aradı ama orada ol."

Franklin ve Fell'in köşesindeki büyük cam ve çelik binaya doğru rotamı değiştirdim. Dilimi dişimdeki kırığın üzerinde gezdirdim ve döndüm.

tarayıcıyı açtım. Sıradanlaşan kodlarla bir orman yangını gibi çatırdamaya başladı: Ambulans istendi. CSI. Adli Tıp.

Caz merkezi güzel bir binadır, ancak bugün herkesin fark edebileceği tek şey binanın tabanının etrafındaki tıklım tıklım alandı. Ekip arabaları, plakasız arabalar, araçlarının dışında şakalaşan sağlık görevlileri, CSI minibüsü ve adli tıp minibüsü yeni gelmişti ve yakın bölgeyi kapatma sürecindeydiler.

Ve başka bir şey daha vardı, daha doğrusu sadece benim fark edebileceğim başka *biri*.

Bana hala kızgın olan iyi dostum, arabayı kavşakta durup ışığın değişmesini beklediği yere çektiğimde irkildi. Hafifçe kornaya bastım. Arkasını döndüğünde aracımı tanıdı ve gözlerini bana çevirdi.

Pencereye doğru geldi.

"Oh, adamım," dedi. "Rich yumruk yediğini söyledi. Umarım dudağın yara olmaz."

"Sana yumruk attığımı söyledi mi?"

Ona parmak eklemlerimdeki kesikleri ve elimden bileğime doğru yükseldikçe rengi değişen sanatsal morluğu gösterdim.

"Etkileyici," dedi ve gitmek için döndü. "Neyse, gitmem gerek Linds."

"Bekle. Cindy. Kurbanlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Cevap vermedi.

"Cindy, hiç kurban ismi duydun mu?"

Bana sert bir bakış attı ve "*Beni polislere bahşış veren biriyle karıştırmış olmalısın*" dedi.

Uzun bir süre arabada oturdum, onun önümde yürümesini izledim ve bu durumun tamamen berbat olduğunu düşündüm. Belki de haklıydı. Ya da belki de devam etmekte olan bir soruşturma hakkında ona asılsız bilgi veremeyeceğimi anlamayı reddediyordu.

Belki Brady onu rahat bırakırdı.

Telefonumu aldım ve onu aradım.

Merhaba dememi beklemedi.

"İki vuruş daha oldu," dedi. "İkisi de Baltimore'da. Neredesin, Boxer? Clapper seni arıyor."

BÖLÜM 94

CINDY VE ÜNİVERSİTEDEN ARKADAŞI, TV MUHABİRİ SERENA JACKSON, KRON4'ün ses aracında en önde oturuyorlardı.

Ön koltuklar sıkıştı ama ön cam onlara kordon altına alınmış caddenin ve şeridin her iki tarafındaki kolluk kuvvetlerinin geniş bir görüntüsünü veriyordu. Minibüsün içinde, arkalarında, yarım düzine video teknisyeninin Serena'nın röportajını kurguladığı ve stüdyodaki prodüksiyonla iletişimi sürdürdüğü ses ekipmanı ve video monitörleri her iki uzun kenarda sıralanmıştı.

Tam karşıda caz merkezi vardı; modern, neredeyse şeffaf bir köşe binası. İçindeki lobi ve kafe halka açıktı. Şu ana kadar. Açık kapıların dışındaki kaldırım üçlü bir cinayete, korkunç bir suça sahne olmuştu.

Olay yerine vardıklarında, hem yerel hem de FBI kolluk kuvvetleri kalabalık lobiyi boşaltmıştı. Binanın her iki tarafındaki sokaklar ve tüm erişim noktaları rozeti olmayan herkese kapatılmıştı.

Serena, polis çevresi kilitlenmeden önce içeri sızmış ve on beş dakika önce raporunu yayınlamıştı.

Cindy olay yerine vardığında, barikatlar, sarı bantlar ve ince mavi çizgi çekilmiş, polis araçları yol boyunca park etmişti. Cindy, KRON4 minibüsünü gördüğü ve Serena onu içeri davet ettiği için kendini çok şanslı hissediyordu.

Şimdi Serena'nın kameramanı Cindy için düzenlenmemiş videoyu yayınlıyordu. Caz merkezinin önündeki kaldırımda yatan cesetlerin otuz saniyelik görüntüsünü yakalamıştı. Cindy pek çok cinayet sahnesi görmüştü ama güpegündüz, halka açık bir kaldırımda yatan cesetlerle ilgili bir şey onu korkutmuştu.

Videoda kamera Serena'ya döndü ve sesi boğazında düğümlenerek gitarist Neil Kreisler'in kafasına sıkılan tek kurşunla öldürüldüğünü söyledi. Bu cinayet caz merkezinin girişinin hemen dışında işlenmişti. Kreisler'in isimleri henüz doğrulanmayan iki koruması da başlarından tek kurşunla vurularak öldürülmüştü.

Serena kameraya şunları söyledi: "Müzisyen ve korumalardan oluşan bu grupta bir kişi daha vardı, reşit olmayan bu kişi zarar görmedi ve onun iyiliği için bu kanal ismini açıklamayacaktır. Ancak bir polis eskortu tarafından götürülmeden önce onunla konuştum.

"Bu tanık bana tetikçiyi görmediğini söyledi. Bir an Kreisler'in yanındaki merdivenlerden yukarı doğru yürüyordu. Korumalardan biri önden gidiyordu. Diğer arkadan geliyordu. Genç adama göre, koruma

Önce arkasındaki vuruldu. Öndeki muhafız 'Yere yat' diye bağırdı ve bu genç adam yere yattı ve muhtemelen bu onun hayatını kurtardı."

Serena tanıgın çatışmalar hakkında hiçbir şey bilmediğini ya da kurbanların neden öldürüldüğünü bilmediğini söyledi. Ona her şeyin çok hızlı olduğunu ve ilk ateşten sonra hiçbir şey görmediğini çünkü kollarını ensesinde kavuşturmuş bir şekilde kaldırırda yattığını söylemişti. Ortalık sessizleştğinde ve kafasını kaldırıp baktığında, hayatta kalan tek kişinin kendisi olduğunu fark etmiş.

Serena, "Tanrı'ya şükürler olsun ki kurtuldu," dedi. "Ve şimdi bu korkunç suçla ilgili soruşturma başlıyor."

Serena bir yardım hattı numarası verdi ve imzayı attı.

Ama şu anki Serena Cindy'nin yanında oturuyordu ve Cindy'ye canlı yayında söyleyemediklerini söyledi.

"Tanık Kreisler'in oğlu Anton. Caz merkezinde çalışan güvenlik görevlileri ateş edildiğini duymuşlar ve ateş kesilince dışarı çıkıp zavallı çocuğu yakalamışlar ve annesini aramasına izin vermişler. Güvenlik görevlileri ateş edenlerden hiçbir iz görmemişler."

"Rehberli tur için teşekkürler," dedi Cindy. "Paylaşmanız çok güzel."

"Memnuniyetle, Cindy. Ancak bu videonun daha kısa bir versiyonu yayına girdi.

Ülkedeki her haber kuruluşu hikayeye sahip, ama belki de hala sıcakken blogunuza taşıyabilirsiniz. SFPD'de sevdiğiniz birinden almadığınız sürece tanıgın adını vermeyin."

Cindy, "*O gün gelecek*" diye düşündü.

Ön camdan CSI'nin halojen ışıkları boşaltmasını izledi. Hâlâ fotoğraf çekiyorlardı ama yakında adli tıp cesetleri alıp götürecekti.

"Senin için bir haberim var," dedi Cindy. "Ofisten ayrılmadan önce Baltimore'da iki uyuşturucu satıcısının vurulduğunu duydum."

"Demek uyuşturucuyla savaş doğuya yöneldi."

Cindy, "Hepsi bu kadar da değil. Baltimore'daki kurbanlar farklı zamanlarda vuruldu; biri gece yarısı, diğeri sabah 3 sularında. Ayrıca, bu silahlı saldırılar caz merkezindeki silahlı saldırılarla aynı zamanda gerçekleşmedi."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Cinayetler senkronize değildi," dedi

Serena. "Yöntem değişiyor. Ona gerçekten ihtiyacın olduğunda Kill Shot nerede?" "Verandanın ışığını açık tuttum," dedi Cindy, "ama Kill Shot

karanlıkta kaldı.

Belki de tek istediği bir platform, sınırlı bir teşhirdi ve biz de bunu ona verdik."

"Ya da belki," dedi Serena, "ölmüştür."

OceanofPDF.com

SERENA'DAN AYRILDIKTAN SONRA, Cindy hız sınırını biraz aşarak *Chronicle*'a geri döndü.

Gazete binasının karşısındaki garaja park etti, ışığa karşı girişe doğru koştu ve asansöre binerek ikinci kata çıktı.

Haber odasına girdiğinde McGowan'ın küpüne uğradı ve Serena'dan öğrendiklerini ona anlattı.

"Haberı gördüm. Oldukça kanlı. Zavallı çocuk. Kreisler'in oğlu olduğuna bahse girerim. Kırk yıl kadar terapi göreceğini tahmin ediyorum."

"Jeb, Baltimore kurbanlarıyla ilgili bir gelişme var mı?"

"Elimde bir isim var. Robert Primo yirmi dokuz yaşındaydı, Occam's Brain adlı bir eşcinsel kulübüne doğru yürürken öldürüldü. Girişten yaklaşık yirmi adım ötede vurulmuş ve bir kurşun parçası ön camı kırmış. Elimde fotoğrafları var."

Yanında durdu ve telefonunu kaldırdı, başparmağını ekranda kaydırarak Primo'nun fotoğraflarını gösterdi. İlkinde Primo kendi yaşlarında bir grup insanla birlikteydi ve hepsi gülüyordu. Ardından Primo'nun kulübün dışındaki kaldırımında yatan cesedinin bir fotoğrafı ve ardından ön penceredeki çatlağın yakın çekimi vardı. Son olarak, bir polis karakolunun kanıt odası gibi görünen bir yerde masa üstünde duran sayısız Xanax şişesinin fotoğrafı vardı.

Cindy, "Bana bunun özel bir şey olduğunu söyle," dedi.

"Üzgünüm Cindy, ne kadar harika olsam da bunu internetten aldım. *Baltimore Sun* gazetesi yayınladı. Ama denemeye devam edeceğim," dedi. "İnancım var."

Cindy dedi ki, "Bunu yeni stajyere ver. Kreisler'i araştırmanı istiyorum. Onunla ilgili bulabildiğin her şeyi, ailesini, en iyi vuruşlarını ve eğer adamlarının isimlerini bulabilirsen, bu bir artı olur."

"Eğer bu bir Moving Targets saldırısıysa, uyuşturucu bağlantısı nerede? Bu San Francisco'da oldu. Eğer hızlı çalışırsak, Henry bunu ön sayfada görmek isteyecektir" dedi.

Cindy ofisine gitti ve bilgisayarını açtı. E-posta gelen kutusu doluydu. Kill Shot'tan bir e-posta görmeyi umarak yukarıdan aşağıya doğru kaydırды, ancak hala ona yazmamıştı.

Bir dosya açtı ve adını "Caz Merkezi Cinayetleri" koydu. Okuyucuları blogunu günde birkaç kez kontrol ediyordu. Buna uygun olarak yeni bir başlık açtı ve haberler geldikçe bunu güncellemeyi planladı. Aynı zamanda, *Chronicle*'ın ön sayfasında önemli bir haber olarak yayınlanabilirdi.

Cindy, Serena Jackson'ın alıntılarıyla hızlı bir başlangıç yaptı. Serena ve KRON4'e atıfta bulundu ve McGowan'dan Neil Kreisler'in kariyerine ilişkin gelen notları ekledi.

"Kreisler'in öldürülmesi 'uyuşturucuya karşı yeni savaş'ın bir parçasıysa, uyuşturucu nerede?" sorusunu sordu.

Soruyu askıda bıraktı ve ardından üçlü cinayeti ele alarak yazısını tamamladı.

Şöyle yazmıştı: *"Neil Kreisler ve onun için çalışan iki adamın infazına ek olarak, Baltimore'da gün doğmadan önce iki adam aynı yöntemle öldürüldü. Kafaya isabetli bir atış. Tetikçiden iz yok."*

"The Chronicle, önceki tek atışlık kurbanların biyografilerini yayınlıyordu ve kurbanlar farklı şehirlerde öldürüldüklerinde bile ölüm zamanları eşzamanlıydı."

"Ancak bugünün suçları farklı."

"Madde: Baltimore'da öldürülen adamlar yaklaşık olarak gece yarısı ve sabaha karşı 3'te vuruldu. San Francisco'da öldürülen üç adam ise sabah iş çıkış saatinden önceki bir saatte infaz edildi."

"'Uyuşturucuya karşı yeni savaş' keskin nişancıları haydutluk mu yapıyor? Yoksa orijinal model değişti ve şimdi daha geniş bir alanı ve daha gevşek bir zaman dilimini mi kapsıyor? Eğer öyleyse, savaş planı nedir?"

"San Francisco Chronicle sizden haber bekliyor."

Cindy blog yazısına girdi, Tyler'a McGowan'la birlikte hikayede yer aldıklarını belirten bir not yazdı. McGowan'ı da kopyaladı. Gitmek için toparlandı ve cep telefonu çaldığında asansörde duruyordu.

Richie, "Beni hâlâ seviyor musun?" dedi. "Neden sordun?"

"Çünkü seni seviyorum. Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum. İkimiz de uyanıkken senin arkadaşlığına ihtiyacım var."

Cindy dedi ki, "Harika fikir. Müthiş."

Asansör kapıları açıldı ve Cindy binadan çıktı, Richie'yi bir restoranda akşam yemeğinde görmeyi dört gözle bekliyordu. Mission'dan garaja geçti, rampadan aşağıya doğru yürüdü ve Jeb McGowan görüldüğünde arabasının kilidini açıyordu.

"Her şey yolunda mı, Cindy?"

"Ben kesinlikle iyiyim. Peki ya sen?" dedi.

Çantalarını ve radyosunu yolcu koltuğuna yerleştirdi ve kapıyı kapattı. Arabasının arkasından sürücü tarafına doğru yürüyordu.

McGowan yolunu kestiğinde. "Bu da ne?" dedi.

McGowan elini Cindy'nin boynunun arkasına koydu ve onu kendine doğru çekti. Sonra onu öptü.

Cindy olanlara inanamıyordu ama inanmak zorundaydı. McGowan dudaklarını onunkilerin üzerine koymuş ve dilini ağzına sokmuştu ve şimdi ona sırtıyordu.

Dedi ki, "Vay canına, bunu yapmak için uzun zamandır bekliyordum. Kabul et, Cindy. Hoşuna gitti."

"Açık konuşayım. Bunu bir daha yaparsan," diye tısladı Cindy, "seni kovdururum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi McGowan. "Hayal mi görüyorsun, Cindy? Çünkü kesinlikle hiçbir şey olmadı."

BÖLÜM 96

YUKİ o sabah gözlerini açtığında, korktuğu günün geldiğini biliyordu.

Hâlâ kafası karışık. Çocuk bir kurbandı. Ama Parisi'nin ona avazı çıktığı kadar bağırarak söylediği gibi, ne hissettiği önemli değildi. Yapması gereken bir işi vardı. *İyi bir savcı herkese dava açabilirdi.* Ve sanık işbirliği yapmayı reddettiği için onun için hiçbir şey yapamazdı.

Yani iki saat içinde Yuki, Clay Warren'a çekici indirecekti.

Yuki, Brady'yi uyandırmamaya özen göstererek duş aldı, saçlarını taradı, klasik mavi takım elbisesini giydi ve yüksek topuklu mavi süet ayakkabılarını giydi.

Antredeki masanın üzerinde, anahtarlarının yanında bir not vardı: "XXX ♥ B." Gülümsedi, dudaklarını notun arkasına bastırdı ve rujlu öpücüğü masaya geri koyduktan sonra Yuki eşyalarını toplayıp salona gitti.

Yolculuk sırasında Yuki duruşma için yaptığı hazırlıkları gözden geçirdi.

Açılış konuşmasını prova etmiş ve argümanında hiçbir boşluk görmemişti. Tanıgını hazırlamış, dekorları kurmuş ve jüriyi beğenmişti. Ve karşı tarafın avukatını, arkadaşı Zac Jordan'ı düşündü.

Yuki, Zac ile Savunma Birliği'nde ücretsiz olarak çalışmış ve ondan çok şey öğrenmişti. Zekiydi, mazlumlara karşı bir tutkusu vardı ve jüriyle bağlantı kurma konusunda bir yeteneği vardı. Ayrıca Zac'in öldürme içgüdüsünden yoksun olduğunu da öğrenmişti.

Ancak mısır gevreğinin üzerine kırık cam serpmiş olsa bile, genç müvekkili oto hırsızlığı, ateşli silah bulundurma ve dağıtmak amacıyla bir kilo yasadışı madde bulundurma suçlarıyla karşı karşıyaydı.

Clay Warren için asıl kötü haber, arabayı çalmamış, silaha sahip olmamış ya da uyuşturucu bulundurmamış olsa bile, bu suçların işlenmesi sırasında bir polisin öldürülmüş olmasıydı. Bu da Clay'i en az yolcu koltuğundaki adam kadar suçlu yapıyordu.

Suçlama ağır cinayetti ve cezası da yirmi beş yıldan müebbet kadardı. Yuki, Clay için çok zayıf bir adım atmıştı ama ona duyduğu sempati boşa gitmişti.

Çocuk çekici kendi üzerine indirmişti.

Arabasını salonun karşısındaki All-Day otoparkına bıraktıktan dakikalar sonra, Yuki zaman kaybetmeden ofisine ulaştı.

Berkeley Hukuk Fakültesi'nden yeni mezun olan Rosalie Belinky, odasından fırlayıp Yuki'yi masasına kadar takip etti.

"Hey, Rose. Bilmem gereken bir şey mi oldu?"

Rose, "Ne arayan var, ne gelen, ne de batan gemilerden gelen semafor sinyalleri. On dakika önce postanızı kontrol ettim ve Clay Warren'la ilgili hiçbir şey yoktu."

İfade tutanaklarının ve Yuki'nin açılış konuşmasının yer aldığı kalın dosyayı masasına koydu ve ona bir kap sütlü kahve uzattı.

Genç avukat, "Size söylemeliyim ki çok heyecanlıyım. Keşke ailem de bu duruşmayı görebilseydi."

Yuki iki numarasına gülümsedi. Takım elbisesine bulaştırmadan kahvesini yudumladı ve dosyayı eline aldı.

"Hazır, sabit, başla," dedi.

Rose Belinky ofis kapısını arkalarından kilitledi.

BÖLÜM 97

YUKI VE ROSALIE savcının ofisinden çıktılar ve koridor boyunca elli metre yürüdüler, topukları mozaik zemine vuruyordu.

Bir mahkeme memuru 6A'nın kapısını açtığında Yuki nabzının hızlandığını hissetti ve yardımcısıyla birlikte meşe panelli küçük mahkeme salonuna girdi. Onlar orta koridordan aşağıya doğru yürüyüp kapıdan geçerek savcılık masasındaki yerlerini aldıklarında salon dolmaya başlamıştı.

Yuki koridorun karşısındaki Clay Warren'ın savunma masasında Zac Jordan'ın yanında oturduğu yere baktı.

Zac notlarının üzerinden geçiyordu ve Clay-Clay, Yuki'nin onunla son birkaç görüşmesinde olduğu gibi görünüyordu. Yüz ifadesi sabit ve sertti, kendini savunmama kararını sözsüz bir şekilde ifade ediyordu.

Yuki seyircileri kontrol etmek için bir doksan derece daha döndü. Clay'in annesi Yuki'yi delik deşik eden matkap ucu gözlerle onu izliyordu. Yuki saygıyla başını eğdi ve sonra galerinin geri kalanına baktı ve tamamen farklı bir duyguya kapıldı. Duvardan duvara polisler onu cesaretlendirmek için başlarını sallıyordu.

Yargıç Steven Rabinowitz kürsünün arkasındaki özel kapısından mahkeme salonuna girdiğinde Yuki yerine henüz yerleşmişti. Yuki, Rabinowitz'den önce iki davaya bakmıştı. Onu adil ve dengeli bulmuştu. Bundan daha iyisi beklenemezdi.

Mübaşir kürsünün dibinde durdu ve "Herkes ayağa kalksın" diye seslendi.

Rabinowitz, Yıldızlar ve Çizgiler ile büyük Kaliforniya eyaletinin bayrağı arasına yerleştirilmiş olan sandalyesine oturdu. Hukuk ekipleri ve izleyiciler de hatırı sayılır bir karışıklık ve fısıltıyla yerlerini aldılar.

Hâkim, kâtabi ve mübaşirle birkaç kelime konuştu. Biri hapşırdı. Bir cep telefonu tıngırdadı. Rabinowitz dedi ki, "Telefon yok. Anlaşıldı mı? Kapatın onları."

Yuki kendini kapının içinde zili ve serbest bırakılmayı bekleyen genç bir yarış atı gibi hissediyordu. Bu duruşma için hazırды, hazırlıklı, ilgili ve keskin. Jüri içeri girdi ve yerlerini aldı. Mübaşir dava numarasını okudu ve Yargıç Steven Rabinowitz'in başkanlık edeceğini duyurdu.

Yargıç tokmağını indirerek mahkemeyi düzene soktu ve jüriyi selamladı. Onlara talimatlarını vermeye başladığında, Yuki bu davayı kendisinin kazanacağını düşündü.

Bunun olmasını sağlayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 98

JOE sabah ışığının yüzüne vurmasına, ayak bileklerine dolanmış çarşaflara ve Dave'in sandalyesinin alt kattaki kaba yontulmuş tahtalar üzerinde yuvarlanırken çıkardığı gümbürtüye uyandı. Şimdi hatırlıyordu, Dave'den gelen gece yarısı telefonunu, Napa'ya gidişini.

Dave'in Şef Jeffle konuşmasını, işin özünü anlayacak kadar net duydu. Eski dostlar gibi birbirlerine hakaret ediyor, menüyü gözden geçiriyor ve güne hazırlanıyorlardı.

Joe'nun da bir işi vardı. Ya da buna ahlaki bir yükümlülük diyelim. Tek yapması gereken Ray Channing'in şüpheli ölümünün gizemini rozeti ya da herhangi bir yetkisi olmadan çözmekti.

Joe artık Dave'in babasını öldürdüğüne inanmıyordu.

Ancak Dr. Murray'nin hastanede yatan hastalarından bazılarının öldürüldüğüne ikna olmuştu. Bu, kanunu devreye sokmak için yeterli değildi. Geçerli bir *şüpheli olmalıydı. Ve kanıt olmalıydı.*

Şu anda bir *teorisi* bile yoktu.

Joe çarşafları tekmeledi ve son birkaç hafta içinde tanıştığı insanları düşündü: Dr. Murray'nin kendisi; Ray'in yanındaki yatakta yatan Abe Horowitz, yüzü bir çarşafla örtülmüş halde odadan çıkarılmıştı.

Sevdiklerini kaybeden üç kişiyle -hepsi Murray'nin hastasıydı- gece vardiyasında çalışan hemşirelerle ve çimleri biçerken köpeklerini kamyonetiyle getiren yaşlı tamirci de dahil olmak üzere şaraphanede çalışan dört kişiyle yaptığı görüşmeleri düşündü.

Sebepler isteyen?

Joe'nun aklına bir kişi geldi. Şüpheli olarak değil ama adama yeterince ilgi göstermediğini, yeterince soru sormadığını düşündüğü için.

Johann Archer, otuz sekiz yaşındaki nişanlısı Tansy Mallory'yi kaybeden ve *Büyük Üzümler*'de ona dokunaklı bir övgü yazan yazar. Tansy zinde bir uzun mesafe koşucusuydu ve kardiyovasküler hastalık belirtisi göstermemişti.

Dr. Alex Murray, Tansy Mallory'nin Saint John'un küçük acil servisine getirildiği gün doktor olarak görev yapmıştı. Cerrah onu sıcaktan bunaldığı için tedavi etmiş ve bir gece gözlem altında tutulmasını emretmişti. Normal iyileşme süresi birkaç saat olmalıydı ama Tansy bir gecede ölmüştü.

Tansy'yi diğerk iki vakadan ayıran şey, hayatta kalan kişinin onun ölümünü ele alış biçimiydi. Archer, Murray'nin Tansy'yi ihmal ya da kasıt sonucu öldürdüğüne inanıyordu. Joe o zaman cinayet planına inanmamıştı, ama şimdi? Dave Channing ve Johann Archer hiç tanışmamışlardı ama Dave, Johann'ın iletişim bilgilerini almıştı ve Joe geçen hafta ona bir sesli mesaj bırakmıştı.

Joe doğrulup yatağın yanındaki yerden telefonunu aldı ve Archer'ın numarasını tuşladı.

"Evet?"

"Johann. Ben Joe Molinari. Seni geçen hafta aramıştım? Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Benimle görüşmek için vaktin var mı? Saint John's Hastanesi'ndeki şüpheli ölümler hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyorum."

"Güzel. Onlardan çok var," dedi Archer. "Bana bir şey -daha doğrusu *biri*- oldu ve suçlu taraf o olabilir. Sana söylemem gerek.

"Özellikle de seni kastediyorum Joe."

BÖLÜM 99

DURUŞMA SALONU Yuki'nin avukat masasından duyulabileceği kadar küçüktü ama jüri üyeleriyle yüz yüze konuşmak istiyordu.

Notlarını masanın üzerine bıraktı, jüri locasına doğru ilerledi, kendini tanıttı ve jüri üyelerine hizmet ettikleri için teşekkür etti.

"Bölge savcı yardımcısı olarak," dedi, "San Francisco halkı için çalışıyorum. Benim işim size karar vereceğiniz davayı ve sanığın neden suçlandığını anlatmak.

"Başlangıç olarak lütfen şunu hayal edin: 15 Mart günü saat 11:27'de Memur Todd Morton ve ortağı Memur William Scarborough, Sunset Bölgesi'nde On Dokuzuncu Cadde'de araba kullanırken beyaz bir Chevy Impala, On Dokuzuncu Cadde ile Taraval'ın kesiştiği noktada kırmızı ışıktaki hızla geçiyor.

"Direksiyonda Memur Scarborough, yolcu koltuğunda ise Memur Morton vardır. Morton flaşörleri ve sirenleri açıyor ve Scarborough Chevy'yi takip ediyor. Normalde sürücü ışıkları görür, sirenleri duyar ve kenara çeker.

"Ama Chevy'nin sürücüsü hızlanıyor.

"Memur Morton arar ve polis memuru ona söz konusu aracın çalındığının bildirildiğini söyler. Chevy saatte 90 km hızla Güney Otoyolu 1'e giriyor. Arabalar üzerlerine gelen bu arabayı görünce yoldan çıkıyorlar.

"Ancak Chevy'nin sürücüsünün beklemeyeceği bir şey vardır. Önündeki araç onun yolundan çekilmek için yeterli çekişeye sahip değildir ve şimdi Chevy, önündeki yavaş hareket eden araç ve her iki yanından akıp giden arabalar tarafından sıkıştırılmıştır.

"Memur Scarborough emniyet şeridine girer ve Chevy'nin önünden sert bir sağ yaparak şeridi kapatır. Chevy fren yapar ama savrulur ve ekip arabasının arka bölümüne çarpar. Çamurluklar eğilir, sürücüler kornalarına basar. Basit bir trafik çevirmesi cehenneme dönmüştür."

Bu görüntüyü jüriye bırakan Yuki masasına geri döndü ve elinde büyük bir köpük pano ile döndü. Jüri üyelerinin, devriye arabası tarafından durdurulan beyaz Chevy'nin çeşitli derecelerde hızlanmış ve lastik yakmış haldeki ekli fotoğraflarını görebilmeleri için tahtayı çevirdi.

Yuki jüriye şunları söyledi: "Memur Scarborough bize on beş saniyelik videonun tamamını izletecek, ancak şimdilik ilgili kareleri kesip yapıştırdık. Buraya bakın. Bu Memur Morton. Aracından inmiş ve yanında

Silahını çekmiş. Memur Scarborough hâlâ direksiyon başında. Destek çağırıyor ve araç kamerasının çalıştığından emin oluyor."

Yuki olayları sıralamaya devam etti.

"Her şey çok hızlı geliyor," dedi. "Memur Morton'un Chevy'ye yaklaşmak için aracından inmesi ile vurulması arasında geçen süre sadece on beş saniye.

"O kısa solukta iyi bir adam, işini yapan bir kamu görevlisi ölür. Karısı dul, üç çocuğu da babasız kalır. Ve onu vuran adam kaçıyor. Sanık, tetikçinin kimliğini biliyor."

Yuki son cümlenin havada asılı kalmasına izin verdi. "Ama konuşmuyor."

YUKI jüri locasının önündeki parmaklık boyunca yürüdü ve jüri üyelerinin saniyeleri saymasına izin verdi.

Sonra sordu, "Katil nasıl kaçıyor?"

"Kazayı ve ateş edilmesini takip eden birkaç saniye içinde silahlı adam bir plan yapar. Trafik artık lastik yakalılarla doludur. Silahlı adam, bir RAV4 sürücüsünün kaza nedeniyle yavaşladığı en sağ şeride geçer. Silahlı adam silahını sürücünün açık camına doğrultur ve "Arabadan çık" diye bağırır.

"RAV4'ün sürücüsü yetmiş yaşındaki Bay Jonas Hunt'tır ve daha sonra Memur Scarborough'ya yetmiş biri görmek istediğini söyler. Tetikçiye uyuyor ve arabasından iniyor. Motor çalışıyor. Tetikçi arabaya biner, orta refüjdeki boşluktan U dönüşü yapar, sıkışan trafikten kaçınır ve kaçır.

"Kruvazörün araç içi kamerası Chevy'nin plakasını kaydetmiştir ve Kaliforniya'daki tüm kolluk kuvvetleri arabayı aramalarına rağmen bulamazlar. RAV4 iki gün sonra bir hurdalıkta terk edilmiş halde bulunur. Bay Hunt, beyaz ya da Hispanik olduğunu ve korkutucu olduğunu söylemek dışında araba hırsızını tarif edemiyor. Bay Hunt yüzüne bakmak istemediği için tarifi muğlak. Araba hırsız eldiven giyiyordu ve bugüne kadar parmak izlerine ulaşılamadı. Saldırganın araç kamerası görüntüsü grenli ve kolluk kuvvetleri yazılımında herhangi bir çağrışım yapmıyor.

"Memur Scarborough da ateş edeni teşhis edemiyor. Denedi. Sabıka fotoğraflarına baktı ve bir polis ressamıyla konuştu ama kesin bir teşhis yapamadı. Adamı uzaktan görmüş, sonra Memur Morton'u vururken belli bir açıdan görmüş ve sonra katil Bay Hunt'ın arabasını kaçırdığında Memur Scarborough onu arkası dönük olarak görmüş.

"Ancak bir kişi tetikçinin kimliğini biliyor.

"Bu gerçek hikayenin merkezinde çalıntı beyaz Chevy'nin sürücüsü var. Memur Scarborough onu tutuklar ve boş yere sorgulandıktan sonra erkekler hapisanesine hapsedilir. Şu anda avukatıyla birlikte savunma masasında oturuyor. Adı Clay Warren ve sanık o."

Yuki bir an için konuşmayı bıraktı ve jüri üyelerinin ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıya olan gence iyice bakmalarına izin verdi.

Ardından Yuki, "Olay yerine döndüğümüzde, Memur Scarborough ambulans gelene kadar Memur Morton'la ilgileniyor. Maalesef Memur Morton çoktan vefat etti."

Yuki jüri üyelerine araba çalmanın kanunen ağır bir suç olan otomobil hırsızlığı olduğunu söyledi.

"Sanık arabanın çalıntı olduğunu ya da ateş edenin silahı olduğunu biliyor ya da bilmiyor olabilir, ancak ruhsatlı olsun ya da olmasın silahlar bagajda ya da başka bir kilitli kutuda saklanmalıdır. Bu silah kilitli değildi. Tetikçinin üzerindeydi. Ve bu suç sanığa suç ortağı olarak yüklendi.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Yuki. "Çalınan Chevy'nin bagajındaki bir bavulda bir kilo yüksek dereceli, katkısız fentanil gizlenmişti - başka bir suç ve sanığa karşı başka bir suçlama. Gördüğünüz ve size söylediğim gibi, bu suçların işlenmesi sırasında rutin bir trafik durdurması yapan bir polis memuru öldürüldü. Bu da sanığı suç ortağı ve yasalar karşısında en az tetikçi kadar suçlu yapmaktadır.

"Memur Morton'un ölümünden bu yana Bay Warren suç ortağını teşhis etmediği gibi polisle ya da bölge savcısıyla da işbirliği yapmadı. Şimdi adaletin yükünü tek başına taşımak zorunda bırakıldı.

"Lütfen onu ağır cinayetten suçlu bulun."

YARGIÇ STEVEN RABINOWITZ savunma masasına döndü.

"Bay Jordan. Açılış ifadenizi vermeye hazır mısınız?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Zac ayağa kalktı, müvekkilinin omzunu sıvazladı ve jüri üyelerine ve mahkemeye hitap etmek üzere kuyuya çıktı.

"Sayın Yargıç, jüri üyeleri, size aynı zamanda bir kurban olan talihsiz sanık Bay Clay Warren'dan bahsetmek istiyorum.

"Müvekkilim liseden mezun olamamış on sekiz yaşında bir genç. Yakın zamana kadar annesi ve on iki yaşındaki kız kardeşi Trina ile birlikte Crocker-Amazon'da yaşıyor ve Alemany Bulvarı'ndaki Shell istasyonunda yarı zamanlı bir işte çalışıyordu. Babasını tanımıyor. Bugün burada olan annesi temizlikçi olarak çalışıyor.

"Warren ailesinde para sıkıntısı var.

"Bay Warren bana kendisini nasıl çalıntı bir araba kullanırken, ışıktaki geçerken, bir devriye arabasına çarparken ve yolcusunun bir polis memurunu vurarak öldürmesine tanık olurken bulduğunu anlatmadı.

"Bu genç adam, 15 Mart'taki çok ciddi suçlara karışmadan önce, bir elma çaldığı için bile daha önce herhangi bir suçla itham edilmemişti.

"Peki o gün ne oldu?" Zac tüm dikkatini jüri üyelerine odakladı.

"Spekülatif bir açıklama sunmama izin verin" dedi.

Yuki, Clay Warren'a, onun değişmeyen, maske gibi ifadesine bir bakış attı, sonra Zac'in çantasını yerleştirmesini izlemek için geri döndü.

Zac, "Bay Warren'ın kullandığı beyaz Chevy'nin tehlikeli olduğu apaçık ortada," dedi. "Silahı, çalıntı bir arabası ve bagajında bir milyon dolarlık uyuşturucusu vardı. Bir polis memurunu soğukkanlılıkla öldürdü. Bay Warren suç ortağı olarak tutuklandı. "İstemedem" diye ekleyeceğim. İstemedem suç ortağı oldu ve bu suç girişimine katılmaya zorlanmış olabilir.

"Müvekkilim tutuklandıktan sonra Adalet Sarayı'ndaki eski zaman hapishanesinin genel nüfusuna kapatıldı. Kısa bir süre önce kendini asarak intihar girişiminde bulunmuştur. Gözetim altında tutulmasına rağmen, birkaç gün içinde bir ya da daha fazla mahkûmun saldırısına uğramış ve karnından keskin bir aletle defalarca bıçaklanmış ve neredeyse kan kaybından ölmüştür.

"O zamandan beri Bay Warren, öldürölmemesi ve gerçek bir suçlu tarafından kurban edildiğı için kendini öldürölmemesi ve ailesinin sonsuz acısı için sürekli gözetim altında, hücre hapsinde tutuluyor.

"Cezalandırıldığı ve topluma olan borcunu ödediğı bile söylenebilir.

"Clay'in hayatı artık bir cehennem ve tek çıkış yolu bu jürideki on iki kadın ve erkeğın lütfundan geçiyor."

OceanofPDF.com

Masamdaki telefon çaldığında Claire'e dünkü öğle yemeğinde onu ektiğim için özür mesajı atıyordum.

Ahizeyi kaptım. "Boxer."

"Çavuş, ben May Hess."

May Hess, kendisine Yarasa Telefonu Kraliçesi diyen bir sevkiyat amiridir. İhbar hattında da çalışıyor çünkü insanlara yardım etmekte, panik ve sıkıntıyı aşmakta çok iyi.

Dedi ki, "Senin için bir şeyim var, Çavuş. Bir turist caz merkezindeki silahlı saldırıya tanık olmuş."

"Ne? Söyle bana."

"Bundan daha iyisini yapabilirim. Kaseti hazırladım.

Dinleyin." Telefonumda kayıtlı bir ses duydum.

"Polis mi? Polis mi?"

Hess'in sesi kasete cevap verdi. "Ben polisim. Acil bir durum mu var?"

"Hayır. Dünkü silahlı saldırıyla ilgili. Caz merkezinde."

"Tamam. Peki senin adın ne?"

"Sharon Fogel."

"Benim için
heceleyebilir
misin?"

Arayan kişi olayı anlattıktan sonra Hess, "Vurulma olayı hakkında ne biliyorsunuz Bayan Fogel?" diye sordu.

"*Gördüm ama bilmiyordum.* Fotoğraf çekiyordum. Ben Sheboygan'lıyım. Wisconsin'den. Tatildegdim. Caz merkezine gidecektim ve binanın birkaç fotoğrafını çektim, sonra o adamlar vuruldu ve ben de kaçtım. Telefonumda ne olduğunu ancak *bu sabah* fark ettim."

"Bana resimlerden bahset," dedi Hess.

"Aslında iki resim var. Biri arabasını gösteriyor. Diğer *de onu* gösteriyor."

Arayanın nefes nefese kaldığını duydum ve ben de biraz nefes nefese kalmıştım. Sharon Fogel gerçekten katilin fotoğrafını mı çekmişti?

Hess dedi ki, "Bayan Fogel, bana adresinizi verin. Bir polis memuru gelip ifadenizi alacak ve o oradayken fotoğraflara bakacak."

Sharon Fogel'in odasında konuşan bir adamın sesini duydum.

Fogel'in sesi boğuktu. "Bir dakika" dediğini sandım. Sonra tekrar hatta kaldı.

"Kocam bu işe karışmamamı istiyor."

"Bayan Fogel, hiçbir şekilde bu işe karışmayacaksınız-" "Yapamam."

"Devam eden soruşturma için gerçekten değerli bir şeyiniz olabilir. Buna ne dersiniz? Resimleri bana gönderin. Cinayet masasına ileteceğim."

"Bana e-posta adresinizi verin," dedi Fogel.

Fogel'in odasında konuşan adamın sesi giderek yükseliyordu. "Her zaman gösterinin yıldızı sen olmalısın, Sharon."

"Onları aldın mı?" Fogel Hess'e sordu.

"E-postanızı açmama izin verin"

Telefonun yere çarpma sesini duydum. Sonra telefonun klik sesi kesildi. Banttan görüşme bitmişti ama Hess oradaydı.

"Lindsay. Tüm bunları duydun mu?"

"Olabilir" dedim. Fotoğrafları aldın mı?"

"Şimdi size iletiyorum. Hilton'da kalıyor. Cep telefonu numarası bende var."

Hess'e "Harika iş." dedim.

Sonra Hess'in e-postasının gelen kutuma düşmesini bekledim.

CONKLIN bilgisayarının üstünden baktı ve "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Sandalyeni çevir."

Monitörümü görebilmek için sandalyesini masama doğru çekti.

Dedim ki, "Yardım hattı, caz merkezindeki silahlı saldırının tanığı olabileceğini düşünüyor. Ve... tanık fotoğraf gönderdi."

"Bakalım."

Umut etmeye cesaret ederek e-postayı açtım.

İlk fotoğraf caz merkezinin göz alıcı bir karesiydi, binanın sabah güneşinin ışığında parıldayan geniş cam pencerelerinin köşe görüntüsüydü. Cadde sessizdi. Kavşakta biraz trafik vardı ama bu fotoğrafın, üç kişi, yarı tanınmış bir gitarist ve iki koruması teker teker vurulmadan önce çekildiği belliydi.

Fogel arabanın fotoğrafını çektiğini söylemişti.

Fotoğrafın sağ alt köşesinde, caddenin caz merkezinin karşı tarafında siyah bir Ford Taurus vardı.

Dedim ki, "Tanık, silahlı adamın bir arabanın içinden ateş ettiğini söyledi. Belki de bu arabadır. Etiketdeki dört numarayı okuyabiliyorum."

"Arabadan binanın girişine kadar olan görüş hattı fena değil."

Taurus'un önünde park etmiş birkaç araba daha vardı ve hepsinin kontrol edilmesi gerekiyordu.

Conklin "Bir sonraki için hazırım" derken ben de etiket numaralarını not ettim.

Bir sonraki fotoğrafa tıkladım. İlkinden sadece birkaç saniye sonra çekilmişti. Taurus'un sürücü koltuğunda oturan bir adam, eldivenli elini camın çerçevesine dayamış, kapıyı kapatıyordu.

"Uh-oh," dedim. "Parmak izleri için çok fazla."

Ortağım monitörü tam karşısına gelecek şekilde ayarladı. "Halüsinasyon mu görüyorsunuz? Yoksa bu sakalsız Barkley mi?"

Adamın yüzünü ekranın çoğunu kaplayacak şekilde büyüttüm, ama büyüttükçe yüz hatları daha fazla odak dışı kaldı. Barkley'nin sakallı ve sakalsız fotoğraflarını görmüştüm. Ama bunun o olduğundan emin olamıyordum.

Dedim ki, "Ben Stempien'i bulacağım. Sen plakaları kontrol et."

Stempien'i aradım ama açmadı. Saat on ikiyi yirmi geçiyordu. Öğle yemeği saati. Salona yakın bir yerde yemek yediğimde, tercih ettiğim ucuz lokanta

MacBain'in yeri di. Stempien'in de gittiği yer miydi?

Conklin bilgisayarından başını kaldırdı ve "Taurus'un otuz altı saat önce çalındığı bildirildi," dedi.

"Barkley onu vurulmadan önce çalmış ve hâlâ elinde tutuyor olabilir," dedim bir teori üretmeye çalışarak. "Ya da Richie. Çatışmadan sonra arabayı bırakıp olay yerinden uzaklaşmış olabilir. Araba dün olduğu yerde olabilir. Cadde CSI için bütün gün ve dün gece geç saatlere kadar kapalıydı."

"Ben gidip bir bakayım," dedi. "Sen Stempien'i bul."

İki fotoğrafı bir flaş belleğe aktardım ve caddenin karşısındaki MacBain'e gittim.

Burası kalabalıktı. Öğle yemeklerinde hep öyledir. Gerçek bir dedektif olduğum için Stempien'i tek başına bir masada, önünde bir tabak biftek kızartması, bir hamburger ve bir iPad Pro ile gördüm. Kalabalık bar ve ızgaranın arasından bir yol buldum ve FBI bilgisayar gurumuz kafasını kaldırdığında gülümseyerek "Size katılabilir miyim?" diye sordum.

"Kesinlikle" dedi ama bakışlarından yüzümü incelediği anlaşılıyordu.

"Fistfight," dedim. "Vay be. İyi misin?" "Hiç daha iyi olmamıştım," dedim.

Syd masaya geldi ve ben de Stempien'in yediğinden sipariş ettim. O gittikten sonra USB belleği elime aldım ve "Mike. Bugün kendini kahraman gibi mi hissediyorsun?"

"Kahraman olmayı seviyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sana bir fotoğraf getirdim. Bakıp Barkley olup olmadığını söyleyebilir misin? Emin değilsen, DeepFace tanıma programından geçirmelisin. EN KISA ZAMANDA."

"Sizin ASAP dediğiniz şeye ben normal diyorum. Sanki son beş yılda birinin 'Mike. Acele etme' dediğini duydum. Ben de bekliyordum."

Güldüm. Stempien tabağını kenara itti ve flash belleğimi tabletine taktı. Gözlerini cihazına dikti. Parmaklarını kaydıldı ve düğmelere bastı ama konuşmadı.

Onu çalışırken izlerken nefes aldığımı sanmıyorum.

HÂKİM Yuki'den ilk tanışını çağırmasını istedi.

Memur William Scarborough'u çağırdı ve Scarborough yemin ettikten sonra Yuki jüriye tanışın videoyu izleyeceğini ve her bir anda neler olduğunu açıklayacağını söyledi.

Yuki mahkeme memurundan ışıkları kısmasını istedi ve ardından Memur Scarborough uzaktan kumandayı buluttan dijital kaydı indiren dizüstü bilgisayara doğrulttu.

"Önce Chevy'nin ışıklardan hızla geçtiğini gördük ve peşinden gittik" dedi.

Chevy yavaşlayınca videoyu durdurdu.

"Burada olan şey şu: Sürücü doksanla gidiyor ve önündeki yeşil minibüs çocuklarla dolu ve yaklaşık kırkla gidiyor. Tüm korna seslerine rağmen minibüs hızlanmıyor."

Scarborough filmi tekrar başlattı.

"Şimdi Chevy yavaşlamak zorunda kalıyor. Minibüs önünde sürünüyor ve trafik sağından ve solundan akıyor. İşte her şey burada başlıyor. Soldaki trafiğe giriyorum, hızla ilerliyorum ve minibüsün arkası ile Chevy'nin önü arasında gün ışığı görüyorum."

Scarborough, jüri üyelerinin bir sonraki hamleyi anladıklarından emin olmak için videoyu durdurdu.

Scarborough, "Chevy'nin önünden sert bir sağ yaptım. Çok sıkıştı ama adamı durdurmaya çalışıyordum. Aracımıza arkadan çarptı ve hepimiz durduk" dedi.

Scarborough videonun son bölümünde eylemi açıkladı.

"Memur Morton Chevy'nin sürücü tarafına doğru yürüyor ve sürücüye arabadan inmesini emrediyor. Ancak Morton'un göremediği şey, yolcu kapısının açıldığı ve siyah giysili uzun boylu bir adamın dışarı çıktığıdır.

"Yüzünü göremiyorum," dedi Scarborough. "Bu videoyu pek çok kez izledim ama kaza sırasında arabamız Chevy'ye doğru bir açı yapıyor ve bu adam görüntüden çıkıyor. Profilini bir saniyeden daha az görebildim. FBI posterlerinde gördüğüm tehlikeli bir suçluyu andırıyor ama 'andırmak' kesin bir teşhis için yeterli değil."

Scarborough'nun sesi çatallaştı. Boğazını temizledi ve videonun oynamasına izin verdi. "Chevy'nin etrafından dolaşarak Todd Morton'un elinde

Şoförle konuşarak ona geri döndü.

"İşte. İzlemesi acı verici. Silahlı adam Todd'a ateş açıyor. Todd yere düştü ve sonra orospu çocuğu arabaya ateş etti. Bana ateş ediyor.

"Araç kamerası beni ekip aracından inip Todd'a doğru giderken yakalıyor, ambulans çağırıyorum ve trafik çıldırıyor, o sırada tetikçi yaşlı adamı RAV4'ünden çıkarıp kaçıyor."

Scarborough tekrar Pause tuşuna bastı ve şunları söyledi: "Bu noktada Clay Warren elleri havada Chevy'den indi ve ona ellerini tavana koymasını ve hareket etmemesini söyledim. Onu kelepçeledim. Üstünü aradım. Silahlı değildi. Ambulans hızla geldi ama Todd yere düştüğü anda ölmüştü."

Yuki ışıkların açılmasını istedi. Galerideki birkaç kişi ağlıyordu ve bir kişi oturduğu yerden kalkıp kapıyı iterek açtı.

Yuki, "Buradaki herkesin sizin ve Todd Morton'un ailesi için üzüldüğünü biliyorum. Merhum ortağınız hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Scarborough içini çekerek Morton hakkında duygusal bir konuşma yaptı, onu övdü ve ikisinin de daha önce bir silahlı çatışmaya karışmadığını belirtti.

"Ateş edeni teşhis edemediğinizi mi söylemiştiniz?"

"Yüz hatları normaldi. Güneş gözlüğü takıyordu ve ceketinin yakası yüksekti. Çoğunlukla hareket halindeydi, benden uzakta ya da yarı uzakta duruyordu ve sonra bana ateş ediyordu. Her şey çok hızlı geliyordu."

Yargıç Rabinowitz savunma avukatına memur için herhangi bir sorusu olup olmadığını sordu ve Zac Jordan olmadığını söyledi. Yuki, Memur Scarborough'ya teşekkür etti ve inmesini istedi.

Rabinowitz dedi ki, "Bayan Castellano. Lütfen bir sonraki tanığınızı çağırın." "Başka tanığımız yok, Sayın Yargıç."

"Bay Jordan?"

"Bir karakter tanığım var, Sayın Yargıç."

"Bu durumda, kısa bir ara verelim... yarım saat. Tanıklarınızdan sonra Avukat Bey, kapanış konuşmalarınızı dinleyeceğiz."

Çalan telefonumun ahizesini kapattım.

Conklin, "Fell Caddesi'nde caz merkezinin girişinin dışındayım.

Yine haklısın, Boxer." "Ara mı verdik?"

"Caz merkezinin girişini seksen derecelik bir açıyla gören siyah Taurus ve arabanın içinde bir sürpriz."

"Beni yalvartmayın."

"Bunun tüm eğlencesini kaçırmamaya çalış." "Tamam. Lütfen Richie. Anlat bana."

"Yeterince iyi. Gaz pedalının altında bir mermi kovanı buldum. Olay Yeri İnceleme kamyonla gelene kadar burada kalacağım. Bir polis memuru caddenin aşağısında ve yukarısında etiket numaralarını alıyor."

"İyi iş, Rich."

Ortağımın dönmesini sabırsızlıkla beklerken Brady'yi aradım. Yedek kulübesinde değildi. Jacobi'nin eski ofisinde de değildi. Asistanı bana ofis dışında bir toplantıda olduğunu söyledi. Ve sonra takım odasının kapısından içeri girdi.

Brady, Claire'in dublöründen bahsederken, "Ben ME ile birlikteydim," dedi. "Conklin nerede?"

"Tam burada," dedi kapıdan geçerken. Brady,

"Beni takip edin," dedi.

Ofisine oturduğumuzda Brady, "Kapıyı kapatır mısın?" dedi. Conklin arkasına uzandı ve kapıyı kapattı.

Toplantıya bildiklerimizle başlamak için can atıyordum. Caz merkezindeki katliamın bir tanığı ortaya çıkmıştı. Muhtemel tetikçinin fotoğrafını çekmişti. Fotoğraf Stempien tarafından incelenmiş ve fotoğraftaki adamın Barkley olduğundan yüzde 95 emin olduğunu belirtmişti. Conklin arabayla birlikte laboratuvara giden bir mermi kovanı bulmuştu ve bu kovanın ölen üç adamdaki mermilerin kalibresine uyma ihtimali yüksekti.

Parçaları birleştirmek için Barkley'nin silahındaki parmak izlerine ihtiyacımız vardı ama artık bu sabah uyandığımдан daha fazla şey biliyorduk.

İçgüdülerim Barkley'in caz pivotu katili olduğunu söylüyordu.

Onu canlı ve konuşmaya istekli bulmamız gerekiyordu ve takas edecek bir şeyimiz vardı. Randi White Barkley'in serbest bırakılması.

Brady'nin yüz ifadesi bana söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu söylüyordu, ben de dinledim.

"Kuzey İstasyonu Kreisler'in korumalarının kimliklerini aldı. Kreisler'in önünde yürüyen Bernie Quant, tanınmış bir body man, ünlüler için sahil boyunca serbest çalışmış. Diğeri ise ödül. Adı Antoine Castro, FBI'ın en çok arananlar listesinde üç numara."

"*Antoine Castro?* Emin misin?"

Brady bana Castro'nun ceketini uzattı. Bugün çekilmiş sabıka fotoğrafını ve morg fotoğrafını gördüm. FBI'ın En Çok Aranan On Kişi bültenindeki fotoğrafıyla eşleşiyorlardı. Ceketinde daha önce işlediği suçların uzun bir listesi, delil yetersizliği nedeniyle kaçtığı mahkûmiyetler ve en büyüğü vardı: Seattle'da bir banka soygunu. Dört kişi ölmüş. Çete kaçtı. Hayatta kalanlardan biri Castro'yu kesinlikle teşhis etti ve bu onu FBI listesine soktu.

Daha yakın tarihli bir haberde, Yuki bana Clay Warren'ın dilsiz kalmadan önce Castro'nun Todd Morton'un katili olduğundan bahsettiğini, ancak bunu kesin bir dille ifade etmediğini, sonra geri adım attığını ve o zamandan beri işbirliği yapmayı reddettiğini söylemişti.

Artık Castro ölmüştü ve ben şok olmuştum. Otoyol 1'deki çatışmadan sonra Castro'nun yeni bir at alıp kasabadan uzaklaştığını düşünmüştüm.

Başından beri San Francisco'daymış gibi görünüyordu.

Dedim ki, "Castro, Todd Morton cinayetinin bir numaralı şüphelisi. Yuki, Castro'nun ortada bıraktığı çocuğu yargılıyor. Brady, sen ve Yuki evde davalarınız hakkında konuşmuyor musunuz?"

Brady, "Onun adından hiç bahsetmedi," dedi.

Dedim ki, "Warren şu anda mahkemede. Castro ölünce belki onun hakkında, uyuşturucu operasyonu hakkında, nerede yaşadığı hakkında konuşur, anlıyor musun Brady? Bir anlaşma karşılığında kendini işe yarar hale getirir."

"Git," dedi.

Conklin'i, Leonard Barkley'nin Castro da dahil olmak üzere üç kişinin öldürüldüğü caz merkezinin dışında çalıntı bir arabaya bindiğini gösteren bir telefon görüntüsüne sahip olduğumuzu söylediğinde Brady'nin yüzünü izlemek üzere bırakarak hızla ofisten ayrıldım.

Clay Warren için Castro'nun ölümü başına gelebilecek en iyi şey olabilir.

Mahkeme salonuna koştum.

Jüri kararını vermeden önce Yuki'yi bulmalıydım.

DAVE minibüsünü tıp merkezinin otoparkına park etmişti.

Koltuğu birkaç derece geriye yatırmıştı, böylece hem otoparkı hem de Dr. Murray'nin ikinci kattaki ofisini görebiliyordu. Saat 16:00'da Murray binadan ayrıldı, arabasına bindi ve uzaklaştı.

Açık şarap şişesi Dave'in kalçalarının arasında duruyordu. Şişeyi kaldırdı, güzel bir Channing Cabernet şarabıyla birlikte birkaç hap aldı ve nabzının yavaşlamasını bekledi.

Sonra doktorun ofisini aradı. Sesini tanıdı.

"Hemşire ... Atkins?"

"Evet. Kiminle konuşuyorum?"

"Ben Dave. Channing." "Ne istiyorsun, ahmak?"

Sözleri yavaş yavaş geliyordu. Uzun nefesler aldı ve derin nefesler verdi. "Doktor için bir şey getirmeye geldim," dedi. "Az önce gitti," diye tersledi kadın. "Bir daha burayı arama."

Telefonu kapatmadan önce Dave bağırdı, "Bekle! Bir şey getirdim. Bir özür. Ve bir çek. Hasar için... arabasına yaptığım şey için."

"Aşağıdaki laboratuvar kutusuna bırakın. Şimdi kapatıyorum." Dave yine "Bekle" diye bağırdı.

"Yapacak işlerim var Dave. Avukatına çeki doktora göndermesini söylemelisin, ama ne yaptığını biliyorum. Yargıcın seni üç yıl boyunca hapse atmaması için pişmanlık göstermeye çalışıyorsun-"

"Bu o değil. Dinle."

"Çabuk ol."

"Hap aldım. Fazla zamanım yok. Sana da bir özür mektubu yazdım. Ve sana bir hediye getirdim. Annem küçük bir yağlı boya tablo yaptı. Değeri yirmi binden fazla olabilir. Özür dileme şeklim."

"Ne tür haplar aldın?" Dave'in kahkahası bir vıraklamaydı.

"Hepsini aldım. Uyku. Kalp. KAN BASINCI ..." "Digoksin?"

"Evet. Eğer o n d a varsa, ben aldım. Biraz kustum. Ama yedekleri vardı. İçiyorum... Babamın en iyi şarabını."

"Digoksinin ne kadarı?"

"Saymıyordum." "Nasıl
hissediyorsun?"

"Kendimden...
geçiyorum..."

"Neredesin?" Atkins sordu.

"Dışarı... yan. Minibüs. Channing Şaraphanesi ..."

İkinci katın panjurları açıldı. Sonra Atkins telefonu kapattı.

Dave, Murray'nin ofisindeki ışıkların sönmesini izledi. Telefonunu
cebinden çıkarıp ön panelin üzerine koydu. Yetiştirilmesine ve şişelenmesine
yardım ettiği şaraptan bir yudum daha aldı.

Sonra başını arkaya yasladı. Bekliyordu. Bekliyordu.

Mahkeme memurunu çağırdım ve o da 6A numaralı duruşma salonunun kapısını açtı. Galerideki son sıra sandalyelerin arkasında ayakta duracak yer vardı. Koridorda yerimi aldım ve Zac Jordan'ın kapanış konuşmasını yapmasını izledim. Dava henüz jüriye gitmediği için rahatlamıştım. Belki yargıçla konuşabilir, Antoine Castro'nun ölümüyle ilgili bombayı patlatabilir ve Yuki ile Zac'in sanıkla konuşması için biraz zaman kazanabilirdim.

Zac Jordan kırmızı çerçeveli gözlükler, ekose ve haki üzerine deve tüyü saçlar takmış, kordovan ayakkabılarla tamamlamıştı. *"Ben iyi bir adamım"* diyen bir bakıştı bu. Öyle olduğunu biliyordum.

Kapanış konuşmasını dikkatle dinledim.

"Clay Warren bir macera, bir yolculuk ve -sadece tahmin ediyorum- küçük bir miktar para karşılığında tanımadığı birine güvendiği için suçlu. Bunun feci bir hata olduğu ortaya çıktı, genç hayatının en büyük hatası.

"Memur Morton'u vuran adamın Clay'in kafasına silah dayamış ve onu arabayı sürmeye zorlamış olması da mümkündür. Videoda bu katilin silahını Jonas Hunt'a da doğrulttuğunu ve arabasını alıp kaçtığını gördük.

"Bu soruları varsayımsal olarak cevaplamak zorundayım çünkü Bay Warren bana söylemiyor. Size de söylemeyecek."

Zac biraz volta attı. Kaşları çatılmıştı ve jüri üyelerinin onu gözleriyle takip ederkenki şaşkın ifadelerini izledim.

Zac durdu ve jüriye dönerek şöyle dedi: "Ama ilk tutuklandığında Clay onu kimin ikna ettiğini, zorladığını ya da arabaya binmesi için para verdiğini bilebileceğini düşündü. Azılı bir suçlunun adından bahsetti ama yüzde 100 teşhis yapamayacağını söyledi. Ve şimdi neden işbirliği yapmadığını ya da kendisine yardım etmediğini biliyorum. İntikam almaktan korkuyordu ve intikamını aldı. Hapishanede vahşice saldırıya uğradı, karnından defalarca bıçaklandı ve ölmesine ramak kaldı.

"Clay'in ilkokuldan beri en yakın arkadaşı olan Ridley Sierra'nın yemin ederek Clay'in saf ve yaşından küçük olduğunu söylediğini duydunuz. Clay'i 'saf' olarak tanımladı.

"Bay Sierra'nın haklı olduğuna inanıyorum."

Zavallı Clay Warren'ı düşündükçe kalbim sıkışıyor ve ona "Yardım yolda" demek istiyordum.

Zac toparlanıyordu ve zaman tükeniyordu. Yuki'nin parmaklıkların arkasında oturduğunu gördüm. Ona mesaj attım ama cevap vermedi. Ben

Ona ulaşmak için çaresizdim, bu yüzden şansımı denedim ve koridordan bara doğru süzıldüm, uzandım ve omzuna dokundum.

Sinirli bir şekilde arkasını döndü ama sonra yüzümdeki ifadeyi okudu. "Sorun ne?" diye mırıldandı.

Birkaç ayağa bastım, dizlerimi çarptım ama Yuki'ye kulağına fısıldayacak kadar yaklaştım.

"Antoine Castro öldü."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı. "Adli tabibin ofisindeki bir çekmecedeyim."

Yuki elimi tuttu ve sıktı, sonra ayağa kalktı.

"Sayın Yargıç, Bay Jordan, böldüğüm için özür dilerim ama SFPD'den yeni bilgiler aldık. Kùrsüye yaklaşabilir miyiz?"

"İyi olsa iyi olur Bayan Castellano. Mükemmel olsa iyi olur."

YUKİ, ZAC VE BEN kürsüde durmuş, yargıca bakıyorduk.

Yuki fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Sayın Yargıç, Memur Todd Morton'u öldürdüğüne inandığımız kişinin fotoğrafından kimliği kesin olarak tespit edildi. Silahındaki parmak izleri Chevy'deki ve Bay Hunt'ın RAV4'ündeki parmak izleriyle eşleşti. Bu bilgiyi SFPD'de cinayet masası müfettişi olan Çavuş Boxer'dan duymanızı tercih ederim."

Yargıç Rabinowitz Zac'e baktı.

"Sizin için uygun mu, Bay

Jordan?" "Evet, Sayın Yargıç."

"Eğer bir TV programında olsaydık, 'Bu son derece düzensiz' derdim" dedi.

Usulsüz ya da değil, yargıç mahkemeye ara verdi ve Yuki, Zac ve ben yargıcı özel odasına kadar takip ettik. Oturmamızı istemedi, biz de masasının etrafında ayakta durduk.

Yargıç Rabinowitz, "Bu kişi hakkında bana ne söyleyebilirsiniz, Çavuş?" diye sordu.

"Çalıntı beyaz Chevy'nin yolcusu olduğunu düşündüğümüz ve memur Morton'u vuran kişi Antoine Castro adında bir uyuşturucu satıcısı." dedim.

"Onu gözaltına aldınız mı?"

"Dün vurularak öldürüldü, Sayın Yargıç."

"Memur Morton'u vurduğundan şüphelenilen adamın öldüğünü mü söylüyorsunuz?" Rabinowitz söyledi. "Peki bundan ne çıkarıyorsunuz Bay Jordan?"

Zac Jordan, "Mahkemeye de söylediğim gibi, Clay Warren tetikçinin kendisini öldürteceğinden ya da ailesine zarar vereceğinden korkuyordu. Acil bir tehdit olmadığı sürece müvekkilim savcılıkla işbirliği yapabilir. Arabadaki uyuşturucular hakkında bildiklerini anlatırsa, Castro ile bir iş ilişkisi varsa, bazı büyük suç faaliyetlerini ortaya çıkarabiliriz."

Rabinowitz, "Bir sürü keşke ve belki var," dedi.

Zac ekledi, "Biraz zamana ihtiyacımız var, Sayın Yargıç. Savunma erteleme talep ediyor."

"Bu son derece usulsüz," dedi yargıç. "Ama bugünden itibaren bir hafta süreniz var."

LEONARD BARKLEY, Thornton Caddesi'ndeki küçük kahverengi sıva evin arka kapısını çaldı, Randi'yle dört yıl boyunca yaşadığı evin neredeyse aynısından iki kapı aşağıdaydı.

Komşusu, arkadaşı ve suç ortağı Marty Floyd kapıyı açtı ve Barkley'e geniş bir gülümseme verdi.

"Senin için endişelendim, dostum," dedi Floyd. "Dün televizyondaki kadar çok polis arabası görmemiştim. Hey. Domuz pirzola ve patateslerim hala sıcak. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Harika. Süt var mı?"

"Elbette. Ben de oyunu kurdum. Belki birkaç tur atabiliriz."

"Kilometrelerce yürüdüm," dedi Barkley. "Yıkanmam ve bu kıyafetleri değiştirmem gerek. Ve şaka yapmıyorum, uyumam gerek."

"Önce ye. Sonra duş al. Öldüğünde uyu. Kulağa bir tişört sloganı gibi geliyor, değil mi?"

Barkley güldü. Dün sabahtan beri yemek yememişti. En son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu.

"Sen kazandın, Marty. Önce sen ye."

Marty Floyd -transit polisi, siyaset bağımlısı ve Moving Targets'ın tam rütbeli üyesi- arkadaşı Barkley'nin önüne özenle bir tabak yemek koydu ve mutfak masasında onun karşısına oturdu.

"Barko," dedi. "Sen bir halk kahramanısın. Bir gün senin hakkında türküler yazılacak. Nasıl geçti?"

Barkley telefonunu tabağının yanına koydu. Kapaklı bir ocak. Biftek bıçağıyla bir parça domuz pirzolası kesti.

"Önce ye," dedi. "Sonra konuşuruz."

Floyd güldü, ayağa kalktı ve Barkley'e bir bardak süt doldurdu.

Beş blok ötede Randi White Barkley, bakıcısı Memur Pat Hudson ile birlikte bir ekip arabasının içinde gidiyordu.

Köpek geride bırakılmıştı, çünkü Randi'nin Hudson'a söylediği gibi, sadece elektrikli diş fırçasını, kendi yastıklarını, bir kutu köpek ödülünü, telefon şarj aletini ve kişisel masaj aletini alması gerekiyordu; polis onu kaçırdığında bunların hiçbirini almamıştı.

Hudson Randi'yi oldukça eğlenceli buluyordu. Thornton'da, Apollo kavşağına yakın Barkley'lerin evine yanaştı ve kısa araba yoluna park etti.

"Acele etmeliyiz." dedi.

"Size söyledim memur bey. Pat. Bu iki dakika sürer. Sadece beni bekleyin." "Gözaltındasın canım," dedi Hudson. "Ayrıca, ben de geliyorum." "Sen bilirsin," dedi Randi, sanki başka seçeneği varmış gibi.

Kapısına çıkan üç ahşap basamağı çıkarken, iki kapı ötedeki Marty'nin evine bakmamaya dikkat etti; arabasının antenine Barkley'nin orada olduğunu gösteren bir fular bağlanmıştı.

Marty Floyd'un iki yamalı ön bahçenin arasından kendisine seslendiğini duyduğunda evin anahtarı elindeydi.

"Randi, nasıl gidiyor?" "İyi, Marty. Misafirim var." "Evet, anlıyorum. Dinlenmiş görünüyorsun."

"Görüşürüz dostum. Kendine iyi bak," diye seslendi.

Leonard çok yakında olduğunu ve onu göremeyeceğini bildiği için gergin hisseden Randi ön kapıyı açtı.

"Evim güzel evim," dedi coşkusuzca. Sonra gardiyanıyla birlikte içeri girdi.

CHRONICLE'İN ŞEHİR odası gürültülü ve yoğundu, herkes bilgisayarlarının başına eğilmiş, saat altıdaki kapanışa doğru çalışıyordu.

Jeb McGowan, Henry Tyler'in ofisinin cam duvarına vurdu ve Tyler ona içeri girmesini işaret etti.

"Efendim, bir dakikaya ihtiyacım var." "Ne zaman isterseniz. Oturun." McGowan ayağa kalkmayı tercih etti.

"Bay Tyler, bir şey oldu ve bunu size anlatmak zorundayım."

"Devam et, Jeb. Ve Tanrı aşkına, otur."

Jeb, Tyler'in masasına bakan deri koltuğun kenarına oturdu. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." dedi.

"Konuş, Jeb. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Evet, efendim. Bu kadar. Cindy beni garajda pusuya düşürdü. Beni öptü ve belli ki daha fazlasını istiyor. Bu klasik cinsel taciz, Bay Tyler. Potansiyelimi görüyor. Rekabeti bir kenara bırakmak istiyor."

Tyler masa telefonunu aldı ve Cindy'yi aradı. "Ofisimde yangın var. Aşağı gelebilir misin?"

Cindy ona hemen geleceğini söyledi.

Dosyasını kaydetti ve şehir odasının ortasından geçerek Henry'nin ofisine giden uzun yolu takip etti. Kapısı açıktı ve kapıyı çaldıktan sonra hemen içeri girdi.

"Ateş nerede?" diye sordu Tyler'a.

McGowan'ın kanepenin kenarında oturduğunu gördü ama onu tanımadı. Yayıncısının ve editörünün masasının yanındaki sandalyeye oturdu.

"Jeb?" dedi Tyler. "Bana söylediklerini Cindy'ye de anlat." McGowan, artık yüzü kıpkırmızı olmuştu, içini döktü.

"Ateşin nerede olduğunu *biliyorsun*, Cindy. Bay Tyler'a garajda yaptığınız istenmeyen girişimlerden bahsettim ve teknik olarak benim üstüm olduğunuz için bu cinsel tacize girer."

Tyler sordu, "Cindy? Ne oldu?" diye sordu.

"Bana sinsice yaklaştı, Henry. Çekilmeyeyim diye ensemden tuttu ve dilini ağzıma soktu. Hoşuma gidip gitmediğini sordu. Bunu bir daha yaparsa onu kovduracağımı söyledim."

Henry Tyler telefonu eline alıp birkaç numara tuşladı ve çağrı cevaplandığında, "Marie, Bay McGowan bizden ayrılıyor."

istihdam. Lütfen evrak işlerini halledin. İşinin düşürüldüğünü ve içeriden doldurulduğunu söyleyin. Kimliğini alması, toparlanmasını izlemesi ve binadan çıkarken ona eşlik etmesi için şehir odasına güvenlik gönderin. Teşekkür ederim."

Tyler alıcıyı sertçe yere bıraktı ve McGowan'a döndü.

"Jeb. Kovuldun. İşler yolunda gitmediği için üzgünüm. Cindy, ben ya da *Chronicle* hakkında kötü konuştuğun duyulursa, iyiliğinin karşılığını veririm. Muhasebe, maaş döneminin sonuna kadar çekini doğrudan yatıracak. Ama buradan gitmeni istiyorum. Şimdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 111

Minibüsün yan kapısı kayarak açıldığında DAVE donmak üzereydi. Hemşire Carolee Atkins öne çıktı ve ağır adımlarla yolcu koltuğuna oturdu. Onu uyandırmak için kolunu kabaca salladı.

Dave sandalyesini tekrar dik konuma getiren düğmeye bastı.

"Merhaba. Hemşire Atkins... geldiğiniz için teşekkürler." "Tam olarak ne istiyorsunuz?"

Eliyle işaret etti ve "Eldiven ... bölmesi" dedi.

Atkins torpido gözünü açtı ve biri kendi, diğeri Murray'nin adının yazılı olduğu üç adet zarf çıkardı. Üçüncüsünde "Son Vasiyet" yazıyordu.

"Bahsettiğin tablo nerede?" diye sordu.

"Kargo... bölmesi. Senin için hazırladım. Adını yazdım..." Genişçe esnedi ve cümleyi yarım bıraktı.

"Dave. Kargo bölmesi açık mı?"

"Sakıncası var mı?" dedi nefes nefese. "Benimle konuşmak mı? Son günüm."

Atkins içini çekti. "Tamam ama akşam yemeğine misafirlerim gelecek, o yüzden kısa keselim. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bana ... Ray'den bahset. Hoşlandığın bir şeyden. Kapatıyorum... gözlerimi. Anlat. ...beni."

Atkins, "Babanı, seni sevdiğimden çok daha fazla severdim. Bir keresinde öğle yemeğine çıkamadım çünkü elimiz azdı. Dışarı çıktı ve bana bir sandviç aldı. Ve turşu."

Dave Channing derin bir uyku çekiyordu. Her ne aldıysa -kalp ilacı, tansiyon ilacı, diazepam, tek başına onu öldürebilecek digoksin ve yarım şişe şaraba benzeyen bir kokteyl- onu uyutuyordu.

"Dave?"

İnledi.

Atkins zarfları açtı. Evet, doktor için bir çek vardı, on bin dolar. Dave'in Dr. Murray'den dilediği özü okudu, samimi görünüyordu. Kederden aklını kaybettiğini söylemişti. Paranın arabanın yeniden boyanma masraflarını karşılayacağını umuyordu. Böyle bir baş belası olduğu için çok üzgündü ve doktordan kendisini affetmesini rica ediyordu.

Dave konuşmaya

çalıştı. "Ne oldu

Dave?"

"Acı."

"Özür dilerim. Eğer benden yardım isteseydin, hiçbir şey hissetmezdin."

"Bana yardım et... şimdi."

Atkins onu görmezden geldi. Önünde "Son Vasiyet" yazan zarfı kaldırdı. Zarfı açtı, daktilo edilmiş bir kâğıt parçası çıkardı ve okumaya başladı. Dave'in internetteki tüm arkadaşlarına teşekkür ettiği, az sayıdaki mal varlığını çalışanlara bıraktığı ve şaraphanenin satışından elde edilen parayı engelli çocuklara yardım konusunda uzmanlaşmış bir çocuk hayır kurumuna bıraktığı uzun bir anlatıydı. Belge Jeff Cruz tarafından imzalanmış ve şahitlik edilmişti. Güzel.

Kendisine gönderilen zarfı en sona saklamıştı.

Sevgili Hemşire Atkins,

Çok saygısızca davrandığım ve işinizi zorlaştırdığım için özür dilerim. Babam için elinizden geleni yaptığınızı biliyorum ve size minnettarım. Size annemin bir Ernest Hemingway romanından esinlenerek *Güneş de Doğar* adını verdiği bir tablo bıraktım. Bu onun en sevdiği tabloydu ve sana verebileceğim tek şey. Huzur ve ışıık.

Güle güle, Dave

Channing

Mektup aynı Jeff Cruz tarafından da imzalanmış ve şahitlik edilmiştir.

Atkins, Nancy Channing tablolarının değerini biliyordu çünkü Dr.

Murray'in bir tane vardı. Şimdi onun da bir tane olacaktı.

Dave yutkundu, sonra duraksayarak sordu: "Babam... acı çekiyor muydu?"

Atkins iç çekti. "Evet, evet, acı çekiyordu. Ben sadece acı çekenlere yardım ederim."

"Nasıl?" Dave sordu. "Nasıl... yardım ediyorsun?"

Dedi ki, "Dave, detaylarla canını sıkma. Acı çekmiyordu. Senin gibi. Tamam mı?"

"Gidiyorum... şimdi. Tanrı aşkına. Yardım edin."

Eğildi ve yüzünü buruşturarak kollarını sıkıca karnına sardı.

"Babana sakinleştirici verildi Dave. Hepsi sakinleştirildi. Serum hattına küçük bir şey koydum. Zaten uyuyorlar ve öldüklerinde de uyuyorlar. Ray hiçbir şey hissetmedi. Senin gibi acı çekmek zorunda kalmadı."

Dave başını kaldırıp tarçın rengi saçları olan uzun boylu kadına baktı. Kadının sert gözlerinin kendisine baktığını görebiliyordu.

"Bunu sen yapıyorsun. Onlar için mi?"

Tiksintiyle içini çekti, ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

"Ben bir yardımcıyım. Birinin bunu yapması gerekiyor ve ben nasıl yapılacağını biliyorum." Dilini şaklattı, sanki "*Bunu kendi ellerine alman ne kadar yazık*" der gibiydi.

Sonra elini onun dizine koydu.

"Yakında her şey bitecek Dave. Bir daha hiçbir şey seni rahatsız etmeyecek."

BÖLÜM 112

HEMŞİRE ATKINS yarım şişe şarabı Dave'in körelmiş bacaklarının arasından kaldırdı ve birkaç yudum aldı.

Oldukça iyiydi. Biraz daha içti ve şişenin geri kalanını bulduğu yere koydu. Dave Channing hâlâ nefes alıyordu ama zorlukla. Üzerinde manşetleri düğmeli uzun kollu bir gömlek, altında da boğazlı bir kazak vardı.

Birkaç parmağını bileğine götürmeyi başardı. Nabızı yavaştı. Nefes alış veriş sığıdı. Ölmenin neye benzediğini biliyordu. Dave Channing çıkmak üzereydi.

Dedi ki, "Resmi şimdi alıyorum, Dave. Ve bunun için teşekkürler. Ahmaklığını affediyorum. İyi yolculuklar."

Atkins yolcu koltuğundan kalktı ve kamyonetin arka kapılarına doğru yürüdü, kapıların kilitli olmadığını görmeyi umuyordu. Kapılar açıldı.

Kapıları açmak için kolu çevirdiğinde biraz başı döndüğünü hissetti. Bu şaraptan kaynaklanıyordu. Kargo bölümünün zeminindeki bir yığın kapitone nakliyecı battaniyesine odaklandı. Bir sandık, posta tüpü ya da herhangi bir kutu görmedi.

Dave'in son işi ona şaka yapmak mıydı?

Elleri ve dizleri üzerinde arka bölmeye girdi ve arka duvarı yokladı. Hiçbir şey yoktu. Orosu çocuğu. Küfrederek minibüsten geri geri çıktı. Sandığı minibüse koymayı unutmuş muydu? Yoksa kafası o kadar iyiydi ki kaldıramıyor muydu?

Minibüsten inmek, binmekten daha zor olmuştu. Arkada hiç ışık yoktu ve şimdi midesi bulanıyordu. Kağıtları ön koltukta unutmuştu. Onları almak zorundaydı. Dikkatlice arka bölmeden çıktı, yolcu tarafındaki ön kapıya yöneldi ve nefesi kesildi. Sert bir şey onu sırtından dürtmüştü ve omurgasına baskı yapıyordu.

Sadece bir silah olabilir.

Bir erkek sesi, "Ellerinizi arkanıza koyun Bayan Atkins. Sizi gözaltına alıyorum."

Sesi tanıdı ama yine de kontrol etmek için başını çevirdi. Dave'in arkadaşıydı. Joe bilmem ne. Güçlü biriydi. Eski bir futbol oyuncusuydu. Ondanda daha hızlı koşamazdı ama belki onu ikna edebilirdi.

"Dave arkada benim için bir şey bıraktığını söyledi. Ambulans çağırılmalısın. Babasının bütün haplarını aldı. 911'i aramak istedim ama

izin vermezdi."

Atkins kendisini silahla tehdit eden adama bakmaya devam etti. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Belgeleri göreceksiniz. Dave intihar etmeye karar verdi. Her şeyi yazdı."

Carolee Atkins bir sonraki hamlesini planladı. Evrakları bırakacak ve ofise doğru yürümeye başlayacaktı. Kapıya sadece otuz metre vardı. Anahtar kartı minibüsün içindeki çantasındaydı ama binadan çıkan insanlar onu içeri alacaktı. Şu anda bile park yeri canlanmaya başlamıştı. Elektronik kilitlerin açılma sesleri. Farlar yanıyordu. Bir motorun mırıltısını duydu. Şansını deniyordu ama bu Joe denen adamın onu arkadan vuracağına inanmıyordu.

Sağlık binasına doğru birkaç adım atmıştı ki, Dave minibüsün yanından dolandı ve sandalyesine öyle bir manevra yaptırdı ki, kadın hangi yöne yürürse yürüsün önünü kesti.

Neler oluyordu? Tamamen uyanık ve bilinçli görünüyordu. Ve o da kıza silah doğrultmuştu. Telefonu kucağındaydı, kaldırdı ve bir düğmeye bastı.

Kendi sesinin şöyle dediğini duydu: "Babana sakinleştirici verilmişti Dave. Hepsi sakinleştirildi. Serum hattına küçük bir şey koydum. Zaten uyuyorlar ve öldüklerinde de uyuyorlar. Ray hiçbir şey hissetmedi. Senin gibi acı çekmek zorunda kalmadı."

Sonra Dave'in sesi: "Bunu sen yapıyorsun. Onlar için mi?"

"Ben bir yardımcıyım. Birinin bunu yapması gerekiyor ve ben nasıl yapılacağını biliyorum."

ZEMİN YÜZÜYORDU.

Atkins Dave'e dedi ki, "Ne? Şarabın içinde ne var?"

"Napa Vadisi'nin en iyi Cabernet'i. Başka bir şey yok."

Joe Something, "Size söylediğimi yapın Bayan Atkins. Ellerinizi arkaya koyun. Tutuklusunuz."

Şimdi aklına geliyordu. Kandırılmıştı. Dave intihar numarası yapmıştı, her şeyiyle. Ve şimdi öfkeyle doluydu. İnsanlara söylemeden onları kaydetmek yasal değildi.

Joe'ya dedi ki, "Beni tutukluyor musunuz? Hangi yetkiyle, bayım?"

"Bir vatandaş olarak benim yetkim. Bu oldukça yasal. Ve eğer kayda alınmış bir telefon konuşmasının mahkemede kullanılamayacağını düşünüyorsanız, Dave'e yüz yüze yaptığınız itiraf kabul edilebilir ve güçlü bir kanıttır."

Joe onun kollarını geriye doğru itti ve bileklerini kelepçeledi. Sonra onu kucağına aldı ve nazıkçe minibüsün arkasına, kapitone nakliyeciler battaniyelerinin üzerine yatırdı.

"Bir sonraki durak polis karakolu," diye seslendi Dave ona. "Hepimiz ifadelerimizi verebiliriz. Bu Bay Archer ve Bay Horowitz için de geçerli, bizimle orada buluşacaklar. Sizi merhumun odasında gördüler ve duydular. Ne yaptığınızı biliyorlar."

"Anlamıyor musun?" diye bağırdı, sesi minibüsün iç duvarlarında tembelce yankılanıyordu. "Ben iyi bir şey yapıyordum. İyi bir şey. Ben bir yardımcıyım. İnsanlara yardım ediyordum."

Joe dedi ki, "Sen bir seri katilsin, Carolee. Ama hikayeni polise anlat. Sonra da bunu FBI'a anlatabilirsin."

Arka kapıları çarparak kapattı ve kilitledi. Sonra Dave'e şöyle dedi: "SFPD ve Napa şerifinin DEA ile ilgili davalarda bir anlaşması var. Onu SFPD'ye teslim edecek."

Dave öyle bir sırtıyordu ki canı

acıyordu. "Tanrım, Joe. *Başardık.*

Başardık." "Kesinlikle başardık," dedi

Joe.

İki arkadaş sırtıttı ve birbirlerine çak bir beşlik, çak bir beşlik yaptılar. Minibüsün arkasından gelen tekmeler durdu. Joe, "Peki şarabın içinde ne vardı?" diye sordu.

"Üzüm. Ama tansiyonumu düşürmek ve kalbimi yavaşlatmak için babamın haplarından birkaç tane aldım, beta-bloker. Onu iyi olduğuma inandırmam gerekiyordu."

kontrol ediyordu. Ama sonra Özel Rezerv Taksimiz için açgözlölük yaptı. Sadece çakırkeyif."

Joe ve Dave uzun bir süre güldüler. Sonra Dave dedi ki, "Ne gündü ama. Keşke babama anlatabilseydim. İkimizi tekrar bir arada görünce mutluluktan çılgına döndü Joe. Son zamanlarda sana teşekkür ettim mi?"

"Evet. Evet. Ve teşekkür ederim Dave."

"Ne için?"

"Bana inandığın için."

MIKE STEMPIEN Hall'daki ofisinde Randi Barkley'nin bilgisayarını uzaktan hackliyordu.

Randi çevrimiçi değildi ama Leonard Barkley evinin yakınındaki yeni bir yerden internete girmişti. Stempien, Barkley'in ekran adını sırtına alarak, onu Thornton Avenue'daki yeni yerindeki IP adresinden Gotland'daki bir internet kafeye, Budapeşte'deki özel bir eve ve Medellin'deki bir seyahat acentesine kadar takip etti ve karanlık ağın soğan katmanlarının daha da derinlerine doğru katman katman ilerledi.

Son yerin Hareketli Hedefler olacağına dair oldukça iyi bir fikri vardı. Bu kez Barkley onun bilmediği tur rehberi olacaktı.

Stempien haksız değildi.

Dünyanın dört bir yanını sanal olarak dolaştıktan sonra, Moving Targets'ın ön sayfasının yavaşça ekranında belirmesini izledi, tıpkı eski moda fotoğraf kağıdında bir tepsi dolusu fiksatorün içinde şekillenen bir görüntü gibi.

Ekranın ortasında çarkıfelek vardı. Sol tarafta, Detroit, Miami ve San Francisco'yu işaretleyen yanıp sönen iğne ışıklarının olduğu bir ABD haritası vardı.

Stempien bu şehirlerin yaklaşan saldırıların yerleri olduğunu düşünüyordu. "Bu Hareketli Hedefler programının bir parçası," dedi. "Başlama zamanı, sıfır-sekiz-otuz."

Göz kırpan şehir ışıklarına odaklandı ve daha sonra büyötmeyi planladığı bir dizi ekran görüntüsü aldı. Belki isimleri ya da adresleri çözebilirdi. Barkley'nin direksiyonu çevirmediğini aklına not etti.

Barkley bunun yerine sohbet odasına girip Kill Shot takma adını kullanarak "*Ben buradayım*" diye yazdı.

Ekran isimleri sohbet odasında Kill Shot'a katıldı ve alkışlayan ifadeler, yahoolar ve havai fişeklerden oluşan yuvarlanan çizgiler ekranda patladı.

Diğer oyuncular onu konuşmaya teşvik etti, neredeyse "*Kill Shot*" diye bağırdılar. *Kill Shot*.

Öldürücü atış.

Anlat bize, Kill Shot. Her şeyi.

Stempien cep telefonunu aldı ve Brady'yi aradı.

"Teğmen, ben Mike Stempien, kırmızı alarm veriyorum. Barkley'de fiziksel bir konumum var Evet. San Francisco, 430 Thornton. San Francisco, 430 Thornton. Şu anda."

Conklin ve ben Silver Terrace'a vardığımızda saat akşamın altısına geliyordu.

Apollo'nun tepesinde aracının yanında duran bir üniformalı, eğimli caddenin her iki yanında merdivenle inilen, benzer düzinelercesinden biri olan yeşil evin önüne park etmemizi söyledi.

Conklin bizi tepeden aşağı indirdi ve Stempien'in Barkley'nin Hareketli Hedefler'den yoldaşı Marty Floyd'a ait olduğunu belirlediği kahverengi sıva evin önündeki kaldırımda duran siyah zırhlı SWAT ve FBI araçları sürüsünü geçti.

Aşırı büyümüş bir ön bahçesi ve güdük, boş bir araba yolu olan yeşil evin önünde yavaşladık ve söylendiği gibi park ettik. Bu ev Barkley ve Floyd'ların evleri arasındaki evdi ve içi karanlıktı. Sol taraftaki kahverengi ev Barkley'lere aitti. İki boş, plakasız araba ve bir devriye aracı evin önünde barikat oluşturmuştu.

Tepede bir Eyewitness News helikopteri havayı kesiyordu ve basın her an olay yerine girmeye çalışabilirdi. Sokağın bu bölümüne girmeleri yasaktı ama Leonard Barkley'nin masayı devirmesi, patlayıcıları ateşlemesi ve bu gözenekli yerleşim bölgesini bir atış poligonuna çevirmesi ihtimali vardı.

Ben bunları düşünürken, bir çift siyah-beyaz polis aracı 800 bloğun kuzey ve güney uçlarına çaprazlama park etmiş, Floyd'un kahverengi evini, Barkley'in kahverengi evini ve aradaki yeşil evi çevreleyerek bölgeyi kordon altına almıştı.

Sahne hazırды.

Richie ve ben esasen Barkley'i tutuklamak için oradaydık ve Tanrı'dan bunun kimse ateş etmeden gerçekleşmesini umuyordum. İçimde yüksek kaygı ile inançsızlık arasında bir his vardı. Barkley'i o kadar dikkatle aramıştık ve o kadar çok kez kaçmıştı ki, tuzağa düştüğünü, dakikalar ya da saatler içinde ona haklarını okuyacağımızı kabul etmekte zorlanıyordum.

Ben zihinsel olarak bilinmeyene hazırlanırken, Conklin telefonda Paul Chi ile konuştu. Chi ve McNeil'in Randi ve ona eşlik eden özel polis memuru Pat Hudson'la birlikte Barkley'lerin evinde olduklarını öğrendim. Randi ve kocasının yirmi beş ayak genişliğinde bir ön bahçeyle ayrılmış olması planlanmış olmalıydı.

Conklin, Chi'yle yaptığı görüşmeyi kapattı ve Barkley'lerin evindeki polislerin fikir birliği hakkında beni bilgilendirdi. Randi'nin kaybedecek bir şeyi olmayan tavrına ve kaçma potansiyeline dayanarak, kapıda nöbet tutan polislerle birlikte penceresiz bir arka odaya kilitlenmişti.

Marty Floyd'un bilgisayarına atlayıp Moving Targets'a girmesi Barkley için çok kötü oldu. Randi için de üzüldüm, kocasının hasretini çekiyordu.

Ama kendime geldim.

Leonard Barkley sempatiyi hak etmiyordu.

Paul ve Ramona Baron'un ve caz merkezine ipleri kesilmiş kuklalar gibi bırakılan üç adamın yüksek profilli cinayetlerinin bir numaralı şüphelisiydi. Barkley'nin Roger Jennings'i ve kurbanları olduğunu bilmediğimiz diğer San Francisco uyuşturucu satıcılarını da vurmuş olması tamamen mümkündü.

Barkley tüm Hareketli Hedefler operasyonundan sorumlu muydu? Emir alan bir asker miydi? Az önce saydığım cinayetlerden herhangi biriyle suçlanabilir miydi?

Kendimi Barkley'in vurulma anına geri götürdüm. Barkley iyi bir nişancıydı, usta bir katildi. Komşusu Marty Floyd bir transit polisiydi ve bu yüzden silah kullanımı konusunda da eğitim almıştı. Brady'nin SWAT ekibimize destek olması için FBI'ı çağırdığını gördüğüme sevindim. Komutan Reg Covington'ın yüksek bir başarı sicili vardı ve işin başındaydı.

Conklin ve ben ekip arabamızdan izledik. SWAT, araçlarının kaputlarını silah desteği olarak kullanıyordu. Marty Floyd'un bahçesine bir BearCat geldi ve taktik teçhizatlı on iki adam dışarı fırladı. İki kişi ön kapının her iki yanında pozisyon aldı. Diğerleri pencerelerin yanında, arka ve yan kapılarda yerlerini aldılar.

Covington'a telsizle haber verdim.

"Ben Boxer," dedim. "Bana ne anlatabilirsin?"

Covington, "Barkley telefonuna cevap vermiyor. Ev sahibi de öyle. Onları uyaracağız, sonra da içeri gireceğiz."

Covington megafonu kaldırırken ekip arabamızın göreceli güvenliğinden izledim. Elektrik akımını andıran tiz bir ses, ekipteki herkesi birbirine bağladı.

Covington'ın sesi kahverengi eve doğru gürledi.

"Bay Barkley, ben SFPD'den Komutan Covington. Kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Siz ve Bay Floyd kapıyı açın ve bize

Ellerini. Aptalca bir şey yapmayın."

Kapıyı izledim, açılmasını ve Barkley'nin ellerini başının üzerine koyarak dışarı çıkmasını bekledim. Onu neredeyse görebiliyordum, asker kıyafetleri ve yeni sakalıyla. Savaşta aldığı bir yaradan dolayı topalladığını görebiliyordum. "Ateş etmeyin" demesini bekledim.

Öyle bir şey olmadı.

Birisi panikledi. Barikattaki bir polis memuru tetik parmağını kıpırdattı ve kahverengi eve doğru bir el ateş etti. İkinci kattaki pencerelerden otomatik silah sesleri geldi.

Thornton Caddesi'nde 3. Dünya Savaşı patlak verdiğinde Conklin ve ben aracımızın içine saklandık.

Bizim tarafımızdan gelen YANLIŞLIK, onlarca kişinin hayatına mal olabilecek bir çatışmayı başlatan destansı bir hataydı. Her birimiz ölene kadar devam edebilirdi.

Ellerimi kulaklarıma kapattım ve olduğum yerde kaldım, her şeyin bitmesini beklerken gerçekten titriyordum. Çatışmaya kısa bir ara verildiğinde, etrafı kolaçan etmek için başımı arabanın altından kaldırdım ve ileride, sağımızda kalan Barkley'lerin evine baktım.

Bir yan kapının açık olduğunu gördüm.

Randi Barkley dışarı fırladı ve son silah seslerine rağmen, yırtık pırtık bir kot pantolon ve atletten başka bir şey giymeden yan bahçeden boş evin arkasına doğru hızla ilerledi.

Barkley'e ulaşmaya çalışıyordu.

Bunu biliyordum çünkü bana Barkley ile "ölümle bir anlaşma" yaptıklarını ve kocasıyla birlikte ölmeyi beklediğini söylemişti ve belli ki bu hayalini gerçekleştirmeye çalışıyordu.

Ön camı işaret ederek Conklin'e "Bak" dedim. BearCat, tarih öncesi bir sürüngen andıran zırhlı bir araç, kaldırımın üzerinden koşarak Floyd'un kahverengi evi ile arabamızın önündeki yeşil ev arasındaki dar çimenliği geçti. Bir bariyer oluşturunurlardı.

Covington'ın "Ateş etmeyin" diye bağırdığını duydum ve iki taraftan da ateş kesildi.

Conklin, megafonun sesi kesilmeden önce arabadan çıkmıştı. Ben de onu takip ettim. Randi'nin yörüngesini tahmin eden Conklin, dizlerine doğru iyi zamanlanmış bir hamleyle onun önünü kesti. Chi, McNeil ve Hudson Barkley'lerin evinden fırladılar ve etrafımızda toplandılar.

Kelepçe takma adı verilen ve çok iyi uygulanan bir manevrayla Randi'ye kelepçe taktım, Chi ve McNeil de onu yakalayıp BearCat'e bindirdiler. Sürücü, Randi'nin bir devriye arabasına aktarılacağı dış çevreye doğru yola çıktı.

Chi, Randi'nin kaçışından utanmıştı. "O lanet odada kapı ya da pencere yoktu, Boxer." dedi.

McNeil, "Ancak zeminde mikroskobik bir inceleme yapmadık" dedi.

Anlamıştım. Barkley'nin evinin tamamının, Silver Terrace'ın altından geçen Caltrain tüneline giden gizli shaftlarla dolu olduğundan da şüphem yoktu. Ama Randi'nin Floyd'ların evine doğru koşması

ona iyi gelmişti. Bir devriye arabasının arkasına kelepçelenen Randi'nin barikatları aşır Adalet Sarayı'na gidişini izledim.

Covington'ın mikrofonundan anonsunu duymak için tam zamanında arabamıza döndüm, "Beş saniye. Gidiyorum."

Covington beşe kadar saymadan önce ön kapı yarıldı. Kapının solundaki komando kapıyı tekmeleyerek ikiye ayırdı. Yüzünden ve kollarından kanlar akan şişman bir adam haykırdı: "Pes ediyorum. Pes ediyorum."

Sağındaki komando kalkanını yere bıraktı, iri yarı adamın kolunu yakaladı ve tek bir hareketle onu yere çekti.

O adam Barkley değildi.

Tekrar arabadan indim ve adamlarına yaralı adamı bir polis arabasına bindirmelerini emreden Covington'ın yanına gittim. Covington'ın koluna dokundum.

"Boxer?" dedi.

"Barkley ile konuşayım."

Covington en yakın zırhlı arabanın kapısına uzandı ve açtı. Sonra üst kollarımı kavradı, sertleştirilmiş çelik kapının arkasına geçene ve yaklaşan silah ateşinden mümkün olduğunca korunana kadar beni bir oyuncak bebek gibi kaldırdı ve beş fit on inç hareket ettirdi.

Sonra bana megafonu uzattı.

Bir nefes aldım, sonra sesim çevredeki evlerden yansıyarak konuştum.

"Bay Barkley, ben Çavuş Lindsay Boxer. Randi ile temas halindeyim. Teslim olun ve ona veda edin. Yoksa üç saniye içinde SWAT ekibi sizi indirecek ve o evden canlı ya da ölü olarak çıkaracak."

Megafonu Covington'a devrettim.

Kırık ön kapı şangırdayarak ayrıldı ve Leonard Barkley ellerini başının üzerinde tutarak dışarı çıktı. Üzerini aradım. Elinde bir silah var mıydı? El bombası? Ön merdivenlerden açık havaya doğru topallayarak çıktı.

"Teslim oluyorum," diye bağırdı. "Her şey bitti. Hepiniz gurur duymalısınız. Uyuşturucu satıcıları kazandı."

YUKI ve karşı tarafın avukatı Zac Jordan, Cuma sabahı bölge savcısı Len Parisi ile ofisinde bir araya geldi.

Parisi'nin keyfi yerindeydi ve Yuki onun yakasında ruj izi gözlemledi. Belki de bunun onun güneşli haliyle bir ilgisi vardı, "Merhaba, ikinize de. İçeri gelin." Zac, Parisi'yle el sıkıştı ve Yuki kendini kanepeye attı. Duygusal olarak o kadar yorgundu ki, bu sabah kot pantolon ve blazer ceket giymişti. Ona göre bugün sıradan bir Cuma günüydü ve kim olursa olsun canı cehenneme! itiraz etti.

Parisi büyük adam masasının arkasında oturmuş, kâğıtları düzgün ve derli toplu, duvardaki Red Dog saati de tam 8:30'u gösterirken Yuki durumu açıklamaya başladı.

"Len, Antoine Castro'nun ölümü adalet sistemini soydu ama her açıdan iyi bir şey oldu. Castro artık kimse için tehlike arz etmiyor ama o bir El Chapo özentisiydi. Biz bu işin önüne geçmezsek bir uyuşturucu baronu onun işini elinden alacak."

"Ne öneriyorsun?"

Zac, "Müvekkilim Clay Warren ile birkaç saat geçirdim. Bildiğiniz gibi, muhtemelen konuşmasını engellemek isteyen Castro'nun ekibi tarafından hapisanede neredeyse öldürülüyordu. Kötü bir çocuk değil. Ona açgözlü ya da psikopat demezdim. Onun yaşındaki bir çocuk için ortalama bir zekaya sahip ama tutuklandığında konuşmayı bırakacak kadar zekiydi."

Zac devam etti.

"Clay'den gerçek hikayeyi aldım ve Yuki de beni destekleyebilir." Parisi, "Peki ne istiyorsun? Anlamıyorum."

"Eğer duyduklarınıza katılıyorsanız," dedi Zac, "suçlamaları düşüreceğinizi umuyoruz. Çünkü dürüst olmak gerekirse, o bir suçlu değil ve yediği dayak hayatını kısaltacak. Belki yargıç yeterince cezalandırıldığını görür. Davayı düşürün ve onu Castro'nun çetesinin bulamayacağı bir yere götürün."

"İyi olsun," dedi Len. "Şu anda hâlâ cinayet suçundan yargılanıyor. Duruşmanız önümüzdeki hafta başında yeniden başlayacak."

"Clay dışarıda," dedi Yuki. "Onu içeri getireyim de sana kendisi anlatsın."

ZAC, girişten geçerken bastonuna ağır bir şekilde yaslanan Clay Warren için ofisin kapısını tuttu.

Yuki tanıştırma konuşmasını yaparken Parisi ayağa kalktı ve Clay sol elini uzatarak, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler efendim," dedi.

"Merhaba, Bay Warren. Oturun."

Gencin acı çektiği belliydi. Zac turuncu tulumunun altında gövdesini saran bandajlar olduğunu biliyordu. Parisi'nin masasına yeterince yakın, kolları olan bir sandalye aradı ve buldu.

Zac ayağa kalktı ve mahkemede bir tanığı sorgulamak için kullanabileceği bir duruş aldı.

"Clay, neden şimdi Antoine Castro ile ilişkini tartışmak istiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü o öldü, Bay Jordan. Bana kişisel olarak zarar veremez ama kendimi tam olarak güvende hissetmiyorum."

"Ne demek istediğini açıkla."

"O bir gangster, Bay Jordan. Antoine'a bir şey yapmadım ama muhbirler şarkı söylemek için yaşamaz. Ben bir şey söylemedim ve onun tayfası benim organlarımı mahvetti. Karnım yaklaşık dört yerden delindi."

"Neden kendini asmaya çalıştın Clay?"

"Öldürüleceğimden korkuyordum. Kendimi öldürürsem anneme zarar vermezler diye düşündüm. Küçük kız kardeşim sadece 12 yaşında. Tanrım. O hayvanların ona ulaştığını düşünmeye dayanamıyorum."

Şimdi gözyaşları dökülüyordu.

Yuki, Parisi'nin masasının arkasındaki sandığa doğru yürüdü ve Clay'e bir kutu mendil getirdi. Bir avuç aldı ve önce bir gözüne sonra diğerine tuttu. Elleri titriyordu.

Zac, Clay'in kendini toparlamasını bekledikten sonra, "Bay Parisi'ye Antoine Castro ile nasıl birlikte olduğunuzu anlatabilir misiniz?" diye sordu.

Başını salladı. "Ben onun uşağıydım, efendim. Ona bir şeyler almam için bana para verdi. Git benzin istasyonundan ona bir kutu Ding Dongs al. Arabasını yıkardım. Yaklaşık bir yıl önce böyle başladı. Beni arayıp şunu yap, bunu yap diyordu, sonra bana para veriyordu ve ihtiyacımız vardı. Yarı zamanlı bir işim var. Annem neredeyse hiç kazanmıyor." İçini çekti ve "Bay Antoine'ı sevmezdim ama bana göz kulak olduğunu söyledi" dedi.

Zac, "Bay Parisi'ye Memur Morton'un öldürüldüğü günü anlatın." dedi.

Clay Warren, "O, Bay Antoine, onunla birlikte bazı teslimatlar yapmamı istedi," dedi.

"Ne teslimatı?" Zac sordu.

"Uyuşturucu. Ne tür olduğunu bilmiyordum. Bir bavulun içindeydiler. Onun için bagaja koydum."

"Onun uyuşturucu satıcısı olduğunu biliyordun." "Herkes biliyordu."

"Devam et," dedi Zac.

"Bana arabanın anahtarlarını verdi ve 'İlk durak, Güney San Francisco' dedi. Bana hangi yöne gideceğimi söyleyeceğini söyledi. Ben de tamam dedim. Araba kullanmayı severim. Araba da iyi gidiyordu. Arabayı sürüyorum ve bu kısım tamamen benim hatam," diyor Clay Warren. "Işık sarıydı ama kırmızıya döndü. Kimse gelmiyordu, ben de gaza bastım.

"Bay Antoine gülüyor. *"Aferin oğlum."* der gibi. Şimdi beni takip eden polisler var. Ve gerisi bulanık. Bir şekilde trafiğe takıldım. Sonra polis arabası bize kaza yaptırdı. Polis geldi ve ehliyetimin olmadığını söyledi. Ruhsatım yok. Sonra bir baktım, Bay Antoine arabanın benim tarafımda, polisi vurdu ve arabayı çaldı.

"O gitti ve ben her şey için tutuklandım."

Yuki, "Antoine'ın silahı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Görmedim ama elbette. Silahı olduğunu biliyordum."

"Uyuşturucu sattığını bildiğinizi söylediniz. Peki ya araba?" "Onun değildi. Ama bana çalıntı olduğunu söylemedi."

Parisi, "Bay Warren, demek ki çok şey biliyorsunuz ama her şeyi değil. Şimdi bilmem gereken şey şu. Castro'nun uyuşturucuyu nereden aldığını biliyor musunuz?"

"Evet, efendim. Özel kaynağımı biliyorum."

"Müşterilerinin isimlerini biliyor musun?"

"Elbette. Onu daha önce de kullandım."

"Peki ekibinin isimlerini biliyor musunuz? Bay Castro'nun suç girişimine katılan kişiler?"

Clay az çok susarken uzun bir sessizlik oldu. Yuki, Clay'in yüzünde, Zac'le ve kendisiyle konuşmayı bıraktığında, cinayet suçundan kesin hüküm giymek üzereyken gördüğü ifadenin aynısını gördü.

Yüz ifadesi düzdü. Göz teması kurmadı. Evde kimse yoktu.

YUKİ odanın ortasında durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, çocuğa bakıyordu.

"Zac, söyle ona," dedi.

"Clay," dedi Zac. "Eğer anlaşılmamıza uymak istemiyorsan, seni hapse götürmekten ve veda etmekten mutluluk duyarım."

Çocuk başını salladı, Yuki ve Zac'in yanından geçip kapıya doğru baktı, sanki kaçacakmış gibi, ki bu fiziksel olarak imkânsızdı.

"Üzgünüm Len," dedi Yuki. "Daha fazla zamanınızı almayacağız."

Clay geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğini anlamış gibiydi. "Size bir liste verebilirim. Daha da iyisi, Bay Antoine'ın kitabı bende. Onu sakladım. İstedığınız her şey orada. Alerjileri orada. Telefonunun PIN kodları ve şifreleri. İnsan listeleri ve daha neler neler. Her zaman hükümetin telefonunu hackleyeceğinden korkardı.

"Ama bir sorum var. Onun ekibinin beni ve ailemi öldürmesini nasıl engelleyeceksiniz?"

Zac, "Bay Parisi, kitabı görmedim ama nerede olduğunu biliyorum. Eğer müvekkilimin söylediği gibiyse, onu tanık koruma programına almalıyız."

"Nerede o?" Len sordu.

"Yedinci kattaki mülkiyet masasında." "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Clay, Bay Parisi'ye söyle."

"Polis arabası bize kaza yaptırdığında koltuğun üzerindeydi. Cebinden düştü. Uh ... sadece bu kadar büyük."

Parmaklarıyla yaklaşık bir iskambil destesi büyüklüğünde bir dikdörtgen gösterdi. Clay Warren avukatına baktı, o da başıyla onayladı.

"Onu ceketimin içine koydum ve tutuklandığımda tüm eşyalarımı teslim ettim. Kitabı. Biraz bozukluk. Anahtarlarımı. Hepsini benim adımın yazılı olduğu bir zarfa koydular."

Parisi, "Bayan Castellano, lütfen yediye çıkın ve kitabı alın. Bay Castellano. Jordan, sen ve müşterin lütfen Toni ile birlikte dışarıda bekleyin. Teşekkür ederim."

Yuki vızıldayarak ofisten çıktı. Zac Clay'in ayağa kalkmasına yardım etti ve onunla birlikte kapıya doğru yürüdü. Kapı henüz kapanmamıştı ki Parisi'nin sandalyesinin gıcırdadığını duydu ve arkası girişe dönük olacak şekilde döndü.

"Sayın Yargıç? Ben Len Parisi. Clay Warren davası gelecek hafta yeniden başlamadan önce size göstermem gereken bazı suçlayıcı kanıtlarım olabilir."

Kadın Cinayet Kulübü'nün tüm üyeleri bu akşam Susie'de yemek yemeyi planladı.

Yuki'nin ön odada "Margaritaville" şarkısını söylemesinin, Cindy'yle birlikte ekmek kırmamızın, Claire'in yarım ciğerini bırakmasının, Yuki'nin davasının geriye doğru gitmesinin üzerinden bir ya da iki hafta geçmişti, ki istediği de buydu.

Ve Thornton Avenue ağlındaki çatışmadan nasıl kurtulduğumu ve arkadaşlarımın yardımıyla Batı'nın en kötü silahlı adamını nasıl yakaladığımı henüz anlatmamıştım.

Hepimiz hasret gidermek, dinlemek, konuşmak ve parmaklarımızla yemek yemek için heyecanlıydık. Ayrıca Claire ile akşam yemeği öncesi bir buluşmamız olacaktı. Onu çok özlemiştim. Dr. Terk'in ona söylediklerini duymam gerekiyordu ve bunun telefonda ya da e-postayla yapılacak bir konuşma olmadığını düşünüyordu.

Kahvaltıda Joe'ya dedim ki, "Lütfen akşam yemeğini bensiz ye. Bu gece büyük bir kız buluşması var. Acil. Hayati. Çok gecikti."

Kocam hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. Dave Channing'le kaldığı süre ona bir ışıltı vermişti. Bana her şeyi anlatmıştı ve ben de onun yaratıcılığına ve kararlılığına hayran kalmıştım. Arkadaşına ve kendisine olan inancı yenilenmişti.

Birlikte harika bir eve hoş geldin gecesi geçirmiştik ve şimdi mutfak adasındaki bir bar taburesinde oturuyordu. Yaklaşp bacaklarının arasında durdum ve parmaklarımla saçlarını taradım.

Kollarını belime doladı ve beni öptü, öyle ki ayak parmaklarıma kadar bir şarj hissettim. Bana baktı ve şöyle dedi: "Arkadaşlarınla dışarı çıkmak istiyorsun, nasıl hayır diyebilirim ki? Ama Susie'ye gitmeye karar vermeden önce bunu görmelisin."

"Neyi gördün?"

Joe masadan kalkıp dondurucuyu açtı ve buz kalıplarının arkasına sıkıştırdığı büyük beyaz bir kâğıt torbayı çıkardı. Tezgâha geri getirdi ve "Bir göz atın" dedi.

Poşeti açtım ve ticari dondurmaların paketlenildiği türden büyük, yuvarlak bir kaba baktım. Bu kabın kapağında iyi hatırladığım bir logo vardı. Fransız Çamaşırhanesi'ne aitti.

"Bu ne Joe? Dondurma mı?"

"En sevdiğin yemek neydi?"

"Sen benim favorimdin, hatırladın mı? Bana tahmin ettirme. Bu çok adice."
Güldü.

"Bunu akşam yemeği için çözdürmeyi planlıyordum, Linds. Istakozlu makarna ve peynir. Üç Michelin yıldızı. Alabileceğin en fazla yıldız bu."

Onu öptüm.

Ona sarıldım. Bunu hatırladığı ve bundan bir litre aldığı için onun için ne kadar deli olduğumu bildiğinden emin oldum. Ve sonra söylemek zorunda kaldım.

"Ertelemeye ne dersin Joe? Kızlarımla dışarıda bir geceye ihtiyacım var. Napa'ya her zaman gideriz."

CLAIRE VE BEN saat beşten önce Susie'nin yerine vardık ve uzun bir bar ile çelik bando için küçük bir sahnenin bulunduğu ön odada küçük bir masaya oturduk.

"Burayı gün ışığında görmek tuhaf," dedi Claire.

"Hiçbir şey pişmiyor," dedim. "Gerçekten."

Öğleden sonra güneş ışığı Jamaika'daki bir pazar yerinin koyu sarı renkli, sünger boyalı duvarlarını ve sokak resimlerini aydınlatıyordu. Çelik bando sık sık o pazar yeri hakkında bir melodi çalıyordu. Usulca şarkı söyledim, "'Ackee pirinci, tuzlu balık güzeldir. Ve rom yılın her zamanı güzeldir."

Claire katılmadı ama barmene işaret etti. İtfaiyeci adını kullanıyordu ve bu isim yeterliydi.

"Sizin için ne getirebilirim hanımlar?" diye

seslendi. Claire cevap verdi, "Votka, buzlu."

Dedim ki, "Anchor Steam. Ve cips lazım."

Claire'in görünüşünü ve sesini değerlendirdim ve tıbbi deneyiminden dolayı yorgun, üzgün ve ayık olduğunu belirledim.

Dedi ki, "Ne düşündüğünü biliyorum. Ama görüldüğüm kadar kötü değil." "Anlat bana," dedim.

İtfaiyecinin içecekleri ve cips kasesini bırakmasını beklemek zorunda kaldık ve "Size başka bir şey getireyim mi?" dedikten sonra hep birlikte başımızı hayır anlamında salladık.

"Ağrın var mı?" Ona sordum.

"Beklediğin gibi değil," dedi. "Ve ben yarım ciğer daha hafifim, anlayabiliyor musun?"

Zorla sıırttım. Bunu yapmak zordu.

Claire içkisini yudumladı ve hastanede ona alkol vermediklerini söyledi. Ben ona sormak için bir yol bulmaya çalışırken o cipslerini geveliyordu:

"Hastalığın seyri nedir, kızım? Durum nedir?"

"Yerime geçecek kişiyle tanıştınız mı?" diye sordu. "Mary

Dugan mı?" "Geçici yedek. İyi biri."

"Kalifiye de," dedi Claire.

"Seni şimdi öldüreceğim," dedim. "Eğer konuşmazsan, bu çatal göreceğin son şey olacak."

Güldü ve Tanrım, bu harika bir sestti. Birkaç saniye mutlu göründü ve kalbim genişledi. Adli tabibin ofisindeki sarışından işini geri mi alacaktı? Onunla birlikte Napa'ya mı gidecekti?

Edmund ve French Laundry'de hayat değiştiren bir yemek daha mı? Yoksa Claire oyalanıyor muydu? Bana çok kötü haberler vermenin bir yolunu mu arıyordu?

"Mitchell Terk'i ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" "Dr. Terk. Evet. Biliyorum."

Yemin ederim elimde değildi. Çatalı o kadar sert tutuyordum ki eklemlerim bembeyaz olmuştu.

"Kenar boşluklarının temiz olduğunu söylüyor."

"Bu doğru mu? Bana doğruyu söylüyorsun."

Bana "*Bu benim*" der gibi baktı. *Ben sana yalan söylemem.*

"Biraz daha var," dedi. "Şimdi durma."

"Çatalı bırak, Çavuş. Ellerini görebileceğim bir yerde tut." Güldüm, sertçe.

Sonra dedim ki, "Lütfen bana söyler misin, Kelebek? Konuş ve ben söyleyene kadar durma."

İç çekmek için bir süre durakladı, sonra "Kanser piçin teki, Linds. Şu anda iyiyim. Ama bir süre her üç ayda bir kontrole gitmem gerekiyor. Sonra her altı ayda bir. Ve doktorun emirlerine uymak zorundayım. Sorun değil. Terk, kızımın düğününde dans edeceğimi söyledi. O da dans edecek."

Ayağa kalktım, masanın diğer tarafına uzandım ve kollarımı Claire'in boynuna doladım. Dünyanın en zarif sarılışı değildi ama bırakamadım. Claire bir kolunu bana doladı ve sırtımı sıvazlayarak, "Seni seviyorum Lindsay," dedi.

Ben de onu sevdiğimi söyledim, yanağından öpmek için eğildim ve masayı salladım, içecekleri devirdim, cipsleri ıslattım, bira şişesinin yere vuruşunu dinledim.

"Oh, adamım."

İtfaiyeci bardan seslendi, "Yine mi tuzak kurdunuz hanımlar?"

"Lütfen ve teşekkür ederim," dedim. "Bu sefer duble patates kızartması ve ben de onun aldığından alıyorum. Üstüne de bir fiyonk."

İtfaiyeci, "Masanız hazır." dedi.

Bu harika bir haberdi. Claire ve ben hızla dolmakta olan bara doğru ilerledik, pikap penceresini geçtik ve arka odaya geçtik. Kendimize ait olduğunu düşündüğümüz kırmızı deri kabine kayarak girdik ve karşılıklı oturduk.

Lorraine bizi kontrol etti ve maden suyu getirdi ve birkaç dakika içinde Yuki geldi, tüm vücut masajı ve manikür-pedikür yaptırmış gibi görünüyordu.

"Seni görmek çok güzel," dedi Claire'e, onun yanına kayarak. "Ne kadar oldu? Birkaç on yıl mı?"

"Birkaç hafta, Yuki, canım. Her şey yolunda. Lindsay'e bir süreliğine kontrollere gideceğimi söylüyordum ama Dr. Terk her şey yolunda düdüğünü çaldı ve gitmekte özgür olduğumu söyledim."

Yuki Claire'e sarıldı ve "Seni özledik. İşe ne zaman dönüyorsun?"

"Yakında. Yeni bir şey deneyeceğim. Geç yatacağım. Küçük kızım ile oynayacağım. Müzik dinleyeceğim. Yetkililere Groundhog Day'e kadar gölgemi görmeyi beklememelerini söyledim."

Ha. Groundhog Day geçmişti ama detayları boş verin.

Yuki, Cindy'nin nerede olduğunu sordu ve dürüst olmak gerekirse, geleceğinden emin değildim. Ve eğer gelirse, yine kanka mı olacaktık?

Dedim ki, "Neden önce ben gitmiyorum? Cindy, Silver Terrace'taki çatışmayla ilgili her şeyi biliyor."

"Sen git kızım," dedi Claire.

Ben hâlâ konuşurken Susie's'in kapanmaması için arkadaşlarıma tüm fandango hakkında bilgi verdim. Yuki o kadar yakından takip ediyordu ki sanki not alıyor gibiydi.

"Barkley'nin avukatı var mı?" diye sordu.

"Tek bildiğim bir tane istediği. Ve hiçbir açıklama yapmadı." "Bu çok kötü," dedi Claire. "Bunlardan herhangi birini nasıl Cinayetler onun üzerine mi? Tanık yok. Adli tıp yok. Ne?"

"Marty Floyd adında bir adam," dedim. "Asker değil. Hiç kimseyi vurmadığını söylüyor ama Hareketli Hedefleri köpeğinin sırtı gibi biliyor."

Randi'nin kadınlar hapishanesinde olduğunu, konuşmadığını ama Marty Floyd'un Mike Stempien'le art arda sekiz saat geçirdiğini ve artık Hareketli Hedefler'in şifresini çözebildiğini anlattım.

"Stempien önümüzdeki hafta FBI'a geri döndüğünde, saatin, haftanın ve belki de yılın adamı olacak," dedim. "Her iki kıyıdaki Hareketli Hedef atıcılarının temizleneceğini umuyorum."

Başımı eğdim ve fısıldadım, "Cindy'ye özel bir hikâye verdik. İşte geliyor."

OceanofPDF.com

CINDY büyük bir sırtışıla, kolunun altında bir polis tarayıcısı ve omzunda bir bilgisayar çantasıyla arka odaya girdi.

Yanıma sokuldu, radyosunu masanın üzerine koydu ve "Claire" dedi. Tek söylediği "Claire."

"İyi olacağım," dedi Claire. "Bu senin manşetin ve alt satırın ve işe ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Belki bütün gün Edmund ve Rosie ile evde olmaktan sıkıldığım zaman."

"Yahoo," dedi Cindy. "Büyük harflerle. En üstte."

Claire sırttı.

Cindy'nin elbette soruları vardı ama Claire'in doğru yolda olduğundan emin olunca kolunu benimkine doladı. "Kahretsin, Lindsay. Bu yaptığın çok iyiydi."

"Kime?"

"Kill Shot serisinin finalini bana vermek için. Vay canına, bu cinayetlerde ön sıralarda yer almak bir yana, ayak uydurmakta bile zorlanıyordum ama FBI'nın açıklamasından önce Brady ile yaptığım röportaj bana sahnede bir koltuk verdi."

"Harika, Cindy. Bu şekilde sonuçlanmasına sevindim. Ve Stempien FBI'a geri döndüğünde, sanırım tüm Hareketli Hedefler operasyonunu kapatacaklar."

"Zor olacak," dedi Cindy. "Uyuşturucu satıcılarını öldürmek halkı gerçekten etkiledi. Bundan hoşlandılar. Ne zaman bir uyuşturucu satıcısı ölse alkışladılar. Ama iyi adamlar kazandı. Oh. Unutmadan, *zam* aldım."

Yuki, "Ve bu da demek oluyor ki..." dedi. "Akşam yemeği benden," dedi Cindy.

Kadehlerimizi kaldırıp yemeklerimizi sipariş ettik ve yemin ederim dördümüzün üzerine yıldız ışığı düşüyor gibiydi. Yemeklerimiz servis edilirken Yuki'nin söyleyecek birkaç şeyi vardı.

"Bunu ADA'nın dedikodularından öğrendim," dedi. "Lindsay, Joe'dan bahsetti."

"Benim Joe'm mu?" "Aynen öyle."

Yuki bize bir tür ölüm meleği olan RN Carolee Atkins hakkında duyduklarını anlattı.

"Buradaki savcılık ofisi onun hakkında dava açacak. Şimdiye kadar iki cinayetle suçlandı ama bu konuda içimde bir his var. Daha fazla ceset

ortaya çıkmak için. Kalp hastası yaşlı adamlar hastanede öldüğünde kimse alarma geçmez. Ama bence alarm daha yeni çaldı. Yakın gelecekte yapılacak otopsilerde kalbi durduran bir ilaç aranacağını düşünüyorum."

Claire Yuki'ye, "Son duyduğumda yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bir çocuk tekerlekçi vakası üzerinde çalışıyordun" dedi.

Yuki, "Üzgünüm ama size daha fazlasını söyleyemem ama o genç adam ailesiyle birlikte ortadan kayboldu ve biz de tek bir kurşun bile atmadan bir sürü uyuşturucu satıcısını temizlemek üzereyiz" dedi.

Parmaklarımızla yedik, biraz soslandık ve dostluğumuzun tadını çıkardık. Cindy'nin hesabı almasına izin vermeyi reddetmeden önce, benden onunla birlikte kadınlar tuvaletine gelmemi istedi.

"Hey. Linds. Böyle bir hap gibi davrandığım için özür dilerim. Seni gidemeyeceğin bir yere itmekle hata ettim."

"Sen işini yapıyordun, Cindy."

"Ve sen de kendininkini yapıyordun, Çavuş. Size ne kadar hayran olduğumu anlatamam."

Cindy'nin basın kartıyla, inatçı bir buldog köpeği olarak suçların çözülmesinde birçok kez etkili olduğunu düşündüm. Yaşadığım mahallede silahlı bir katile kurşun sıkıp onu yakaladığını hatırladım.

Dedim ki, "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum, Cin. Sen en iyisisin."

Masaya döndüğümüzde, Kadın Cinayetleri Kulübü'ne, işimizde ve dostluklarımızda ne kadar şanslı olduğumuza kadeh kaldırdık.

Claire, "Buna biraz krema ekleyeceğim." dedi.

Kahvesini kremaladı ve sonra hepimiz, yıllardır gerçek krema içmemiş olanlar bile, kahvelerimize krema koyduk.

Etrafımdaki üç arkadaşıma baktım ve şansımızı nasıl da hafife almadığımızı düşündüm. Asla yapmadık.

Hesabı bölüştük ve kısa bir süre sonra sevdiğimiz adamların ve çocukların yanına döndük.

Her zaman böyle olsun.

Teşekkür

New York'taki Pryor Cashman, LLP'nin ortakları olan üst düzey avukatlar Phil Hoffman ve Steven Rabinowitz'e akıllıca tavsiyeleri için; ve Stamford, Connecticut Ceza Soruşturmaları Bürosu'nda gerçek Yüzbaşı Richard Conklin ve teknoloji dehası Mike Stempien'e teşekkür ederiz.

Ayrıca Claire Washburn'ün bakımı konusunda bize danışmanlık yapan Jacksonville, Fla. doktoru Mitchell Terk'e ve FBI'dan emekli Özel Ajan ve Afganistan'da özel askeri yüklenici olarak çalışan Michael A. Cizmar'a da teşekkür ederiz.

Ve bir tanesini bile düşürmeden sayısız tabağı havada tutan Mary Jordan'a; yetenekli araştırmacımız Ingrid Taylar'a, Batı Yakası, ABD; ve Little, Brown'daki Patterson Ekibine hayranlığımızı sunarız. Siz bir numarasınız.

OceanofPDF.com

Neden herkes James Patterson'ı ve Kadın Cinayetleri Kulübü'nü seviyor?
'James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim romanı olduğu bir sır değil
Yazar. Basitçe söylemek gerekirse: **kimse bu işi daha iyi yapamaz.**

Jeffery Deaver

"Akıllı karakterler, şok edici sürprizler... Bundan sonra ne olacağını
öğrenmek için son sayfaya kadar geri sayıyorsunuz.

Lisa Gardner

'Hiç kimse **inanılmaz** bir **doğal hikaye anlatma** yeteneği olmadan bu kadar büyük olamaz -
Jim'in sahip olduğu şey de bu, hem de fazlasıyla.

Lee Child

"Boxer, iyi kalpli sert polis rolüyle **şovu çalıyor.**

Ayna

"Harika bir olay örgüsü, **fantastik hikaye** anlatımı ve karakterler
sayfa.'

Heidi Perks

'Patterson bir sahneyi tek bir ayrıntıya, **bir karakteri tanımlayan** ya da bir
olay örgüsünü ilerleten unsura **indirgiyor**. Filmi ateşleyen şey bu.
okuyucunun zihninde projektör.'

Michael Connelly

'Patron James Patterson'dır. O kadar.'

Ian Rankin

OceanofPDF.com

Hepsini Okudunuz mu?

1ST ÖLMEK İÇİN

Dört arkadaş bir araya gelerek Kadın Cinayet Kulübü'nü kurar. Görevleri mi? Yeni evli çiftleri düğün gecelerinde vahşice katleden bir katili bulmak.

2ND ŞANS

(Andrew Gross ile birlikte)

Kadın Cinayet Kulübü gizemli bir seri katilin izini sürer, ancak katil peşindekileri avına dönüştürünce işler tehlikeli bir hal alır.

3RD DERECE

(Andrew Gross ile birlikte)

Bir şiddet dalgası şehri kasıp kavurmaktadır ve bunun arkasındaki kişi her üç günde bir birini öldürmeye niyetlidir. Şimdi de Kadın Cinayet Kulübü'nden birini hedef almıştır...

4TH TEMMUZ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ölümcül bir çatışmada Dedektif Lindsay Boxer, uğruna çalıştığı her şeyi tehdit eden anlık bir karar verir.

5TH ATLI

(Maxine Paetro ile birlikte)

İyileşen hastalar hastanede açıklanamaz bir şekilde ölüyor. Kimse sorumluluğu üstlenmiyor. Bu ölümler trajik tesadüfler olabilir mi, yoksa daha kötü bir şey mi?

6TH HEDEF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Zengin ailelerin çocukları sokaklardan kaçırılıyor - ama kaçırılanlar fidye talep etmiyor. Lindsay Boxer çok geç olmadan çocukları bulabilecek mi?

7TH CENNET

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ateşten zevk alan dengesiz bir katilin peşine düşülmesi ve valinin oğlunun ortadan kaybolması Lindsay'in sınırlarını zorlamıştır. İzler soğudu. Ancak şiddetli bir yangın giderek yaklaşmaktadır ve birileri yanacaktır.

8TH İTİRAF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Dört ünlü öldürülmüş olarak bulunur ve hiçbir ipucu yoktur: mükemmel bir suç. Alçakgönüllü bir vaiz öldürüldüğünde çok az insan bu kadar ilgilenir.

Ama acaba

karanlık bir sır mı saklıyordu?

9TH YARGI

(Maxine Paetro ile birlikte)

Psikopat bir katil San Francisco'nun en masum ve savunmasız insanlarını hedef alırken, korkunç bir şekilde ters giden bir hırsızlık olayı yüksek profilli bir cinayete yol açar.

10TH YILDÖNÜMÜ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ağır yaralı bir genç kız ölüme terk edilir ve yeni doğan bebeği hiçbir yerde bulunamaz. Peki kurban sır mı saklamaktadır?

11TH SAAT

(Maxine Paetro ile birlikte)

Dedektif Lindsay Boxer'in meslektaşlarından biri acımasız bir katil mi? Bunu 11. saate kadar öğrenemeyecek.

12TH ASLA

(Maxine Paetro ile birlikte)

Hüküm giymiş bir seri katil iki yıllık komadan uyanır. Cesetlerin nereye gömüldüğünü söylemeye hazır olduğunu söyler ama karşılığında ne istemektedir?

UNLUCKY 13

(Maxine Paetro ile birlikte)

Birisi eski arkadaşlarını ziyaret etmek için San Francisco'ya döner. Ancak neşeli bir buluşma söz konusu değildir.

14TH ÖLÜMCÜL GÜNAH

(Maxine Paetro ile birlikte)

Yeni bir terör San Francisco sokaklarını kasıp kavurmaktadır ve katiller polis üniforması giymişlerdir. Lindsay, suçluların zeki sahtekârlar mı yoksa yoldan çıkmış polis memurları mı olduğunu araştırırken tehlikeli bir çizgide ilerler.

15TH AFFAIR

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lüks bir otelde dört ceset bulunur. Lindsay soruşturmayı yürütmek ve yakalanması zor ve tehlikeli bir şüpheliyi yakalamak üzere görevlendirilir. Ancak kocası Joe kaybolunca, aradığı şüphelinin kendisi olabileceğinden korkmaya başlar.

16TH SEDUCTION

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay ve Joe'nun yakalamak için birlikte çalıştığı bir bombacının duruşmasında, bombacının savunması Lindsay ve Joe'nun soruşturması hakkında can sıkıcı sorular ortaya atar.

17TH ŞÜPHELİ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Bir dizi silahlı saldırı San Francisco sokaklarına dehşet getirir ve Lindsay, uğruna çalıştığı her şeyi baltalamaya kararlı bir katille yüzleşmek zorunda kalır.

18TH ABDUCTION

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay üç öğretmenin ortadan kaybolmasını araştırırken, Joe herkesin öldüğünü düşündüğü uluslararası bir savaş suçlusunu aramaya başlar.

19TH NOEL

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay'in sakın bir bayram tatili için yaptığı planlar, San Francisco'daki en büyük soygunun Noel günü için planlandığına dair aldığı bir ihbarla altüst olur.

OceanofPDF.com

**MEMUR RORY YATES İKİ KATILIN İZİNİ SÜRÜYOR. TEKSAS
KORUCULARI ONU TAKİP EDİYOR.**

**JAMES
PATTERSON**

THE WORLD'S BESTSELLING THRILLER WRITER

& ANDREW BOURELLE

TEXAS OUTLAW

THE RANGER HAS GONE ROGUE...

**NİSAN 2020'DE ÇIKACAK OLAN *TEXAS OUTLAW*'A BİR GÖZ
ATMAK İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN**

OceanofPDF.com

Ford F-150'mi Waco'daki Rio Grande Bank and Trust'ın küçük otoparkına çekiyorum. Benimkinden bile büyük bir Dodge pikap, hemen öndeki iki engelli alanını kaplıyor. Gölgeyi tarafa doğru sürüyorum ve kapıdan uzakta bir açıklık buluyorum.

Öğle tatilindeyim ve kız arkadaşım için bir çek yatırmam gerekiyor.

"Tekrar söyle Rory," diyor teğmenim ve yeni patronum yolcu koltuğundan, "kız arkadaşının neden Tennessee'de bir banka hesabı yok?"

Kyle Hendricks ve ben aynı zamanda Ranger olduk ve her zaman rekabetçi olduk. Yaklaşık bir ay öncesine kadar Kyle ve ben aynı rütbedeydik. Sonra eski patronum, arkadaşım ve akıl hocam Teğmen Ted Creasy emekli oldu ve Kyle terfi etti. Pek çok komando teğmenlik sınavına girmemi istiyordu ama benim kafam bu işe başvuracak kadar yerinde değildi. Geçen yıl cehennemi yaşadım ve geri döndüm.

Artık Kyle benim patronum olduğu için, kendime onun konumuna saygılı olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Ne de olsa otuzlu yaşlarının sonunda, benden birkaç yaş büyük. Teksas'ta yetişmiş bu iyi çocuk, saman rengine saçlara ve lise ve üniversitede beyzbol atıcısıyken sahip olduğu uzun ve zayıf vücuda sahip. Futbol benim sporum olduğu için, Kyle ve beni, karşılıklı saygı ve nefretin karışımından beslenen, başlangıç noktası için yarışan iki oyun kurucu olarak düşündüm - sonra aniden onlardan biri koç oldu.

"Koç" beni Butter My Biscuit adlı yerel bir restoranda öğle yemeğine davet etti, bunu bu geçişi yumuşatmak istediğine dair iyi bir işaret olarak kabul ettim. Ancak Willow konusunda benimle dalga geçmesi, belki de pek değişmediğini düşünmememe neden oldu.

"Lanet olsun," diyor Kyle, "yirmi birinci yüzyıldayız. Artık ulusal bankalar var, biliyorsun. Wells Fargo. Capital One. Adlarını duymuş olabilirsin."

Onu görmezden geliyorum. İş yerindeki çocuklar sekiz ay önce Nashville'e taşınan Willow'la ilgili olarak sürekli benimle dalga geçiyorlar. O bir country şarkıcısı, hem de çok iyi bir şarkıcı. Yirmili yaşlarının çoğunda Teksas'tan Nashville'e kadar barlarda ve yol evlerinde çaldı. Ama hiçbir zaman büyük bir çıkış yakalayamadı - ta ki geçen sonbahara kadar, ayak bileğini kırduğunda ve bir bar taburesinde alçılı bacakla şarkı söylediği bir video viral olana kadar. Birdenbire yapımcılar ve yetenek avcıları şarkılarının demolarını istiyor ve onu seçmeler için Nashville'e uçmaya davet ediyorlardı. O ve ben daha yeni çıkmaya başlamıştık. Ama onu hayallerinin peşinden gitmesi için cesaretlendirdim. Şansını denesin.

Şimdiye kadar iyi iş çıkardı. Yazdığı birkaç şarkı Miranda Lambert ve Little Big Town tarafından kaydedildi ve şimdiden kendisine telif çekleri kazandırmaya başladı. Kendi albümü bu yazın sonlarına doğru çıkacak. İnsanlar Willow'un bir sonraki büyük şey olacağını söylüyorlar, ama o her yeni sanatçının şöhret için sırada olduğunu biliyor, şöhret çoğunu geçse de.

İhtiyatlı bir iyimserlik içinde ve belki biraz da batıl inançları var. Bunun kalıcı bir taşınma olduğundan emin olana kadar Nashville'de bir banka hesabı açmak istemiyor. Bunun benimle de bir ilgisi var. Nashville Polis Departmanı'nda bir dedektif aranıyor ve benden başvurmayı düşünmemi istedi.

Teksas'ta doğup büyüyen bir Teksas Ranger'ı olmaktan onur duyuyorum ve eyalet kolluk kuvvetlerinin en üst biriminden ayrılma düşüncesi hafife aldığım bir karar değil. Vahşi Batı günlerinden bu yana zaman değişti ama Teksas Korucularının efsanevi statüsü değişmedi. Rozet hala bir gizem taşıyor.

"Bu çek ne kadarlık?" Kyle elimdeki mühürlü zarfı işaret ederek, "Bu çek ne kadar?" diyor.

Bu soruyu da görmezden geliyorum. "Hemen döneceğim," diyorum.

"Acele etme," diyor, başını arkaya yaslıyor ve Stetson'ını gözlerinin üzerine indiriyor. "Ben biraz kestireceğim."

Haziran ayının başındayız ama hava şimdiden sıcak ve nem oranı yüksek. Kıyafetlerim tenime yapışıyor. Tipik Texas Ranger kıyafetlerini giyiyorum: elbise pantolon, düğmeli gömlek, kravat, kovboy şapkası ve kovboy çizmeleri. Gömleğime de parlak gümüş bir yıldız iliştirilmiş.

Ben de silahımı takıyorum, .357 fişekle dolu bir SIG Sauer P320, hızlı çekilen bir kılıfta. *Bir Teksas Korucusu her zaman her şeye hazır olmalıdır.*

Willow'un bana gönderdiği zarfı açarken etrafıma dikkat etmeden, başım önümde bankaya giriyorum. Çekin miktarı beni hazırlıksız yakaladı. İyi ki Kyle'a söylememişim, sonunu asla duyamazdım.

Başımdan en fazla bir adım ötede kurulan bir silahın kusursuz tıkırtısını duyana kadar bir şeylerin ters gittiğini hissetmiyorum. *Bugün hazır değilim.*

"Orada dur, Ranger," diyor arkamdan bir ses. "Tek bir hareketinde kafana bir kurşun sıkarım."

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve etrafı inceliyorum. Kafama silah dayayan adam dışında sadece bir soyguncu daha görüyorum. Yarım düzine veznedarın durduğu bankonun arkasında çömeldiği yerden kalkıyor. Taşıdığı AR-15 saldırı tüfeği, yarı otomatiktan tam otomatığe etkili bir şekilde dönüştürmek için bir bump stock ile donatılmıştır.

"Ani hareket yok," diye bağıyor bana, "yoksa burayı 4 Temmuz gibi yakarım."

Ön tarafa park edilmiş, bankayı görmeyi engelleyen büyük Dodge muhtemelen soyguncuların kaçış arabası.

Arkamdaki adam 9 mm'lik Beretta tabancasını tutarak etrafımda dönüyor. -Başıma doğrulttu. "Ellerini kaldır," dedi. "Yavaşça."

Dediğini yapıyorum, banka lobisinde duran altı müşteriyi hızlıca sayıyorum. İsteyeceğim son şey masum seyircileri bir silahlı çatışmanın ortasına atmak.

Bu adamlar profesyonel gibi görünüyor. Tepeden tırnağa siyah taktik teçhizat giyiyorlar, maskeler ve kurşun geçirmez yelekler de dahil olmak üzere, kolluk kuvvetleri veya askeri personel için standart donanım (ancak sıradan bir vatandaş bu malzemeleri internetten temin edebilir).

Bu adamlar profesyonel olsalar bile, yine de bir sorum var.

"Öğle yemeğinde ne halt etmeye banka soyuyorsunuz?" Ben de diyorum ki. "Günün başka bir saatinde burada muhtemelen kimse olmazdı."

"Size bir açıklama borçlu olduğumuzdan değil," diyor AR-15'li adam, "ama kasa zaman kilidinde." Saatini kontrol ediyor. "Ve tam zamanı."

Bununla birlikte, arka odada kayboldu. Şimdi benim için harekete geçme zamanı. Ama kafama silah dayayan adamı indirebilsem bile, Bay AR-15 silah sesini duyup koşarak gelecektir. Saldırı tüfeğiyle ateş açar ve ortalığı darmadağın eder. Yeniden doldurmaya gerek kalmadan odadaki herkesi öldürebilirdi.

Beretta'lı adamın gözleri kalçamdaki tabancaya, sonra tekrar yüzüme kayıyor. Ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Beni nasıl etkisiz hale getireceğini düşünüyor. Tabancaya uzanacak kadar yaklaşırsa, belki onu etkisiz hale getirebilirim. Tabancayı kılıfından çıkarmamı ve bırakmamı istemesi, sol elimi kullanmamda ısrar etse bile, ellerimden birine silah sokma riskini doğuracaktır. Ya da ellerimi oldukları yerde, omuz hizasında ve silah kemerimden uzakta bırakabilirim.

"Bela istemiyorum," diyorum adama. "Buradan çıkıp gitmene izin vereceğim. Kimseye zarar vermek istemezsin."

"Yaralanacak biri varsa o da sensin Ranger. Lanet Teksas Ranger'larından nefret ediyorum. Sırf canım istiyor diye seni öldürebilirim."

Adamın sesi sert ve gergin. Bu adamlar profesyonel olabilir ama bunun sinirleri bozulmuş. Onu kontrol altında tutmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Sana hatırlatmama izin ver," diyorum, sabit ve sakin bir ses tonuyla, "bir Teksas Ranger'ını öldürmek idamlık cinayettir. Bunun için sana iğne yaparlar."

Diğer eyaletlerde idam mahkumları yaşlılıktan ölürken, avukatları bitmek bilmeyen temyiz başvurularıyla cezalarını erteliyor. Ancak burası, geçen yıl diğer tüm eyaletlerin toplamından daha fazla kişiyi idam eden Teksas.

Silahı tutan el hafifçe titriyor.

"Bir soygunun icrası sırasında birini öldürmek de idamlık bir cinayettir" diyorum. Bugün herhangi birini vurursanız, herhangi birini, bu ölüm cezasıdır. Otomatik olarak."

Onu korkuttum, ki bu iyi bir şey değil.

"Sen ve ortağın gitmekte özgürsünüz," diye onu temin ettim. "Çaldığınız para umurumda değil. Belki ileriki bir tarihte yakalanırsınız. Belki de paçayı kurtarırsınız. Bugün benim sorunum bu değil. Benim için önemli olan kimsenin zarar görmemesi."

Sözlerimin etkisini ölçemiyorum. Adam, ortağının her iki omzunda birer tane olmak üzere iki dolu spor çantası taşımasını izliyor. Onları tezgâhın üzerine taşıyor ve sonra bir filmdeki banka soyguncusu gibi mermerin üzerine tırmanıyor. Ayağa kalkıyor ve saldırı tüfeğini omuzlayarak lobide duran insanlara doğru sallıyor.

Bazıları ağlıyor. Bazıları titriyor. Hepsi ölümüne korkmuş görünüyor.

"Pek âlâ," diye anons ediyor Bay AR-15, silahı taşımaktan nefesi kesilmiş bir halde.

"Bir Teksas Ranger'ının bizi basması gibi kötü bir şansa sahip olduğumuz için, kendimize bir rehine almamız gerekecek."

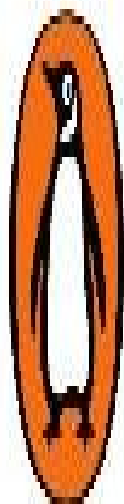
"Rehin almaya gerek yok," diyorum. "Buradan çıkıp gitmenize izin vereceğim."

"Otoparkın etrafında döndüğünü gördük," diyor. "Dışarıda başka bir Ranger olduğunu biliyoruz. Takip edilmeyeceğimize dair bir güvenceye ihtiyacımız var."

Bay AR-15 kendine aşırı güveniyor, neredeyse çıldırmış gibi. Ama ortağı Bay Beretta'nın ürktüğünü söyleyebilirim. Gözleri maskesinin içinde şişiyor. Ve kolu da yoruluyor. Silah tutan eli gittikçe daha çok titriyor.

"Birini almanız gerekiyorsa," diyorum, "beni alın."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbeta katılın Bizi
Twitter'da takip edin twitter.com/penguinukbooks

Bizi Facebook'ta beğenin
facebook.com/penguinbooks

Sevgiyi Instagram'da paylaşın instagram.com/penguinukbooks

Yazarlarımızı YouTube'da izleyin [y outube.com/penguinbooks](https://youtube.com/penguinbooks)

Penguen kitaplarını Pinterest'inize sabitleyin pinterest.com/penguinukbooks

Sesli kitap kliplerini soundcloud.com/penguin-books adresinden dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir
sonraki kitabımızı penguin.co.uk adresinden
keşfedin

OceanofPDF.com

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Yüzyıl
20 Vauxhall Bridge Road Londra,
SW1V 2SA

Century, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Penguin
Random House
UK

resmi: Arcangel Images

Başlık yazısı: Kara Koyun

James Patterson, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler ve olay açıklamaları yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir

İlk olarak 2020 yılında Century tarafından yayınlandı

www.penguin.co.uk

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library ISBN 9781473563131
adresinden temin edilebilir.

OceanofPDF.com

İçindekiler

- [BAŞLIK SAYFASI](#)
- [AYNI YAZARLAR](#)
- [TARAFINDAN YAZARLAR](#)
- [HAKKINDA İTHAF](#)
- [KADIN CİNAYET KULÜBÜ](#)
- [HARİTASIYLA TANIŞIN](#)
- [BÖLÜM 1](#)
- [BÖLÜM 2](#)
- [BÖLÜM 3](#)
- [BÖLÜM 4](#)
- [BÖLÜM 5](#)
- [BÖLÜM 6](#)
- [BÖLÜM 7](#)
- [BÖLÜM 8](#)
- [BÖLÜM 9](#)
- [BÖLÜM 10](#)
- [BÖLÜM 11](#)
- [BÖLÜM 12](#)
- [BÖLÜM 13](#)
- [BÖLÜM 14](#)
- [BÖLÜM 15](#)
- [BÖLÜM 16](#)
- [BÖLÜM 17](#)
- [BÖLÜM 18](#)
- [BÖLÜM 19](#)
- [BÖLÜM 20](#)
- [BÖLÜM 21](#)
- [BÖLÜM 22](#)
- [BÖLÜM 23](#)
- [BÖLÜM 24](#)
- [BÖLÜM 25](#)
- [BÖLÜM 26](#)
- [BÖLÜM 27](#)
- [BÖLÜM 28](#)

- [BÖLÜM 29](#)
- [BÖLÜM 30](#)
- [BÖLÜM 31](#)
- [BÖLÜM 32](#)
- [BÖLÜM 33](#)
- [BÖLÜM 34](#)
- [BÖLÜM 35](#)
- [BÖLÜM 36](#)
- [37. BÖLÜM](#)
- [BÖLÜM 38](#)
- [BÖLÜM 39](#)
- [BÖLÜM 40](#)
- [BÖLÜM 41](#)
- [BÖLÜM 42](#)
- [BÖLÜM 43](#)
- [BÖLÜM 44](#)
- [BÖLÜM 45](#)
- [BÖLÜM 46](#)
- [BÖLÜM 47](#)
- [BÖLÜM 48](#)
- [BÖLÜM 49](#)
- [BÖLÜM 50](#)
- [BÖLÜM 51](#)
- [BÖLÜM 52](#)
- [BÖLÜM 53](#)
- [BÖLÜM 54](#)
- [BÖLÜM 55](#)
- [BÖLÜM 56](#)
- [BÖLÜM 57](#)
- [BÖLÜM 58](#)
- [BÖLÜM 59](#)
- [BÖLÜM 60](#)
- [BÖLÜM 61](#)
- [BÖLÜM 62](#)
- [BÖLÜM 63](#)
- [64. BÖLÜM](#)
- [BÖLÜM 65](#)

- [BÖLÜM 66](#)
- [BÖLÜM 67](#)
- [BÖLÜM 68](#)
- [BÖLÜM 69](#)
- [BÖLÜM 70](#)
- [BÖLÜM 71](#)
- [BÖLÜM 72](#)
- [BÖLÜM 73](#)
- [BÖLÜM 74](#)
- [BÖLÜM 75](#)
- [BÖLÜM 76](#)
- [BÖLÜM 77](#)
- [BÖLÜM 78](#)
- [BÖLÜM 79](#)
- [BÖLÜM 80](#)
- [BÖLÜM 81](#)
- [BÖLÜM 82](#)
- [BÖLÜM 83](#)
- [BÖLÜM 84](#)
- [BÖLÜM 85](#)
- [BÖLÜM 86](#)
- [BÖLÜM 87](#)
- [BÖLÜM 88](#)
- [BÖLÜM 89](#)
- [BÖLÜM 90](#)
- [BÖLÜM 91](#)
- [BÖLÜM 92](#)
- [BÖLÜM 93](#)
- [BÖLÜM 94](#)
- [BÖLÜM 95](#)
- [BÖLÜM 96](#)
- [BÖLÜM 97](#)
- [BÖLÜM 98](#)
- [BÖLÜM 99](#)
- [BÖLÜM 100](#)
- [BÖLÜM 101](#)
- [BÖLÜM 102](#)

- [BÖLÜM 103](#)
- [BÖLÜM 104](#)
- [BÖLÜM 105](#)
- [BÖLÜM 106](#)
- [BÖLÜM 107](#)
- [BÖLÜM 108](#)
- [BÖLÜM 109](#)
- [BÖLÜM 110](#)
- [BÖLÜM 111](#)
- [BÖLÜM 112](#)
- [BÖLÜM 113](#)
- [BÖLÜM 114](#)
- [BÖLÜM 115](#)
- [BÖLÜM 116](#)
- [BÖLÜM 117](#)
- [BÖLÜM 118](#)
- [BÖLÜM 119](#)
- [BÖLÜM 120](#)
- [BÖLÜM 121](#)
- [BÖLÜM 122](#)
- [BÖLÜM 123 TEŞEKKÜR](#)
- [ÖVGÜ](#)
- [HEPSİNİ OKUDUNUZ MU?](#)
- [DAHA FAZLA OKU](#)
- [TELİF HAKKI](#)